

VLAAMSE OVERHEID

[C – 2019/14243]

3 MEI 2019. — Besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van diverse besluiten inzake leefmilieu en landbouw

DE VLAAMSE MINISTER VAN OMGEVING, NATUUR EN LANDBOUW

VERSLAG AAN DE VLAAMSE REGERING

Algemene toelichting

Dit besluit wijzigt een reeks bepalingen van titel II van het VLAREM en het VLAREL. Ook worden de volgende besluiten van de Vlaamse Regering met dit besluit gewijzigd:

- het besluit van de Vlaamse Regering van 8 december 2006 betreffende het onderhoud en het nazicht van centrale stooktoestellen voor de verwarming van gebouwen of voor de aanmaak van warm verbruikswater (Stooktoestellenbesluit)
- het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid
- het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid
- titel III van het VLAREM.

Hieronder worden de voornaamste wijzigingen algemeen toegelicht.

1. Vertaling van Vlaamse BBT-studies

Sinds de VLAREM-trein 2011 (besluit van de Vlaamse Regering van 23 december 2011) wordt er bij elke VLAREM-wijziging werk van gemaakt om de laatste nieuwe BBT-studies telkens systematisch te vertalen naar het VLAREM. Met onderhavige VLAREM-wijziging worden volgende Vlaamse BBT-studies opgenomen in titel II van het VLAREM:

- a) voor verontreinigd hemelwater voor de afvalopslag sector;
- b) voor de aardappel, groente- en fruitverwerkende nijverheid;
- c) voor de vlees- en visverwerkende industrie.

2. Het opheffen van het systeem van de “integrale voorwaarden”

Het huidige systeem van de integrale voorwaarden voorziet in een meldingsplichtige (klasse 3) rubriek voor enerzijds standaardgarages- en carrosseriebedrijven en anderzijds standaardhoutbewerkingsbedrijven, meer bepaald resp. rubrieken 15.5 en 19.8 van de indelingslijst bij VLAREM I, alsook in een volledige set van integrale voorwaarden voor deze inrichtingen, zodat de verschillende voorwaarden niet meer doorheen het gehele VLAREM moeten gezocht worden, namelijk in deel 5BIS van VLAREM II “Pakketten milieuvoorwaarden voor bepaalde ingedeelde inrichtingen derde klasse”, meer bepaald in hoofdstuk 5BIS.15.5 voor de standaardgarages- en carrosseriebedrijven en hoofdstuk 5BIS.19.8 voor de standaardhoutbewerkingsbedrijven.

Door de sterk doorgedreven digitalisering van de laatste jaren is de nood tot een dergelijke set voorwaarden in de wetgeving zelf echter drastisch verminderd. Er bestaat een alternatief voor het aanbieden van dergelijke sets voorwaarden, niet enkel voor deze standaardinrichtingen, maar in feite voor alle ingedeelde inrichtingen, namelijk de personalisatie van de Navigator, zodat je als exploitant enkel een zicht kan krijgen op de voorwaarden die voor uw inrichting van toepassing zijn. De administratie werkt nog verder aan het gebruiksvriendelijker maken van deze navigator.

Daarnaast zijn er in de rubriek 15.5 wat vereenvoudigingen doorgevoerd t.o.v. de oorspronkelijke rubrieken waardoor bijvoorbeeld de opslag van gevaarlijke stoffen beperkter is in deze rubriek dan in de overeenkomstige klasse 3 –rubrieken van de gewone indelingslijst. Door gebruik te maken van de gewone indelingslijst is men dus qua opslag gevaarlijke stoffen wat flexibeler.

Voor alle duidelijkheid is een concordantietabel gemaakt waarbij de onderdelen van de standaardrubrieken 15.5 en 19.8 worden gekoppeld aan de overeenkomstige rubrieken van de indelingslijst (zie bij de motivatie tot schrappen van de standaardrubrieken zelf).

Door het feit dat deze integrale voorwaarden in feite een bundeling vormen van alle toepasselijke VLAREM-bepalingen, impliceert dit dat als één van deze bepalingen wordt gewijzigd, dit ook telkens op dezelfde manier moet gebeuren voor de integrale voorwaarden. Dit brengt veel administratief werk met zich mee dat kan vermeden worden door het schrappen van de integrale voorwaarden. Het schrappen van deze integrale voorwaarden heeft geen klasseverhogingen tot gevolg; alle toepasselijke rubrieken voor deze standaardinrichtingen betreffen meldingsplichtige activiteiten. Het VLAREM zal op deze manier ook minder omvangrijk worden.

Gelet op de grote administratieve last met betrekking tot VLAREM-wijzigingen en de huidige alternatieven, worden de integrale voorwaarden (deel 5BIS), inclusief de bijhorende standaardrubrieken (15.5 en 19.8) opgeheven in het VLAREM.

3. Terminologie voertuigen/voertuigwrakken/geaccidenteerde voertuigen

De huidige algemene definitie van ‘voertuig’ in VLAREM geeft regelmatig aanleiding tot onduidelijkheid. Andere termen omtrent voertuigen (motorvoertuigen, aanhangwagens, auto, wrakken...) die doorheen de VLAREM-wetgeving worden gebruikt, worden niet gedefinieerd of soms met een andere betekenis gebruikt wat ook onduidelijkheid veroorzaakt. Daarom is gekozen om enkele definities te wijzigen, toe te voegen en doorheen de VLAREM-wetgeving op consistente wijze dezelfde terminologie te gebruiken.

De definitie van voertuig is gebaseerd op de definitie uit het koninklijk besluit van 1 december 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.

4. Schietstanden

De sectorale voorwaarden voor de schietstanden in VLAREM zijn sinds 1995 grotendeels ongewijzigd gebleven. Via de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (ook "Wapenwet" genoemd) werd een terminologie in het leven geroepen die verschilt van de terminologie in het VLAREM. Door verdere investeringen en nieuwe technologie zijn exploitanten vaker in staat hun schietstand voldoende uit te rusten om te kunnen schieten met zwaardere munitie. De bestaande regelgeving wordt door dit voorstel sterk gewijzigd waardoor geopteerd wordt om de bestaande regelgeving integraal te vervangen door de nieuwe teksten. De wijzigingen die een toelichting behoeven worden hieronder verder beschreven.

5. Zwembaden

De huidige afdeling 5.32.9 "Zwembaden" van titel II van het VLAREM is opgebouwd uit verschillende subafdelingen met bepalingen per zwembadtype. Deze opbouw brengt nodeloze herhalingen met zich mee. Hieraan wordt nu verholpen door meer algemene bepalingen en een hergroepering van de bepalingen door te voeren. Tegelijkertijd worden de bepalingen beter op elkaar afgestemd.

Ook wordt de afdeling 5.32.8 "Schietstanden in open lucht" nu gevoegd bij de huidige afdeling 5.32.7 "Schietstanden in een lokaal" in het kader van voormeld punt (actualisatie van de milieuvoorwaarden voor schietstanden), en verschuift de afdeling 5.32.9 naar 5.32.8, zodat dit ook overeenkomt met de rubriek 32.8 "Baden en waterrecreatie" van de indelingslijst (bijlage I bij titel II van het VLAREM).

De nieuwe afdeling 5.32.8 met als opschrift "Vaste baden, open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie" is als volgt samengesteld:

- algemene bepalingen;
- circulatiebaden:
 - o zwembaden, therapiebaden en natuurlijke zwembaden;
 - o hot whirlpools;
- dompel- en plonsbaden;
- open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie.

Daarnaast wordt er een nieuwe categorie van zwembaden "de natuurlijke zwembaden" toegevoegd. Natuurlijke zwembaden zijn circulatiebaden die volledig afgescheiden zijn van grond- en oppervlaktewater en die aangesloten zijn op een ecologisch zuiveringstelsel. Het natuurlijk zwembad kan zowel binnen (overdekt) als in open lucht (niet-overdekt) zijn. Natuurlijke zwembaden in open lucht worden in Vlaanderen steeds meer aangelegd. De huidige wetgeving is moeilijk toepasbaar op dergelijke badinrichtingen waardoor er steeds afwijkingen moesten verleend worden op de voorwaarden van niet overdekte circulatiebaden. Bij het opstellen van de wetgeving over natuurlijke zwembaden werd uitgegaan van de Duitse "Richtlinien für Planung, Bau, Instandhaltung und Betrieb von Freibädern mit biologischer Wasseraufbereitung (Schwimm- und Badeteiche)". Deze richtlijnen, die opgesteld zijn door de Forschungsgesellschaft Landschaftsentwicklung Landschaftsbau e.V. (FLL) worden in diverse landen gehanteerd voor het ontwerp, de bouw en het beheer van natuurlijke zwembaden.

Opgelet, de natuurlijke zwembaden zijn een andere categorie baden dan de zwembaden. Bij natuurlijke zwembaden worden er geen chemicaliën toegevoegd, terwijl bij reguliere zwembaden chloor wordt gebruikt.

De "plonsbaden" worden uit de wetgeving gehaald (zie het verbod in artikel 5.32.8.3.3: Vanaf 1 oktober 2022 zijn plonsbaden niet meer toegelaten).

In de praktijk blijken immers veel kinderbaden verkeerdelijk aangevraagd/vergund te worden onder de rubriek "plonsbaden", terwijl het in werkelijkheid openlucht zwembaden betreffen.

In werkelijkheid zijn er in Vlaanderen zo goed als geen publiek toegankelijke plonsbaden meer, gezien plonsbaden niet duurzaam zijn en economisch zeer duur. Deze baden moeten immers om het uur worden verversd waarbij het opgevangen water naar de riolering moet geleid worden (plonsbaden worden continu doorstroomd met vers suppletiewater).

Aangezien plonsbaden een derde klasse inrichting zijn, zijn we niet op de hoogte of er nog plonsbaden bij de gemeente vergund zijn. Hierdoor voorzien we nog voor de zekerheid een uitdoofperiode van 3 jaar.

De wijzigingen die een toelichting behoeven worden hieronder verder beschreven.

6. Aanpassingen aan de wetgeving inzake Leak Detection and Repair (LDAR)

In 2008 werd in deel II van het VLAREM de afdeling 4.4.6 "Metten en beheersen van fugatieve VOS emissies" ingevoegd. Chemische bedrijven en raffinaderijen in Vlaanderen controleren hierdoor vanaf 2009 jaarlijks hun procesapparatuur op lekkage waardoor de uitstoot van Vluchtige Organische Stoffen (VOS) naar de lucht wordt vermeden. VOS kunnen niet alleen rechtstreeks schade aanrichten aan mens en milieu, maar liggen ook aan de basis van ozonvorming.

De maatregel wordt ook Europees opgelegd via de Europese BAT conclusies voor raffinaderijen en chemie: men spreekt internationaal van een "LDAR programma" wat staat voor "Leak Detection and Repair".

Internationaal is reeds lang een methodiek voorhanden die beschrijft hoe zulke controles op lekkage moeten uitgevoerd worden. Hierbij wordt met een lekmeettoestel de concentratie aan VOS ter hoogte van het potentieel lekkende apparaat gemeten. Deze methodiek werd in 2008 in een Europese norm vertaald: EN15446.

Een chemisch bedrijf of een raffinaderij bestaat doorgaans uit vele duizenden punten. Om de kosten van de controles te beperken wordt in VLAREM momenteel een aanpak voorzien die maakt dat jaarlijks slechts een steekproef van de apparaten moet gecontroleerd worden op lekken, en waarbij de focus ligt op apparaten met het grootste lekpotentieel en op stoffen die zeer schadelijke eigenschappen hebben. Doorgaans wordt elk jaar ca. 25% van apparaten in een bedrijf gemeten.

Er is evenwel een nieuwe controletechniek voorhanden, met name de IR-camera, die toelaat om met een draagbare camera lekken vanop afstand te detecteren. Deze methodiek is recent ook in de BREF voor de raffinaderijen en de BREF CWW (Common Waste Water and Waste Gas of BBT-conclusies voor gangbare systemen voor gemeenschappelijk(e) behandeling en beheer van afvalwater en afvalgas in de chemiesector) vermeld als mogelijke techniek om lekemissies in kaart te brengen.

Deze camera heeft het grote voordeel dat veel sneller kan gemeten worden, maar de camera is niet zo gevoelig als het lekmeettoestel, waardoor vooral grotere lekken gedetecteerd kunnen worden. Hierdoor wordt de IR-camera in de BREF's niet als volwaardig alternatief van het lekmeettoestel erkend en is een 100% overschakeling op de IR-camera niet mogelijk.

In de voorbije jaren heeft een LDAR-werkgroep, bestaande uit vertegenwoordigers van de Vlaamse overheid en de Vlaamse industrie een alternatief meetprogramma uitgewerkt waardoor ook gedeeltelijke controle met de IR-camera mogelijk wordt gemaakt, en een efficiënter LDAR programma mogelijk is: betere controle, lagere kosten.

De wijzigingen die een toelichting behoeven worden hieronder verder beschreven: zo worden de definities van VLAREM II aangepast, alsook de bepalingen van afdeling 4.4.6 van titel II van het VLAREM.

7. Wijzigingen aan het VLAREL

7.1. Invoering erkenning MER-coördinator

De erkenning van MER-coördinator werd reeds eind 2002 voorzien in titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM). Artikel 10, §3, van het decreet van 18 december 2002 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel betreffende de milieueffect- en veiligheidsrapportage stelt dat de Vlaamse Regering de datum bepaalt vanaf wanneer een MER-coördinator over een erkenning als MER-coördinator moet beschikken voor het leiden van een team van erkende MER-deskundigen. Tot die datum kan een MER-coördinator op voorstel van de initiatiefnemer door de administratie worden gekozen uit het team van erkende MER-deskundigen dat het rapport opstelt. Deze overgangsbepaling werd opgenomen in afwachting van de verdere uitwerking van de erkenning als MER-coördinator.

Met dit besluit wordt de erkenning van MER-coördinator in het VLAREL ingevoerd. Vanaf 1 januari 2020 is een MER-coördinator verplicht om over de erkenning te beschikken. Dit geeft de MER-coördinatoren voldoende tijd om de erkenning te behalen.

7.2. Invoering registratie monsternemer bodem

Bij controles van monsternames en analyses van bodem, uitgevoerd door erkende laboratoria in de discipline bodem, deeldomeinen bodembescherming en bemesting, is gebleken dat er een groot kwaliteitsprobleem is bij de monsternames en een registratie van monsternemer noodzakelijk is.

Door in te voeren dat een erkend laboratorium voor de monsternames van bodem een monsternemer moet inschakelen die bij de overheid geregistreerd is, kan er meer controle uitgevoerd worden op de kwaliteit van de monstername door specifieke gebruikseisen op te leggen. Het gaat dan om de monsternames van bodem die uitgevoerd worden in het kader van het Mestdecreet en de uitvoeringsbesluiten ervan en het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. Bovendien kan de registratie van een monsternemer waarbij ontoelaatbare tekortkomingen werden vastgesteld bij de monstername geschorst of opgeheven worden waardoor hij geen monsternames meer mag uitvoeren.

Op dit moment kan een monsternemer waarbij ontoelaatbare tekortkomingen werden vastgesteld en die op basis hiervan bij een erkend laboratorium niet meer mag werken, nog wel voor een ander erkend laboratorium monsternames uitvoeren. Hierbij kan de monsternemer tevens zijn klanten naar het andere erkende labo meenemen. Dit probleem werd ook al aangekaart door erkende laboratoria en ook zij vragen om een dringende oplossing. Doordat de registratie van een monsternemer bij ontoelaatbare tekortkomingen voor één of meerdere of alle erkende laboratoria kan geschorst of opgeheven worden, wordt hieraan tegemoet gekomen. Een aanvraag tot registratie kan in bepaalde gevallen ook (tijdelijk) geweigerd worden.

De registratie wordt verleend op basis van het bezit van een bevoegdheidsverklaring die door het erkende laboratorium wordt uitgereikt aan de monsternemer nadat hij een specifieke opleiding bij het erkende laboratorium gevolgd heeft en voldoet aan andere opleidingseisen die door het erkende laboratorium vastgelegd werden.

Het gaat om circa 350 monsternemers in Vlaanderen.

7.3. Jaarlijkse in plaats van vijfjaarlijkse betaling van de toezichtsretributie door een erkend persoon

Vanaf 1 januari 2020 zal een erkend persoon de toezichtsretributie niet meer vijfjaarlijks moeten betalen maar jaarlijks en dit tegen ten laatste 31 maart van het betreffende jaar.

De inning van de jaarlijkse retributie door de overheid zal automatisch via het boekhoudsysteem Orafin verlopen. Een erkenningshouder krijgt jaarlijks een brief toegestuurd met een overschrijvingsformulier met het te betalen bedrag en een gestructureerde mededeling.

Deze nieuwe manier van werken heeft enkele belangrijke voordelen.

- Het is eerlijker: bij een periodiciteit van vijf jaar betaalt een erkenningshouder meteen voor vijf jaar, ook al is hij bijvoorbeeld maar twee jaar meer aan de slag. Een jaarlijkse betaling lost dit op.
- De inkomsten voor de overheid worden meer gespreid over de jaren (dus geen pieken meer om de vijf jaar)
- De overheid behoudt een makkelijker overzicht over de erkende personen die hun erkenning niet meer wensen te gebruiken gezien deze personen niet meer zullen betalen. De erkenningendatabank en de lijsten met erkende personen die op de website raadpleegbaar zijn, kunnen zo up-to-date gehouden worden.

Artikelsgewijze bespreking

HOOFDSTUK 1. — Wijzigingen van titel II van het VLAREM

Artikel 1. Dit artikel stelt dat dit besluit voorziet in de gedeeltelijke omzetting van bijlage III van de richtlijn 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen, in de gedeeltelijke omzetting van artikel 6, negende lid, van de richtlijn 2014/94/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2014 betreffende de uitrol van infrastructuur voor alternatieve brandstoffen, in de gedeeltelijke omzetting van artikel 5, tweede lid, van de richtlijn 2014/94/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2014 betreffende de uitrol van infrastructuur voor alternatieve brandstoffen, in de gedeeltelijke omzetting van bijlage I van de richtlijn 2010/75/EU van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 inzake industriële emissies en in de gedeeltelijke omzetting van artikel 23(6) van de richtlijn 2010/75/EU van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 inzake industriële emissies.

Art. 2. Dit artikel wijzigt artikel 1.1.2 van titel II van het VLAREM.

Punt 1°

Dit punt vervangt de definitie voor “voertuigen”. De huidige algemene definitie van ‘voertuig’ in VLAREM geeft regelmatig aanleiding tot onduidelijkheid. Andere termen omtrent voertuigen (motorvoertuigen, aanhangwagens, auto, wrakken...) die doorheen de VLAREM-wetgeving worden gebruikt, worden niet gedefinieerd of soms met een andere betekenis gebruikt wat ook onduidelijkheid veroorzaakt. Daarom is gekozen om enkele definities te wijzigen, toe te voegen en doorheen de VLAREM-wetgeving op consistente wijze dezelfde terminologie te gebruiken. De definitie van voertuig is gebaseerd op de definitie uit het koninklijk besluit van 1 december 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.

Punt 2°

Dit punt voegt definities toe voor motorvoertuig, aanhangwagen, vaartuig en motorvaartuig.

Dit punt voegt tevens een definitie toe voor het begrip “totaal geïnstalleerde drijfkracht”, namelijk het gezamenlijk vermogen van de (vast opgestelde) motoren, rechtstreeks gerelateerd aan de activiteit in de rubriek. Dit betekent dat, tenzij uitdrukkelijk in de rubriek anders vermeld, de rolbruggen, transportbanden, e.d. moeten worden meegeteld bij de activiteiten waar deze inherent deel uitmaken van het productieproces. Het begrip drijfkracht is niet beperkt tot 380 V-installaties (3-fasen). Ook vast opgestelde tweefasige motoren of vast opgestelde verbrandingsmotoren moeten

worden meegeteld indien ze deel uitmaken van het productieproces. Voor verbrandingsmotoren wordt gerekend met het mechanisch asvermogen zoals aangebracht op de kenplaat. Wanneer het echter gaat om eenvoudige verplaatsbare handtoestellen (bijv. kleine boormachine) worden deze niet meegerekend. Vaste kolomboormachines worden wel meegerekend. Dit betekent ook dat het elektrisch vermogen aangewend voor verwarming (bijv. bij wasmachines, bakovens,...) niet wordt meegeteld, evenmin als bijv. lasposten.

Punt 3°

Dit punt vervangt de definitie voor “voertuigwrak”.

Punt 4°

Dit punt voegt definities toe voor geaccidenteerd motorvoertuig, afgedankt voertuig, recyclagepark en minirecyclagepark. De definitie voor “recyclagepark” is gebaseerd op de definitie voor “containerpark” in het VLAREMA. Het begrip “recyclagepark” sluit aan bij de huidige gangbare praktijk van maximaal hergebruik en recyclage van afvalstoffen en de milieu-inzichten anno 2018 en vervangt het achterhaalde begrip “containerpark”.

De definitie voor minirecyclagepark implementeert punt 5.1.3.3 van het Uitvoeringsplan huishoudelijk afval en gelijkaardig bedrijfsafval, met name “uitbouw van minirecyclageparken” in VLAREM II en is noodzakelijk om actie 11 van dit uitvoeringsplan: “De VLAREM-reglementering rond recyclageparken aanpassen om de oprichting van miniparken mogelijk te maken” te volbrengen. Een minirecyclagepark heeft als doel om meer comfort aan de burgers te geven, bijvoorbeeld aan deze burgers die niet vlot op het recyclagepark geraken omdat ze niet in het bezit zijn van een auto, of die om een andere reden minder mobiel zijn. Ook voor mensen die klein behuist zijn, bieden minirecyclageparken oplossingen. Een minirecyclagepark focust in eerste instantie op stromen die niet huis aan huis worden ingezameld, maar toch frequent vrijkomen bij burgers. De hoeveelheden die per particulier kunnen aanvaard worden op een minirecyclagepark, moeten beperkt zijn. Grotere hoeveelheden moeten worden afgevoerd naar een regulier recyclagepark. In dit kader kan de exploitant de nodige initiatieven nemen. Minirecyclageparken zijn eerder geschikt voor dichtbevolkte plaatsen zoals stadscentra. De inplanting van een minirecyclagepark kan bijv. in een handelspand of een pand van een stadsdienst, eventueel in samenwerking met andere pandgebruikers. De bestaande uitzonderingen onder rubriek 2 (bijvoorbeeld de uitzondering inzake de opslag van huishoudelijke of daarmee vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen in inzamelreceptanten, geplaatst buiten de containerparken) blijven onverminderd van toepassing. Het is namelijk niet de bedoeling om met de invoering van een definitie en sectorale voorwaarden voor minirecyclageparken de opslag van bepaalde afvalstromen die voorheen niet ingedeeld was, nu wel in te delen. De afvalstoffen moeten zoveel mogelijk gesorteerd worden aangebracht door de particulier.

Punt 5°

Dit punt heft de definitie voor verbrandingsinrichting op. De definitie voor “verbrandingsinrichting” is reeds lange tijd achterhaald en werd reeds vervangen door een samenlezing van de definitie voor “verbrandingsinstallatie” en artikel 5.2.3bis.1.1bis. Dit artikel 5.2.3bis.1.1bis is echter niet van toepassing op experimentele verbrandings- en meeverbrandingsinstallaties (subafdeling 5.2.3bis.2), op dierencrematoria (subafdeling 5.2.3bis.3) en op verbrandings- en meeverbrandingsinstallaties van biomassa-afval (subafdeling 5.2.3bis.4). Om dit te verhelpen wordt ook via dit wijzigingsbesluit (zie verder) een nieuwe subafdeling 5.2.3bis.0. toegevoegd aan de afdeling 5.2.3BIS waarnaar de bepalingen van artikel 5.2.3bis.1.1bis, die van toepassing zijn voor alle afvalverbrandings- en meeverbrandingsinstallaties, verplaatst worden. De achterhaalde definitie voor “verbrandingsinrichting” kan dan geschrapt worden.

Punt 6°

Dit punt vervangt de definities voor dieren en opslag van mest. De volgende definities worden gewijzigd:

- ‘gevogelte’: de definitie wordt aangepast enerzijds om onderscheid te maken met pluimvee en anderzijds gerelateerd aan de nieuwe indelingsrubriek 9.3.5;
- de termen ‘inheems’ en ‘uitheems’ worden opgeheven vermits dit geen criterium meer is om dieren in een bepaalde rubriek in te delen;
- ‘kleine herkauwers’: de definitie wordt aangevuld met voorbeelden ter verduidelijking;
- ‘meststof’: de voorbeelden worden opgeheven, vermits deze dubbel vermeld worden (reeds vermeld bij definitie ‘dierlijke mest’);
- ‘kunstmest’: de definitie wordt geschrapt in de indelingslijst (rubriek 28.1) en opgenomen in lijst van definities;
- ‘andere meststoffen’:
 - o momenteel bestaat hier geen definitie voor in VLAREM, de definitie wordt overgenomen uit het Mestdecreet;
 - o indeling ‘andere meststoffen’ in vaste en vloeibare fractie;
 - o aanpassing definitie ‘mestdicht’;
 - o aanpassing definities van diverse opslagplaatsen voor ‘mengmest’ zodat deze ook van toepassing zijn op ‘vloeibare andere meststoffen’;
- ‘effluënten’: de definitie wordt overgenomen uit het Mestdecreet;
- ‘stalmest’: de definitie wordt vervolledigd conform het Mestdecreet;
- ‘dierentuin’: de definitie wordt overgenomen uit besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 2018 betreffende de erkenning van dierentuinen;
- ‘dierenasiel’: definitie overgenomen uit Dierenwelzijnswet;
- ‘kinderboerderij’: de definitie is gebaseerd op de Nederlandse definitie van kinderboerderij aangevuld met bijlage 1 en 2 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 2018 betreffende de erkenning van dierentuinen.

Punt 7°

Dit punt wijzigt de definitie van bevoegde koeltechnicus naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM.

Punt 8°

Dit punt voegt een definitie toe aan de definities “geluid”. Momenteel wordt er in de regelgeving voor muziekactiviteit gebruik gemaakt van de termen “het maximaal geluidsniveau” en “de (geluids)norm(en)”. Verder kan het maximaal geluidsniveau strenger zijn dan hetzij LAeq,15min 95 dB(A), hetzij LAeq,60min 100 dB(A), aangezien dit werd opgelegd als bijzondere voorwaarde in de milieumelding of –vergunning of in een toelating van het college van burgemeester en schepenen. Om deze reden zal de term geluidsnorm niet meer gehanteerd worden en zal er enkel nog gebruik gemaakt worden van de term “het maximaal toegestane geluidsniveau”. Deze term wordt voor de duidelijkheid ook gedefinieerd.

Punt 9°

Dit punt wijzigt de definitie voor belangrijke weg in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Punt 10°

De definitie van referentieperiode in artikel 1.1.2 en artikel 4.4.4.3, 3° van VLAREM II worden op elkaar afgestemd, zeker voor wat betreft batchprocedures die minder dan één uur duren. Momenteel is deze afstemming onvoldoende.

Punt 11°

Er ontbreken momenteel definities voor daggemiddelde, maandgemiddelde en jaargemiddelde voor metingen van atmosferische emissies. Opdat deze waarden uniform berekend zouden worden, worden deze definities opgenomen, na de definitie voor “referentieperiode”. De definities zijn gebaseerd op de in de Europese BBT-conclusies gehanteerde definities. Er wordt geopteerd voor voortschrijdende gemiddelden.

Punt 12°

Het LUC bevat nu al eisen omtrent de kwaliteit of validaties voor bepaalde methoden. Dit wordt in de definitie van “referentiemeetmethode” nu verduidelijkt.

Punt 13°

Dit punt vervangt de definities voor het meten en beheersen van fugatieve VOS-emissies in het kader van de wijzigingen inzake de wetgeving over LDAR. De definities worden aangepast naar aanleiding van de wijzigingen die aangebracht worden in hoofdstuk 4.4.6 van VLAREM II. Door de vereenvoudiging van het LDAR-meetprogramma (o.a. wegvallen van steekproeven) kunnen een aantal definities geschrapt worden. Nieuwe definities die werden ingevoerd zijn die van “productie-eenheid” en “IR-camera”.

Punt 14°

Dit punt vervangt de definities voor schietstanden in een lokaal en schietstanden in openlucht.

Punt 15°

Dit punt vervangt de definities voor zwembaden. De titel van deze definities wordt herschreven zodanig dat de titel de volledige lading dekt, namelijk overdekte en open lucht (niet-overdekte) zwembaden, natuurlijke zwembaden (zowel overdekte als openlucht natuurlijke zwembaden), therapiebaden, hot whirlpools, dompelbaden, plonsbaden, open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie.

Ook worden de bepalingen van de zwembaden verplaatst naar de afdeling 5.32.8 gezien de zwembaden ook ingedeeld zijn in rubriek 32.8 van bijlage I van titel II van het VLAREM.

Er wordt een definitie voor circulatiebaden ingevoegd omdat bij de indeling van de sectorale voorwaarden in afdeling 5.32.8 gebruik wordt gemaakt van het begrip circulatiebaden.

De definitie voor zwembaden, al dan niet overdekt, dient om de zwembaden te duiden, zijnde de ‘in de huidige wetgeving’ bedoelde overdekte circulatiebaden en niet-overdekte circulatiebaden.

De woordengroep ‘met uitzondering van inrichtingen binnen privéwoningen die niet worden opengesteld tegen enige directe of indirecte vergoeding’ wordt geschrapt gezien deze uitzonderingsbepaling reeds vermeld wordt in de indelingslijst van het VLAREM bij rubriek 32.8.1.

Aangaande definitie voor dompelbaden: de bepaling ‘temperatuur beneden de 20°C’, wordt al vermeld in het nieuwe artikel 5.32.9.1.9, §1, c), (in de huidige VLAREM het artikel 5.32.9.2.2, §4, 1, c, voor overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §4.1, c, voor niet-overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.4.2, §1, c, voor hot whirlpools, het artikel 5.32.9.5.1, §1^{quater}, c, voor dompelbaden, het artikel 5.32.9.6.1, voor plonsbaden en het artikel 5.32.9.7.2, §4, 1, c, voor therapiebaden) waarbij in dit laatste artikel eveneens de mogelijkheid wordt behouden om van deze temperatuursvereiste te kunnen afwijken mits toelating wordt toegestaan door de afdeling, bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid. Deze temperatuursvereiste moet in de definitie geschrapt worden gezien van een definitie niet kan afgeweken worden. De woordengroep ‘met een maximale diameter van 2,5 m’ moet geschrapt worden gezien er in realiteit ook dompelbaden voorkomen die niet rond zijn of die groter zijn.

De definitie voor open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie wordt volledig afgestemd op de indelingsrubrieken 32.8.2. (Open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie waarbij één of meer van de volgende activiteiten op regelmatige wijze worden beoefend, met uitzondering van zeebadzones) en 32.8.3. (Zones voor waterrecreatie waarbij watersikracing en jetski op regelmatige wijze worden beoefend, met uitzondering van zeebadzones).

Er wordt een definitie voor natuurlijke zwembaden toegevoegd. Natuurlijke zwembaden worden in Vlaanderen steeds meer aangelegd. De huidige wetgeving is moeilijk toepasbaar op dergelijke badinrichtingen. Bijgevolg werd de wetgeving aangepast en wordt er een nieuwe categorie van zwembaden, namelijk “de natuurlijke zwembaden” toegevoegd. Het natuurlijk zwembad kan zelf zowel een binnenzwembad (overdekt natuurlijk zwembad) als een buitenzwembad (niet-overdekt of openlucht natuurlijk zwembad) zijn.

De definitie voor vers water wordt aangepast aan de bepalingen van de drinkwaterwetgeving zodat de laatste 4 rijen van de tabel worden geschrapt. In een vorige VLAREM-wijziging werden verkeerdelijk de normen opgenomen van drinkwater in drinkzakjes die veel strenger zijn (namelijk water bestemd voor menselijke consumptie dat in het kader van een niet-commerciële activiteit in flessen of andere verpakkingen wordt geleverd). Hier moet het water alleen aan de microbiologische parameters voldoen die opgenomen zijn in de eerste tabel van bijlage I van het Drinkwaterbesluit.

Er wordt verwezen naar de omgevingsvergunning in plaats van de vroegere milieuvergunning.

De woordengroep ‘milieuarts of milieugezondheidskundige van’ wordt geschrapt omwille van conformiteit doorheen de sectorale bepalingen van zwembaden en wordt vervangen door de woordengroep ‘met de afdeling bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid.’

In plaats van de woordengroep 'andere kwaliteitseisen' wordt de woordengroep 'bijkomende kwaliteitseisen' vermeld gezien er niet van een definitie kan afgeweken worden. Er wordt bedoeld dat er nog bijkomende kwaliteitseisen, buiten de in de definitie vermelde kwaliteitseisen, kunnen worden opgelegd overeenkomstig de parameters vermeld in het Drinkwaterbesluit.

De definities voor toezichthoudend persoon en toezichter worden toegevoegd om deze begrippen uit elkaar te houden. De definitie van 'toezichthouder' wordt reeds vermeld in artikel 16.3.1, §1, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Punt 16°

Dit punt heft de definitie voor motorvoertuig op in de definities voor omlopen met motorvoertuigen in het kader van de uniforme terminologie omtrent "voertuigen" doorheen het gehele VLAREM.

Punt 17°

Het WAC bevat nu al eisen omtrent de kwaliteit of validaties voor bepaalde methoden. Dit wordt in de definitie van "referentiemeetmethode" nu verduidelijkt.

Punt 18°

Dit punt wijzigt de definitie van gevaarlijke stoffen naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM.

Punt 19°

De definitie "overslaghoeveelheid van stuivende stoffen" wordt verduidelijkt. Momenteel is onvoldoende duidelijk of voor het bepalen van de overslaghoeveelheid rekening gehouden dient te worden met de rechtstreekse overslag van bijvoorbeeld schip naar lichter of van trein naar vrachtwagen. Het is echter wel degelijk de bedoeling dat ook deze hoeveelheden meegeteld worden in de totale overslaghoeveelheid, aangezien deze activiteiten ook een rechtstreekse impact hebben naar stofemissies.

Punt 20°

Dit punt vult de definitie van voorkaaien aan teneinde dit duidelijker te bepalen.

Punt 21°

Dit punt wijzigt de definitie voor "voertuig" in de definities voor activiteiten die gebruikmaken van organische oplosmiddelen in het kader van de uniforme terminologie omtrent "voertuigen" doorheen het gehele VLAREM.

Punt 22°

Dit punt wijzigt de titel van de definities werkzaamheden aan bepaalde installaties met gefluoreerde broeikasgassen of ozonlaagafbrekende stoffen naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de hoofdstukken en artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM.

Art. 3. Dit artikel wijzigt artikel 1.4.1.1 van titel II van het VLAREM. De termijn waarbinnen de BBT-conclusies betreffende de hoofdactiviteit van de GBPV-installatie worden meegedeeld aan de exploitanten van de betrokken GPBV-installaties door de afdeling Milieu, bevoegd voor de omgevingsvergunning wordt opgetrokken naar 60 dagen. Dit gebeurt in afstemming met de actualisatie van het meerjarenprogramma. De concrete planning van het meerjarenprogramma moet namelijk door de afdeling Milieu, bevoegd voor de omgevingsvergunning, maximaal zestig dagen na de publicatie van nieuwe of herziene BBT-conclusies in het Publicatieblad van de Europese Unie worden geactualiseerd. Op die manier kan zowel de actualisatie van het meerjarenprogramma als de publicatie van de BBT-conclusies op hetzelfde tijdstip kenbaar gemaakt worden aan de exploitant.

Art. 4. Dit artikel wijzigt artikel 2.2.4.3.1, §§1 en 2 van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent "voertuigen" doorheen het gehele VLAREM.

Art. 5. Dit artikel wijzigt artikel 2.2.4.4.1, §§1 en 2, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent "voertuigen" doorheen het gehele VLAREM.

Art. 6. Dit artikel wijzigt artikel 2.3.7.2.2, §2, van titel II van het VLAREM door punt 2° op te heffen. Deze bepaling wordt geschrapt gezien enerzijds de publicatie van de ontwerprijst van zwemwateren in dag- of weekbladen heel duur is en gezien er anderzijds geen reactie op komt. Ondanks deze schrapping zal het VLAREM nog steeds voldoen aan de Europese Richtlijn nr. 2006/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 februari 2006 betreffende het beheer van de zwemwaterkwaliteit (artikel 11) waarbij bepaald wordt dat de ontwerprijst van zwemwateren moet openbaar gemaakt worden aan het publiek. Dus de Europese zwemwaterrichtlijn verplicht geen bekendmaking via dag- of weekbladen. De ontwerprijst wordt bij ons in Vlaanderen openbaar gemaakt via de website <http://kwaliteitzwemwater.be> en via uithanging in de betrokken gemeenten.

Art. 7. Dit artikel wijzigt artikel 2.8.1.1 van titel II van het VLAREM. Door dit artikel wordt de term "betrokken" toegevoegd aan de term "publiek" in artikel 2.8.1.1, conform artikel 19 van de Richtlijn 2010/75/EU inzake industriële emissies.

Art. 8. Dit artikel wijzigt artikel 3.2.3.3 van titel II van het VLAREM. Het betreft louter de correctie van een verwijzingsfout.

Art. 9. Dit artikel voegt een afdeling 3.2.4 toe aan hoofdstuk 3.2 van titel II van het VLAREM.

In artikel 3.2.4.1 wordt vastgelegd wat bestaande vaste baden, open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie, zijn. Daarna wordt in artikel 3.2.4.2 vastgelegd dat de afwijkingen die voor 1 oktober 2019 zijn toegestaan en die betrekking hebben op de bestaande vaste baden, open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie, tot het einde van de vergunningstermijn van toepassing blijven overeenkomstig de voorwaarden in de afwijkingsbesluiten.

Afdeling 5.32.9 van titel II van het VLAREM wordt vervangen door afdeling 5.32.8 waarbij er een hergroepering van de bepalingen zijn en de artikelen hernummerd worden. Hierdoor ontstaat er een vacuüm voor de vroegere afwijkingsbesluiten waarbij afwijkingen van bepaalde artikelen toegestaan zijn geweest die nu evenwel niet meer bestaan. Daarom is een overgangsregeling nodig.

Art. 10. Dit artikel vervangt artikel 4.1.3.1 van titel II van het VLAREM. De voorwaarde van artikel 5.17.4.1.13 van titel II van het VLAREM, die stelt dat de ingedeelde inrichting of activiteit in een goede staat moet worden gehouden, wordt veralgemeend en toegevoegd aan artikel 4.1.3.1. Om dubbele bepalingen te vermijden, wordt dezelfde formulering in de artikels 5.6.1.1.9 en 5.17.4.1.13 geschrapt.

Art. 11. Dit artikel wijzigt artikel 4.1.5.1, §2, van titel II van het VLAREM. In dit artikel werden met een vorige VLAREM-wijziging in paragraaf 1 de woorden “de toezichthoudende ambtenaren” vervangen door de woorden “de toezichthouders”, waardoor “de ambtenaar” in paragraaf 2 niet meer duidelijk is. Hierin wordt nu “de ambtenaar” vervangen door “de toezichthouder”.

Art. 12. Dit artikel wijzigt artikel 4.1.8.1 van titel II van het VLAREM. Het is in de geest van artikel 4.1.8.1, §1, 2°, van titel II van het VLAREM om al de inrichtingen waarvan de emissies boven de drempelwaarden, vermeld in de overzichtstabel van verontreinigende stoffen in het deelformulier ‘luchtemissies’ en ‘wateremissies’ van het IMJV, liggen, te vatten. Dit is in overeenstemming met de verplichting opgelegd door Europa. Om de relevante informatie uit de emissie-inventaris lucht of water niet te verliezen wordt voorgesteld artikel 4.1.8.1.§1.2° van titel II van het VLAREM aan te passen zodat de klasse van de inrichting niet meer bepalend is voor het indienen van de betreffende deelformulieren van het IMJV, maar enkel het criterium ‘overschrijding van de drempelwaarde’ geldt. De wijziging aan artikel 4.1.8.1, §5, 1°, betreffende het milieujaarverslag betreft een conformering van de bepalingen inzake IMJV in titel II van het VLAREM met het VLAREMA (onderafdeling 7.3.1 ‘Bedrijfsafvalstoffen en grondstoffen’). De verslaggeving van de geproduceerde bedrijfsafvalstoffen via het milieujaarverslag wordt geregeld via het VLAREMA. Artikel 4.1.8.1, §5, 1°, van titel II van het VLAREM is niet conform de voormelde regeling in het VLAREMA. Het is daarom aangewezen de rapportering hiervan enkel via het VLAREMA te regelen. In titel II van het VLAREM wordt bijgevolg de zinsnede ‘deelformulier “Afstoffenmelding voor producenten”’ geschrapt.

Art. 13. Dit artikel wijzigt artikel 4.1.9.1.2, §2, 2°, van titel II van het VLAREM. Het woord ‘ambtenaar’ wordt vervangen door ‘overheidspersoneel’ omdat het niet de bedoeling is om contractuele personeelsleden van de overheid uit te sluiten. Zowel contractuele als statutaire personeelsleden dienen gevat te worden.

Art. 14. Dit artikel voegt in punt 2° voor een vijfde type van ingedeelde inrichting of activiteit een uitzonderingsmogelijkheid toe op de verplichte frequentie van de plaatsbezoeken door de milieucoördinator voor brandstofverdelinstallaties voor motorvoertuigen met uitsluitend vloeibare brandstoffen (dus niet LPG, LNG, CNG). Voor dergelijke inrichtingen die beschikken over een milieuzorgsysteem en een onlinecontrolesysteem dat dezelfde garanties biedt als trimestriële controles, wordt de frequentie herleid tot ten minste één controle per kalenderjaar.

Dit artikel voegt tevens een punt 6° toe aan artikel 4.1.9.1.3, §1, van titel II van het VLAREM. Artikel 3.2.2, §1, van het decreet algemene bepalingen milieubeleid (DABM) beschrijft de taken van de milieucoördinator. Dit takenpakket wordt vanaf 23 februari 2017 (middels artikel 143 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning) aangevuld met punt f) ‘medewerking te verlenen en informatie aan te reiken bij de uitvoering van de evaluaties, vermeld in artikel 5.4.11.’ Deze bepaling uit het DABM wordt nu vertaald in artikel 4.1.9.1.3, §1 van titel II van het VLAREM, welke eveneens handelt over de taken van de milieucoördinator. Bijgevolg dient artikel 4.1.9.1.3, §1, van titel II van het VLAREM aangevuld te worden met een punt 6°, zijnde ‘6° medewerking te verlenen en informatie aan te reiken bij de uitvoering van de evaluaties, vermeld in artikel 5.4.11’.

Art. 15. Dit artikel wijzigt artikel 4.1.9.1.4 van titel II van het VLAREM.

1° Voor de erkende milieucoördinatoren en de meervoudig aangestelde niet-erkende milieucoördinatoren is in de regelgeving voorzien dat de erkenning kan opgeheven of geschorst worden of dat de instemming met het uitoefenen van hun functie kan geschorst of opgeheven worden indien zij hun taken niet naar behoren uitvoeren.

Voor de niet-erkende enkelvoudig aangestelde milieucoördinatoren is dit niet voorzien in de regelgeving. Met deze wijziging wordt voorgesteld dit eveneens te voorzien voor de niet-erkende enkelvoudig aangestelde milieucoördinatoren.

2° Momenteel is het melden van de enkelvoudige aanstelling van milieucoördinatoren-werknemers door de exploitant aan de afdeling bevoegd voor milieuvergunningen niet verplicht. Het aanstellingsdossier kan nu ook ter inzage liggen op het bedrijf. Omdat er weinig meerwaarde is aan een onvolledig register van enkelvoudig aangestelde milieucoördinatoren-werknemers, wordt er voorgesteld om de aanstellingen van enkelvoudig aangestelde milieucoördinatoren-werknemers niet langer centraal te registreren door de afdeling bevoegd voor milieuvergunningen. Dit betekent eveneens een vermindering van de administratieve werklast voor zowel de exploitant als de overheid. De woorden ‘van de ambtenaren’ worden opgeheven omdat het niet de bedoeling is om contractuele personeelsleden uit te sluiten.

Art. 16. Dit artikel wijzigt artikel 4.2.1.1 van titel II van het VLAREM. Deze wijziging is noodzakelijk om de algemene lozingsvoorwaarden voor bedrijfsafvalwater van toepassing te laten zijn op de nieuwe rubriek 3.7 aangaande lozing in kader van warmterecuperatie.

Art. 17. Dit artikel wijzigt artikel 4.2.1.3, §4, tweede lid, van titel II van het VLAREM. De uitzondering op de scheidingsplicht tussen afvalwater en hemelwater die nu voor bestaande gebouwen in gesloten bebouwing is voorzien, wordt verruimd naar alle bebouwingen. Ook in een open of halfopen bebouwing is het in bepaalde gevallen mogelijk dat de afkoppeling van hemelwater enkel kan via leidingen door of onder het gebouw (bv. afwatering van plat dak, langs binnen aangesloten op de vuilwaterleiding, die niet op eenvoudige wijze via een regenpijp langs de buitenmuur kan afgeleid worden). Leidingen aanleggen door of onder een gebouw is doorslaggevend dan het type bebouwing. In elk geval dient elke afkoppeling die kan bewerkstelligd worden langs of rondom het gebouw ook effectief uitgevoerd te worden. Dit sluit aan bij de huidige interpretaties in de herziene ‘Code van goede praktijk voor het ontwerp, de aanleg en het onderhoud van rioleringsystemen’, die als bijlage 1 bij het ministerieel besluit tot vaststelling van de code werd goedgekeurd op 20/08/2012. Dit artikel wijzigt eveneens artikel 4.2.1.3, §6, van titel II van het VLAREM, naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar deel 5bis van titel II van het VLAREM.

Art. 18. Dit artikel voegt een afdeling 4.2.3bis in in titel II van het VLAREM. Voorwaarden voor een uniforme aanpak aangaande de goede werking en het onderhoud van koolwaterstofafscidders blijken noodzakelijk uit de huidige vergunningverlening. Om hieraan tegemoet te komen wordt een afdeling 4.2.3bis ingevoegd en wordt er op zes verschillende plaatsen in titel II van het VLAREM, waar nu sprake is van een koolwaterstofafscieder, louter nog verwezen naar deze nieuwe afdeling. Dit is dus een vereenvoudiging van de wetgeving.

Sommige bedrijven hebben meerdere KWS-afscidders op verschillende interne afvalwaterstromen. Indien deze afvalwaterstromen samenkomen in één lozingspunt en het bedrijf op dit lozingspunt een KWS-afscieder heeft met alarmsysteem dat voldoende groot gedimensioneerd is, is het bedrijf voor alle andere KWS-afscidders vrijgesteld van de driemaandelijke inspectie en het bijhouden van een logboek.

Art. 19.

Art. 20. Deze artikelen wijzigen de artikelen 4.2.5.2.1, §3, en 4.2.5.3.1, §3, van titel II van het VLAREM. Bij de opmaak van de code van goede praktijk voor zelfcontrole van bedrijven met een eigen labo, waarnaar verwezen wordt in artikel 4.2.5.2.1, §3, en 4.2.5.3.1, §3, werden onduidelijkheden of interpretatieverschillen vastgesteld. Deze worden verduidelijkt. Het doel is en blijft dat de prestatiekenmerken tussen bedrijven met een eigen labo en een erkend labo hetzelfde zijn.

Art. 21. Dit artikel wijzigt artikel 4.2.8.1.1 van titel II van het VLAREM. De overgangstermijn voor het plaatsen van een individuele behandelingsinstallatie in individueel te optimaliseren buitengebied is verstreken, nl. 22 december 2015.

Art. 22. Dit artikel vervangt de paragrafen 2 en 3 van artikel 4.3.2.3 van titel II van het VLAREM. Voor grondwater wordt er een gelijkschakeling gemaakt met de artikelen 4.2.5.2.1 en 4.2.5.3.1 in verband met metingen en analyses en de mogelijkheid tot zelfcontrole van het bedrijf zelf.

Art. 23. Dit artikel wijzigt 4.4.3.3, §2, van titel II van het VLAREM. De bepalingen in artikel 4.4.3.3, §2, met betrekking tot het uitvoeren van metingen worden verplaatst van afdeling 4.4.3 naar afdeling 4.4.4 onder de vorm van een nieuwe paragraaf 6. Deze bepalingen hebben immers betrekking op de meetstrategie en niet op emissiegrenswaarden.

Art. 24. Dit artikel wijzigt artikel 4.4.4.1 van titel II van het VLAREM.

Punt 1°

De grensmassaastroom voor stof vanaf wanneer een strengere emissiegrenswaarde geldt conform bijlage 4.4.2 bedraagt momenteel 200 g/h of meer, daar waar deze in het verleden 500 g/h bedroeg. De grensmassaastroom vanaf wanneer een maandelijks meetverplichting geldt voor stof zoals opgenomen in artikel 4.4.4.1, §1, werd echter niet mee aangepast. De grensmassaastroom voor stof in artikel 4.4.4.1, §1, wordt nu aangepast van 500 g/h naar 200 g/h of meer en wordt daarmee in overeenstemming gebracht met de grensmassaastroom in bijlage 4.4.2.

Verder worden ook de meetfrequenties voor SO_x en NO_x in artikel 4.4.4.1, §1, afgestemd op de emissiegrenswaarden uit bijlage 4.4.2.

Punt 2°

In artikel 4.4.4.1 wordt een nieuwe paragraaf 6 toegevoegd. Dit betreft enerzijds een verplaatsing van de bepalingen in artikel 4.4.3.3, §2, met betrekking tot het uitvoeren van metingen. Deze bepalingen hebben immers betrekking op de meetstrategie en niet op emissiegrenswaarden. De meetfrequentie en het controlemeetprogramma gelden voor het geheel van de milieutechnische eenheid. Anderzijds worden ook enkele aanpassingen doorgevoerd. De bepaling "tenzij anders bepaald in de milieuvergunning" voor het weglaten van metingen op deelstromen die niet of niet significant bijdragen tot de emissies wordt geschrapt. Het weglaten van metingen op deelstromen is nog steeds mogelijk, mits hiervoor de goedkeuring van de toezichthouder verkregen is. Op deze manier wordt vermeden dat twee verschillende procedures gevolgd kunnen worden voor dezelfde vraag. Deelstromen moeten bovendien minimaal gemeten worden met de frequentie vermeld in bijlage 4.4.3 op basis van de gemeten massaastroom van de betreffende deelstroom. Dit is momenteel niet expliciet opgenomen, doch het is niet de bedoeling dat emissiepunten die de massaastroom, vermeld in bijlage 4.4.3, overschrijden, niet gemeten zouden worden. Naast de mogelijkheid om deelstromen die niet of niet significant bijdragen te mogen weglaten, wordt ook voorzien in de mogelijkheid om deelstromen met een verminderde meetfrequentie te meten. Dit is relevant voor die parameters waar, afhankelijk van de massaastroom, een verschillende meetfrequentie geldt. De meetfrequentie, vermeld in bijlage 4.4.3, en het controlemeetprogramma, vermeld in bijlage 4.4.4, moeten immers toegepast worden op het geheel van de milieutechnische eenheid.

Art. 25.

Punt 1°: Dit punt voegt een paragraaf *2bis* in in artikel 4.4.4.2 van titel II van het VLAREM. In artikel 4.4.4.2 wordt een paragraaf *2bis* toegevoegd waarin gesteld wordt dat emissiemetingen en rapportering van de resultaten van batchprocessen uitgevoerd dienen te worden conform de code van goede praktijk. Deze code van goede praktijk wordt in 2018 opgesteld. Deze code van goede praktijk beoogt een eenduidige en representatieve aanpak van emissiemetingen op batchprocessen en de verwerking van de resultaten. Momenteel laat de wetgeving interpretatie toe, zowel naar metingen als naar verwerking van resultaten en worden er hierrond geen strikte richtlijnen gegeven.

Punt 2° en 3°: Dit punt vervangt het derde lid in paragraaf 4. Bij de opmaak van de Code van goede praktijk voor zelfcontrole van bedrijven met een eigen labo, werden onduidelijkheden of interpretatieverschillen vastgesteld. Deze worden verduidelijkt. Het doel is en blijft dat de prestatiekenmerken tussen bedrijven met een eigen labo en een erkend labo hetzelfde is.

Art. 26. Dit artikel wijzigt artikel 4.4.4.3 van titel II van het VLAREM. Er wordt een punt c) toegevoegd voor batchprocedures die minder dan één uur duren. In geval van discontinue bemonstering wordt vereist dat minimaal het aantal monsters conform punt a) genomen wordt om zodoende tot een voldoende lange en representatieve bemonstering te komen. Indien het benodigde aantal bemonsteringen niet binnen 1 batchproces genomen kan worden, dient bemonsterd te worden gedurende verschillende batches. Verder worden enkele verduidelijkingen en correcties opgenomen, o.m. de toevoeging van het debietgewogen aspect. Wanneer de meetwaarde bepaald wordt over verschillende metingen, moet het rekenkundig gemiddelde niet alleen tijdgewogen, maar ook debietgewogen bepaald worden om correct te zijn.

Art. 27. Dit artikel wijzigt artikel 4.4.4.4, §1, van titel II van het VLAREM.

Artikel 4.4.3.1, §2, geldt niet alleen voor de toepassing van de emissiegrenswaarden, maar ook voor de toepassing van de meetstrategie. Dit wordt expliciet verduidelijkt door deze bepaling ook op te nemen in artikel 4.4.4.4, §1, als een nieuw derde lid.

Art. 28. Dit artikel wijzigt artikel 4.4.6.1.2 van titel II van het VLAREM.

Door het volledig herwerkte meetprogramma in artikel 4.4.6.2 moeten nieuwe overgangsbepalingen voorzien worden die de overgang van de oude naar de nieuwe meetmethodiek regelen. Dit wordt geregeld in artikel 4.4.6.2.3. De oude overgangsbepalingen worden met dit artikel opgeheven.

Art. 29. Dit artikel wijzigt artikel 4.4.6.2.1 van titel II van het VLAREM.

Het LDAR programma kan volgens het herwerkte artikel 4.4.6.2.3 afgestemd worden op de periodieke algemene onderhoudstops. Zulke onderhoudstops worden uitgevoerd op het niveau van productie-eenheden. Dit artikel wordt daarom zo herwerkt dat een LDAR programma op het niveau van een productie-eenheid mogelijk is.

Voorbeelden van productie-eenheden zijn nafta-kraker, poly-ethyleen-eenheid, caprolactam-eenheid, aromaten-eenheid, ethyleen-oxide-eenheid, enzovoort.

Dit verandert evenwel niets aan het toepassingsgebied van artikel 4.4.6.1. Daarin wordt bepaald dat alle inrichtingen die een uitstoot hebben van meer dan 10 ton of 2 ton in geval zeer schadelijke producten (berekend met theoretische gemiddelde emissiefactoren van EPA of VDI) een LDAR programma moeten toepassen. Deze drempels worden toegepast op gans de inrichting en niet op de individuele productie-eenheden.

De berekeningsmethode die toegepast kan worden is een methode volgens een Amerikaanse EPA-methode (EPA-53/R95-017) of volgens een Duitse norm (VDI 22400).

Omdat met beide methoden verschillende resultaten worden bekomen, werd overwogen om de Duitse norm te schrappen, omdat simulaties aantonen dat met deze methodiek mogelijks bedrijven met een relevant lekpotentieel buiten het toepassingsgebied vallen, wat niet conform de Europese BAT conclusies is. Omgekeerd zal schrapping mogelijk tot gevolg hebben dat bedrijven, die geïnvesteerd hebben in hoogstaande, leekarme apparatuur, en geen relevante potentiële emissie vertonen toch tot LDAR moeten overgaan.

Voorlopig worden dan ook beide opties behouden, maar zal op basis van de reeds bestaande rapportageverplichtingen gemonitord worden of bedrijven met relevant lekpotentieel niet buiten het toepassingsgebied vallen. Onder andere om deze monitoring te vergemakkelijken wordt een universeel sjabloon en een koppeling met het IMJV voorzien.

Moest blijken dat bedrijven met relevante lekemissies toch buiten het toepassingsgebied vallen, dan zal conform de richtlijn 2010/75/EU van 24 november 2010 inzake industriële emissies, via de bijzondere milieuvorwaarden in de milieuvergunning alsnog LDAR moeten opgelegd worden.

Daarnaast omvat een chemisch bedrijf of raffinaderij nog heel wat apparatuur (waterzuivering, opslagtanks) die niet onmiddellijk een geheel vormen met de productie-eenheid. Als een bedrijf ervoor kiest om met productie-eenheden te werken dan moeten al deze apparaten toegewezen worden aan één bepaalde eenheid, zodat ook voor deze apparaten de periodiciteit van de controles gekend is.

Art. 30. Dit artikel wijzigt artikel 4.4.6.2.2 van titel II van het VLAREM.

Een aantal rapporteringsverplichtingen beschreven in paragraaf 1 van artikel 4.4.6.2 worden geschrapt, en in plaats daarvan wordt een in te vullen sjabloon opgenomen als bijlage. Dit moet voor meer uniformiteit in de rapportering en een hogere kwaliteit van emissie-inventarisatie zorgen. Dit gecombineerd met de inventaris, die een evolutief overzicht bevat van alle relevante meet- en herstelgegevens van alle geregistreerde apparaten, laat een efficiëntere handhaving toe.

Art. 31. Dit artikel wijzigt artikel 4.4.6.2.3 van titel II van het VLAREM.

Met dit artikel wordt het huidige meetprogramma grondig gewijzigd. Daar waar tot op heden elk jaar een bepaald percentage van de apparaten moet gemeten worden, wordt in dit nieuwe artikel de keuze gelaten tussen twee methoden.

- Ofwel wordt een vijfjaarlijkse controle van alle apparaten uitgevoerd met een IR-camera én een vijfjaarlijkse controle van alle bereikbare apparaten met een lekdetectietoestel volgens de methode EN15446. Deze twee controles worden afgewisseld en de termijn tussen twee controles mag maximaal 30 maanden bedragen. Dit impliceert dat om de 2 à 3 jaar een controle met de IR-camera of met het lekdetectietoestel gebeurt.
- Ofwel wordt voor elke algemene stop een controle van alle apparaten met de IR-camera uitgevoerd én na elke stop een controle met een lekdetectietoestel van alle bereikbare apparaten. Aangezien algemene stops doorgaans om de 4 à 5 jaar plaats vinden, komt dit overeen met de meetfrequentie in van optie 1.

Beide opties moeten zorgen voor een efficiënter LDAR, zonder dat dit gepaard gaat met een toename van de fugatieve emissies. Met dit voorstel wordt minder gemeten met het lekdetectietoestel dan in de huidige regeling (ca. 20% per jaar versus 25% per jaar), maar wordt bijkomend om de 5 jaar een volledige controle van alle apparaten uitgevoerd met de IR-camera, waardoor het gemiddeld aantal gecontroleerde apparaten per jaar gevoelig toeneemt. Verder worden door dit nieuwe meetprogramma ook de niet-bereikbare apparaten gecontroleerd, daar waar dit in de huidige regeling alleen moest gebeuren op momenten waar de apparaten toch bereikbaar waren, wat zelden het geval is (bijv. tijdens plaatsing van een stelling bij onderhoudswerken).

Om de kwaliteit van de IR metingen te verzekeren, mogen de metingen enkel uitgevoerd worden door erkende labo's. Hiervoor werd recent een erkenningspakket door VITO uitgewerkt. Er wordt wel in een overgangstermijn voorzien: tot 31 december 2019 mogen ook niet erkende labo's metingen uitvoeren, voor zover de uitvoerder over basiskennis thermografie beschikt.

Volgens paragraaf 3 van artikel 4.4.6.2.3 kunnen exploitanten zelf metingen volgens methode EN15446: 2008 uitvoeren op voorwaarde dat de methode en apparatuur goedgekeurd werden door een erkend labo. Om de kwaliteit van eigen metingen te blijven garanderen wordt deze goedkeuring beperkt voor een periode van 3 jaar.

Voor apparaten die een hoog lekpotentieel hebben en voor apparaten die in contact komen met zeer schadelijke producten (zogenaamde type 1 producten, bvb. kankerverwekkende producten) werd overwogen om aanvullende jaarlijkse controles uit te voeren. Maar het aandeel van type 1- apparaten is relevant (gemiddeld 5%) en zou impliceren dat veel tijd zou verloren gaan aan het opsporen van de betrokken apparaten, in plaats van de eigenlijke meting ervan. Daarom wordt in het voorstel de aanvullende jaarlijkse controle beperkt tot apparaten met een hoog lekpotentieel, die doorgaans goed bereikbaar zijn en slechts gemiddeld ca. 0,5% van de apparaten vertegenwoordigen.

In de bedrijven wordt meestal nauw toegezien op de lekdichtheid van type 1 apparaten in verband met de arbeidsveiligheid. Dikwijls worden daarbij bedrijfsspecifieke lekdetectiemethoden toegepast. Als zulke controles uitgevoerd worden, is een jaarlijkse LDAR controle weinig zinvol en volstaat een 2 à 3 jaarlijkse controle. In de gevallen waar dit toch niet het geval is, kunnen in de vergunning bijkomende controles opgenomen worden moesten de emissies van type 1 apparaten te groot worden. Om dit goed te kunnen opvolgen wordt voorzien dat de (reeds verplichte) rapportering over het aantal lekken als bijlage moet opgenomen worden in het integraal milieujaarverslag, (voor zover dit dient opgemaakt te worden). Hiervoor dient in het rapporteringssjabloon jaarlijks het aantal lekken van type 1 producten en de daarmee gepaard gaande emissies bepaald te worden.

Verder wordt met dit artikel een "light meetprogramma" mogelijk gemaakt, waardoor de kost van het programma sterk gereduceerd wordt bij die bedrijven die heel weinig lekken vertonen.

Als uit een volledige controle met het lekmeettoestel blijkt dat minder dan 0,04% van de apparaten lekt (boven herstelcriterium) én indien geen lekken worden waargenomen bij type-1 apparaten volstaat een 5 jaarlijkse meting met de IR camera.

Uit studiegegevens blijkt dat enkele jaren terug 36 van de 89 inrichtingen minder dan 0,04% lekken boven herstelcriterium rapporteerden, waarvan geen enkel boven de 100.000 ppm. Hiervan hebben 8 inrichtingen minder dan 1000 apparaten; 21 inrichtingen tussen de 1000 – 10.000 apparaten en 7 inrichtingen tussen de 10.000 – 50.000 apparaten;

Deze inrichtingen hebben hun emissies in de loop der jaren gesaneerd van 176 ton VOS naar 60 ton VOS. De mogelijke milieu-impact, moest het 5 jaarlijkse IR programma onvoldoende effectief blijken, is dus aanvaardbaar (de totale emissie van alle inrichtingen bedroeg circa 4 kton). Er zijn verschillende redenen waarom het criterium voldoende laag moet gehouden worden:

- De BAT conclusies laten niet toe dat installaties met relevant lekpotentieel worden uitgesloten van LDAR;
- Het is afwachten hoe de IR-camera zal presteren; testen met de camera in verschillende plants geven uiteenlopende resultaten;
- Het criterium wordt toegepast op de resultaten van één (weliswaar volledige) controle met het lekmeettoestel, maar het resultaat van één jaar is niet noodzakelijk representatief voor de emissie in de toekomst;

Indien uit een meting met de IR-camera blijkt dat meer dan 0,04% lekken worden gedetecteerd, of er wordt een lek van zeer schadelijke producten gedetecteerd, dan moet opnieuw het uitgebreide programma uitgevoerd worden.

Het criterium bepalen bleek niet evident. Een te streng criterium zal tot gevolg hebben dat bedrijven met zeer lage emissies toch moeten blijven meten. Een te soepel criterium zal ervoor zorgen dat bedrijven met een hoog lekpotentieel geen LDAR meting meer uitvoeren, wat in strijd is met de Europese BAT conclusies.

Het is vooral onzeker of de IR camera er zal in slagen om even effectief te zijn als de klassiek LDAR meting in het opsporen van relevante lekken. Vandaar dat het overschakelen op het "light" programma uitsluitend kan op basis van de resultaten van een klassieke LDAR meting.

De verplichte rapportering van het LDAR programma in het IMJV laat toe om de evolutie van de emissies en de toegepaste methoden (uitgebreid versus light) nauwkeurig op te volgen en indien nodig bij te sturen in de ene of de andere richting. Bijvoorbeeld indien minder dan 25% van de inrichtingen geen gebruik kan maken van het light programma of meer dan 50% juist wel, is grondige analyse aan de orde.

Verder wordt voorzien in een overgangsregeling. Totdat de bedrijven een eerste volledige controle uitvoeren met de IR-camera of met het lekmeettoestel, zullen tot dan, net zoals nu, steekproeven uitgevoerd moeten worden. Dit om te vermijden dat bedrijven jarenlang geen controles meer zouden uitvoeren, maar ook niet iedereen te verplichten om direct met een 100% controle uit te voeren. De steekproef die moet toegepast worden is de minst strenge variant van de huidige steekproeven die moeten toegepast worden.

Art. 32. Dit artikel wijzigt artikel 4.4.6.2.4 en artikel 4.4.6.2.5 van titel II van het VLAREM.

Artikel 4.4.6.2.4 regelt de herstelling van een apparaat indien een lek gedetecteerd wordt. Dit artikel moet grondig herschreven worden in het licht van de wijziging van de meetmethodiek, met name het mogelijk gebruik van de IR-camera. In de huidige regelgeving moet elk jaar gerapporteerd worden over de metingen. Om meer uniformiteit in rapportering te krijgen en betere handhaving mogelijk te maken werd een sjabloon in bijlage 4.4.6 opgenomen. Dit sjabloon zal als bijlage toegevoegd moeten worden aan het integraal milieujaarverslag.

Verder dient zoals in de huidige VLAREM wetgeving een lijst bijgehouden te worden van nog te herstellen apparaten. Maar aangezien het LDAR programma nu meer per productie-eenheid zal uitgevoerd worden, moet een lijst voorzien worden per productie-eenheid. Aangezien de ernst van een niet hersteld lek met IR-camera niet gekwantificeerd wordt (in tegenstelling tot bij klassieke LDAR metingen) moet wel een video opname bewaard worden.

Art. 33. Dit artikel wijzigt artikel 4.4.7.2.1 van titel II van het VLAREM. Dit artikel wordt aangepast voor wat betreft de bepaling van de stuifcategorie door de exploitant. Door de vermelding "voor ontvangst van de goederen" in het derde lid, 2°, wordt de indruk gewekt dat de classificatie van de stuifcategorie enkel van belang is voor goederen die op het bedrijf aankomen en niet van toepassing is op stuwende stoffen die op het bedrijf zelf ontstaan. Dit is uiteraard niet zo.

Art. 34. Dit artikel wijzigt artikel 4.4.7.2.4 van titel II van het VLAREM. Het betreft louter een terminologische aanpassing.

Art. 35. Dit artikel voegt een nieuw artikel toe aan hoofdstuk 4.6 van titel II van het VLAREM. Naar aanleiding van verschillende afwijkingaanvragen voor de lichtshows van grote muziekfestivals wordt een uitzondering ingevoegd in hoofdstuk 4.6 van titel II van VLAREM voor de bepalingen met betrekking tot het beperken van lichthinder voor de lichtshows bij niet-ingedeelde muziekactiviteiten, zijnde openlucht optredens of muziekfestivals. Grote muziekfestivals zijn vergunningsplichtig voor bijvoorbeeld de generatoren of de koelinstallatie. Bijgevolg is hoofdstuk 4.6 voor dergelijke festivals van toepassing. De uitzondering geldt alleen voor de lichtshows op of rond het podium in functie van het optreden. De koppeling met de toelating wordt gemaakt zodat op een zelfde locatie dezelfde beperking in duur geldt voor deze uitzondering als voor de maximaal toegelaten niet-ingedeelde muziekactiviteiten. Het college van burgemeester en schepenen kan in de muziektoelating ook bijkomende beperkingen opleggen met betrekking tot lichthinder als dit nodig wordt geacht.

Art. 36. Dit artikel wijzigt artikel 4.7.0.3 van titel II van het VLAREM. Asbest heeft carcinogene eigenschappen en is een gevaarlijke stof. Verspreiding van asbestvezel moet maximaal vermeden worden, ook via lozing welke mogelijk gevolgd wordt door opdroging van het afvalwater. Punt 1° verwijst naar het stellen van bijzondere voorwaarden (artikel 5.3.2.4), en naar de intussen opgeheven sectorale lozingsvoorwaarden voor de asbestsector. Door het instellen van een lozingsverbod worden deze verwijzingen overbodig.

Art. 37. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.1.2 van titel II van het VLAREM.

Vervanging eerste lid van paragraaf 5: Hiermee worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 'algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen'. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplijsting geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen

worden toegepast. Dit gezien deze oplistings in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Vervanging paragraaf 6: Het is aangewezen dat in een inrichting voor de verwerking van afvalstoffen naast de hoeveelheid aangevoerde, verwerkte en afgevoerde afvalstoffen ook de hoeveelheid opgeslagen afvalstoffen moet kunnen worden getotaliseerd. Dit om een duidelijke verwijzing naar de actuele stock te hebben. Ook vanuit (brand)veiligheid is het bij afvalbedrijven opportuun om een zicht te hebben op de totale hoeveelheid afvalstoffen die opgeslagen zijn op het bedrijf.

Art. 38. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.1.5, §3, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 39. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.1.6, §1, van titel II van het VLAREM. In de aanbevelingen van de BBT-studie verontreinigd hemelwater voor afvalopslagbedrijven worden een aantal preventieve maatregelen voorgesteld om de problematiek van verontreinigd hemelwater aan te pakken. Eén van de voorgestelde maatregelen is het regelmatig reinigen van het bedrijfsterrein en de afwatering. Dit was reeds deels opgenomen in artikel 5.2.1.6 van titel II van het VLAREM. Het betreffende artikel wordt aangevuld overeenkomstig de BBT-studie.

Art. 40. Dit artikel voegt drie leden toe aan artikel 5.2.1.7 van titel II van het VLAREM. Een preventieve maatregel die voorzien is in de BBT-studie verontreinigd hemelwater voor afvalopslagbedrijven, is de overdekte opslag van afvalstoffen die een potentieel belangrijke bijdrage leveren aan verontreiniging. Overdekte opslag van afvalstoffen betekent niet noodzakelijk dat de opslag in een gebouw moet plaatsvinden. Een luifel of een waterdichte bache kunnen voldoende zijn. Hiertoe wordt ook een niet-limitatieve lijst als bijlage toegevoegd die steeds door de minister kan worden aangevuld. De lijst die werd voorgesteld in de BBT-studie, werd nog verder aangepast en aangevuld. Zo werd het woord “afgedankte” aan de meeste stromen toegevoegd om duidelijk te maken dat het hier niet de nieuwe betreft. Afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA) moet reeds conform artikel 5.2.5.2 van VLAREMA overdekt worden opgeslagen. Bij opslag van geperst PMD in balen of gesloten PMD-zakken in een container is volgens de BBT-studie de contactoppervlakte in verhouding tot het opgeslagen volume kleiner en wordt de verontreiniging van het hemelwater met organische stoffen beperkter geacht.

Ten slotte werden ook nog een aantal afvalstoffen aan de lijst toegevoegd, waarvoor het evident is dat deze beter overdekt worden opgeslagen omdat deze eveneens een belangrijke bijdrage kunnen leveren aan verontreiniging van het hemelwater. Er wordt een overgangstermijn voor het overdekt opslaan van deze afvalstoffen voorzien van drie jaar, zodat er voldoende tijd is om eventueel bijkomende overkapping te voorzien. Er is een “tenzij anders bepaald in de omgevingsvergunning voor de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit” opgenomen voor deze maatregel zodat een bedrijf dat al geïnvesteerd heeft in een end-of-pipe techniek en de norm haalt, niet verplicht wordt om bijkomend in overkapping te investeren.

Voor alle bedrijven met niet-overdekte buitenopslag van afvalstoffen (voor overdekte opslag of binnenopslag van afvalstoffen waar geen verontreinigd hemelwater ontstaat is dit niet van toepassing) is het naast het nemen van preventieve maatregelen BBT om minimaal een slibvang en KWS-afscheider te plaatsen. Er is een “Behoudens andersluidende bepalingen in dit hoofdstuk” opgenomen omdat voor sommige afvalstoffen in de sectorale voorwaarden via een “Tenzij anders bepaald in de omgevingsvergunning voor de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit” de mogelijkheid wordt geboden om af te wijken van het voorzien van een vloeiendvrije vloer. In deze gevallen geldt dus ook niet de verplichting te voorzien in een slibvang en KWS-afscheider. Bedrijven die het verontreinigd hemelwater reeds zuiveren in een eigen waterzuiveringsinstallatie worden eveneens vrijgesteld van deze verplichting. Er wordt een overgangstermijn voorzien van 1 jaar of 3 jaar, afhankelijk van de opslagcapaciteit.

Voor bedrijven met een niet-overdekte buitenopslag van afvalstoffen, met uitzondering van inerte afvalstoffen en niet-teerhoudend asfalt, waarvan de opslagcapaciteit meer dan 4000 ton bedraagt, overeenkomstig de vergunning en bij ontstentenis overeenkomstig het goedgekeurde werkplan, is een verdergaande zuivering door buffering en een geschikte combinatie van secundaire en tertiaire technieken noodzakelijk. Deze bedrijven moeten bijkomend voldoen aan nieuw ingevoerde lozingsvoorwaarden. De sectorale voorwaarden zijn de BBT-gen's zoals berekend op een niveau zwevende stof van 60 mg/l. In lijn met de overgangstermijn voor de investering in overdekte opslag en de koolwaterstofafscheider, zou het aangewezen zijn eveneens een overgangstermijn te voorzien voor de bouw van de end-of-pipe technieken. Daar tegenover staat dat de sectorale normen van toepassing zijn 10 dagen na publicatie. Juridisch-technisch kan evenwel in de wetgeving geen overgangstermijn voor deze investering worden voorzien.

De lozingsnormen zijn bepaald door Vito op basis van sectorale meetgegevens per parameter bij een gehalte zwevende stof van maximaal 60 mg/l. Ook voor nieuwe parameters en bijzondere lozingsvoorwaarden dient een gelijke benadering te worden gevolgd. De sectorfederaties COBEREC en GO4Circle hebben zich bereid verklaard om, wanneer nieuwe parameters worden toegevoegd aan het algemene referentiekader, deze sectorale meetgegevens voor die nieuwe parameter bij maximaal 60 mg/l te voorzien, en een referentie studiecentrum zoals Vito aan te stellen om de sectorale norm op dezelfde basis overeenkomstig de gevolgde methodologie van de BBT-studie te laten bepalen.

Voor kleinere bedrijven stelt de BBT-studie dat een verdergaande waterzuivering om economische redenen geen BBT is. Mits zij beschikken over een slibvang en KWS-afscheider en alle preventieve maatregelen die BBT zijn, hebben genomen, voldoen zij van rechtswege aan de sectorale emissiegrenzen. Deze bepaling, die haar oorsprong vindt in de BBT-studie, is nodig voor de rechtszekerheid van deze bedrijven. Door de invoering van sectorale lozingsvoorwaarden voor deze bedrijven, is het ook aangewezen dat de bijzondere voorwaarden die eventueel in de huidige vergunningen opgelegd zijn, vervangen worden door de nieuwe sectorale voorwaarden zodat een gelijk speelveld voor alle bedrijven gecreëerd wordt.

Art. 41. Dit artikel vervangt het woord “containerparken” door het woord “recyclageparken” in het opschrift van subafdeling 5.2.2.1. Het begrip “recyclagepark” sluit aan bij de huidige gangbare praktijk van maximaal hergebruik en recyclage van afvalstoffen en de milieuzichten anno 2018 en vervangt het achterhaalde begrip “containerpark”.

Art. 42. Dit artikel voegt een nieuw artikel 5.2.2.1.0 toe aan de subafdeling 5.2.2.1. Het is aangewezen om in VLAREM II duidelijk te stellen voor welke rubriek de subafdeling 5.2.2.1.0 van toepassing is.

Art. 43. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.1.1 van titel II van het VLAREM. Dit artikel vervangt enerzijds het woord “containerpark” door het woord “recyclagepark” en voegt anderzijds enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samen. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 ‘algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen’. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden.

Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplijsting geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplijsting in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag. Dit artikel voegt eveneens twee nieuwe paragrafen toe aan artikel 5.2.2.1.1. Het betreffen voorwaarden inzake de aanvaarding van gft-afval en huisvuil op een recyclagepark. Dit om de uitvoering van actie 12 van het uitvoeringsplan huishoudelijk afval en gelijkaardig bedrijfsafval, met name "De VLAREM-reglementering aanpassen om de inzameling van gft/huisvuil op een recyclagepark mogelijk te maken" te volbrengen. Deze wijziging is ook nodig om de recyclageparken hun rol te laten spelen in de acties die verband houden met 8.1.3 van eerder vernoemd uitvoeringsplan: met name "selectieve inzameling van gft van huishoudens te implementeren en bevorderen".

Art. 44. Dit artikel voegt twee nieuwe paragrafen toe aan artikel 5.2.2.1.3. Het betreffen voorwaarden inzake de opslag van gft-afval en huisvuil op een recyclagepark. Dit om de uitvoering van actie 12 van het uitvoeringsplan huishoudelijk afval en gelijkaardig bedrijfsafval, met name "De VLAREM-reglementering aanpassen om de inzameling van gft/huisvuil op een recyclagepark mogelijk te maken" te volbrengen. Deze wijziging is ook nodig om de recyclageparken hun rol te laten spelen in de acties die verband houden met 8.1.3 van eerder vernoemd uitvoeringsplan: met name "selectieve inzameling van gft van huishoudens te implementeren en bevorderen".

Art. 45. Dit artikel voegt een nieuw artikel 5.2.2.1.4 met betrekking tot minirecyclageparken toe aan de subafdeling 5.2.2.1. Dit om invulling te geven aan actie 11 van het uitvoeringsplan huishoudelijk afval en gelijkaardig bedrijfsafval, met name "De VLAREM-reglementering rond recyclageparken aanpassen om de oprichting van miniparken mogelijk te maken". Aan minirecyclageparken worden een aantal nieuwe sectorale milieuvoorwaarden opgelegd onder §1 en §2, zoals het verbod om asbest in te zamelen in een minirecyclagepark. In de vergunningsaanvraag moet aangegeven worden door de benutte oppervlakte of het type containers dat het park zich richt op kleine hoeveelheden. Deze hoeveelheden worden bepaald in functie van de actieradius van het recyclagepark.

Daarnaast is het noodzakelijk om voor de minirecyclageparken een aantal voorwaarden uit afdeling 5.2.1 'algemene bepalingen voor inrichtingen voor de verwerking van afvalstoffen' niet van toepassing te stellen. Het gaat over de volgende bepalingen:

- Artikel 5.2.1.2, §5, vierde lid, en 5.2.1.5, §2: de aanpak van het toezicht (controle aanvoer en toegankelijkheid) op een minirecyclagepark verschilt ten opzichte van een regulier recyclagepark. Voor een minirecyclagepark volstaat een badgesysteem of een camerabewakingsstelsel. Uiteraard mogen ook andere degelijke opvolgings- en bewakingssystemen toegepast worden, al dan niet met inschakeling van bevoegde personen. Ook de opgelegde vorm van afsluiting, in- en uitgang en toegangspoort voor een regulier recyclagepark laat onvoldoende flexibiliteit toe. Om deze redenen worden artikel 5.2.1.2, §5, vierde lid, en 5.2.1.5, §2 niet van toepassing gesteld voor minirecyclageparken. In de plaats daarvan wordt er voor mini-recyclageparken opgelegd dat buiten de openingsuren het park moet worden afgesloten voor onbevoegden en dat binnen de openingsuren er een gelimiteerde en gecontroleerde toegankelijkheid door middel van een bewakingsstelsel moet zijn.
- Artikel 5.2.1.5, §3: voor minirecyclageparken, die gesitueerd zullen zijn in dicht bevolkte gebieden, is het vinden van een geschikt terrein met voldoende parkeerruimte voor voertuigen en vrachtwagens nagenoeg onmogelijk. De organisatie, wijze van inrichting en uitbating moet zodanig zijn dat een minirecyclagepark niet meer verkeerhinder veroorzaakt dan de gemiddelde handelszaak in de bebouwde kom. Hier kan vanuit gegaan worden, gezien het de bedoeling is dat in minirecyclageparken enkel kleine hoeveelheden afvalstoffen worden ingezameld die te voet of met de fiets kunnen aangebracht worden.
- Artikel 5.2.1.5, §5: voor minirecyclageparken, die gesitueerd zullen zijn in dicht bevolkte gebieden, is de aanleg van een groenscherm niet realistisch. Een groenscherm drijft de inrichtingskosten op en is ook niet te vinden rond andere handelszaken in de nabije omgeving. Er wordt wel maximaal gestreefd naar de afscherming van het minirecyclagepark.

Art. 46. Dit artikel wijzigt de subafdeling 5.2.2.2. De wijzigingen hebben enerzijds betrekking op het vervangen van het woord "containerpark" door het woord "recyclagepark". Anderzijds wordt het artikel 5.2.2.2.3, §3, van titel II van het VLAREM aangepast. In dit artikel wordt bepaald dat de opslag van KGA moet gebeuren in een vloeistofdichte gecompartmenteerde container (KGA-kluis) of in een gesloten opslaglokaal, overeenkomstig het goedgekeurde werkplan. Dit is niet conform de realiteit bij de containerparken, waar het KGA in vele gevallen onder een luifel wordt opgeslagen in daartoe geschikte bakken die afgesloten kunnen worden. Er wordt dus voorgesteld om dit artikel te herformuleren zodat dit meer overeenstemt met de realiteit zonder daarbij in te boeten op de bescherming van de mens en het leefmilieu.

Art. 47. Dit artikel betreft de rechtzetting van een erratum dat geslopen was in het besluit van de Vlaamse Regering van 19 september 2008, namelijk "10 m;" vervangen door "10 m³".

Art. 48. Dit artikel wijzigt subafdeling 5.2.2.4 van titel II van het VLAREM.

Punten 1° en 2°

Hiermee worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 'algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen'. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplijsting geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplijsting in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Punt 3° en 4°

Deze punten wijzigen artikel 5.2.2.4.2, §2, inzake de opslagwijze van ongevaarlijke afvalstoffen. Het artikel 5.2.2.4.2, §2, wordt vereenvoudigd en aangepast conform de gangbare praktijk in de realiteit. De geschrapte passages bieden geen meerwaarde ter bescherming van de mens en het leefmilieu.

Art. 49. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.5.1 van titel II van het VLAREM. Hiermee worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 'algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen'. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplijsting geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplijsting in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Art. 50.

Art. 51. Deze artikelen heffen enerzijds de paragrafen 8 tot en met 10 op van artikel 5.2.2.5.2. en voegen anderzijds een nieuwe subafdeling 5.2.2.5bis toe. De sectorale voorwaarden inzake afgedankte elektrische en elektronische apparaten (AEEA) van de subafdeling 5.2.2.5 (inrichtingen voor het opslaan en behandelen van gevaarlijke afvalstoffen en bedrijfsafvalstoffen, niet elders vermeld) worden verplaatst naar een nieuwe subafdeling 5.2.2.5bis (Inrichtingen voor het opslaan en behandelen van afgedankte elektrische en elektronische apparaten). AEEA kan zowel een gevaarlijke als een niet-gevaarlijke afvalstof zijn. Ook het niet-gevaarlijk AEEA moet gedepollueerd worden conform de voorschriften van de Europese richtlijn 2012/19/EU betreffende afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA). Om misverstanden te vermijden is het opportuun om de voorwaarden inzake AEEA uit subafdeling 5.2.2.5 (inrichtingen voor het opslaan en behandelen van gevaarlijke afvalstoffen en bedrijfsafvalstoffen, niet elders vermeld) te lichten en hiervoor een afzonderlijke subafdeling te creëren die van toepassing is op zowel gevaarlijk als op niet-gevaarlijk AEEA. Deze wijziging betreft geen inhoudelijke wijziging, maar enkel een verplaatsing van de bestaande voorwaarden. Indien het AEEA als een gevaarlijke afvalstof wordt beschouwd, dan blijven de resterende bepalingen van de subafdeling 5.2.2.5 inzake aanvaarding en uitbating nog steeds gelden.

Art. 52. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.6.2 van titel II van het VLAREM.

Met deze artikelen worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 'algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen'. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplijsting geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplijsting in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Art. 53. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.6.3, §1, van titel II van het VLAREM.

Punt 1°: de zinsnede "voor het milieu schadelijke vloeistoffen" wordt vervangen door "stoffen van bijlage 2B van titel I van het VLAREM of gevaarlijke vloeistoffen volgens de CLP-verordening", conform de eerdere wijziging in de overeenkomstige bepaling bij de algemeen geldende voorwaarden voor inrichtingen voor de verwerking van afvalstoffen (zie art. 5.2.1.7, §3) die was opgenomen in de VLAREM-trein 2015/Zometrein, zijnde het besluit van de Vlaamse Regering van 18 maart 2016 tot wijziging van diverse besluiten inzake leefmilieu.

Punt 2°: Voorwaarden voor een uniforme aanpak aangaande de goede werking en het onderhoud van koolwaterstofafscidders blijken noodzakelijk uit de huidige vergunningverlening. Om hieraan tegemoet te komen wordt een afdeling 4.2.3BIS. ingevoegd en wordt er op zes verschillende plaatsen in titel II van het VLAREM, waar nu sprake is van een koolwaterstofafscieder, louter nog verwezen naar deze nieuwe afdeling. Dit is dus een vereenvoudiging van de wetgeving.

De BBT-studie voor verontreinigd hemelwater voor de afvalopslag sector (december 2015) schrijft voor dat deze sector minimaal een koolwaterstofafscieder moet voorzien. Een algemene regeling aangaande de goede werking en het onderhoud past volledig in de omzetting van deze BBT-studie in VLAREM.

Punten 3° tem 6°: Alle behandelingen van alle voertuigwrakken moeten op een vloeistofdichte vloer plaatsvinden. In de huidige tekst is in het tweede puntje enkel opslag of depollutie van niet-gedepollueerde voertuigwrakken opgenomen en in het derde punt is enkel de opslag van gedepollueerde voertuigwrakken opgenomen. De vernietiging met inbegrip van indrukken is een apart punt, maar andere behandelingen zoals demontage zijn hierbij niet verval terwijl het wel de bedoeling is dat deze behandelingen ook op vloeistofdichte vloer plaatsvinden. Ter vereenvoudiging kan ook het zesde punt inbegrepen worden in de tekst van het tweede punt. Daarnaast is de reiniging van voertuigen geen onderwerp van hoofdstuk 5.2 waardoor het vijfde punt kan beperkt worden tot "onderdelen".

Art. 54. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.6.3, §2, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent "voertuigen" doorheen het gehele VLAREM.

Art. 55. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.6.3, §3, van titel II van het VLAREM inzake inrichtingen voor de opslag en behandelen van voertuigwrakken. Artikel 5.2.2.6.3, §2, bevat de bepaling dat niet-gedepollueerde voertuigwrakken zodanig moeten geplaatst worden dat er geen vloeistoffen uit het wrak kunnen lekken. Een gelijkaardige bepaling voor gedepollueerde voertuigwrakken is niet opgenomen. In de praktijk worden deze wrakken echter ook vaak op een manier gestald (bijvoorbeeld op de zijkant of ondersteboven) waarbij er sprake is van lekken door de restvloeistoffen. Het is bijgevolg opportuun om een gelijkaardige bepaling op te nemen bij artikel 5.2.2.6.3, §3.

Art. 56. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.6.4, §2, van titel II van het VLAREM.

Punt 1°: Het betreft louter een terminologische aanpassing in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Punt 2°: Naast loodstartbatterijen zijn ook andere batterijen zoals deze uit hybride en elektrische voertuigen te demonteren. Beter is de term “batterijen en accu’s” te gebruiken in plaats van de term “loodstartbatterijen”.

Punt 3°: het betreft louter een terminologische aanpassing in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 57. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.6.5, §1, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 58. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.7.1 van titel II van het VLAREM. Hiermee worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 ‘algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen’. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplistingen geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplistingen in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Art. 59. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.7.2, §1, van titel II van het VLAREM.

Voorwaarden voor een uniforme aanpak aangaande de goede werking en het onderhoud van koolwaterstofafscheiders blijken noodzakelijk uit de huidige vergunningverlening. Om hieraan tegemoet te komen wordt een afdeling 4.2.3BIS ingevoegd en wordt er op zes verschillende plaatsen in titel II van het VLAREM, waar nu sprake is van een koolwaterstofafscheider, louter nog verwezen naar deze nieuwe afdeling. Dit is dus een vereenvoudiging van de wetgeving.

De BBT-studie voor verontreinigd hemelwater voor de afvalopslag sector (december 2015) schrijft voor dat deze sector minimaal een koolwaterstofafscheider moet voorzien. Een algemene regeling aangaande de goede werking en het onderhoud past volledig in de omzetting van deze BBT-studie in VLAREM.

Art. 60. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.8.1 van titel II van het VLAREM. Met dit artikel worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 ‘algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen’. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplistingen geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplistingen in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Art. 61. Dit artikel wijzigt het woord “containerparken” in het woord “recyclageparken” in artikel 5.2.2.8.6, §5.

Art. 62. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.2.9.2 van titel II van het VLAREM. Met dit artikel worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 ‘algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen’. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplistingen geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplistingen in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Art. 63.

Art. 64. Deze artikelen voegen een subafdeling 5.2.3bis.0 in in afdeling 5.2.3bis en heffen artikel 5.2.3bis.1.1 van titel II van het VLAREM op. Met dit besluit wordt de definitie voor “verbrandingsinrichting” opgeheven (zie eerder). Het artikel 5.2.3bis.1.1bis is niet van toepassing op experimentele verbrandings- en meeverbrandingsinstallaties (subafdeling 5.2.3bis.2), op dierencrematoria (subafdeling 5.2.3bis.3) en op verbrandings- en meeverbrandingsinstallaties van biomassa-afval (subafdeling 5.2.3bis.4). Om dit te verhelpen wordt er een nieuwe subafdeling 5.2.3bis.0 toegevoegd aan de afdeling 5.2.3BIS waarnaar de bepalingen van artikel 5.2.3bis.1.1bis, die van toepassing zijn voor alle afvalverbrandings- en meeverbrandingsinstallaties, verplaatst worden.

Art. 65. Dit artikel heft paragraaf 2 van artikel 5.2.3bis.1.3 van titel II van het VLAREM op. Hiermee worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 ‘algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen’. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende

(sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplistings geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplistings in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Art. 66. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.3bis.1.14, §1, van titel II van het VLAREM. Conform artikel 5.2.3bis.1.26, §1, worden dioxinen en furanen continu bemonsterd met een tweewekelijkse analyse. Het meetresultaat van deze continue bemonstering wordt getoetst aan een drempelwaarde van 0,1 ng TEQ/Nm³. De verwijzing naar deze drempelwaarde wordt expliciet toegevoegd in artikel 5.2.3bis.1.14, §1.

Art. 67. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.3bis.1.26 van titel II van het VLAREM. Het controlemeetprogramma zoals opgenomen in bijlage 4.4.4, kan toegepast worden op de algemene en sectorale meetverplichtingen. Voor afvalverbranding kan de meetfrequentie echter niet verder dalen dan wat de Richtlijn Industriële Emissies (Richtlijn 2010/75/EU) voorschrijft. Hiertoe wordt artikel 5.2.3bis.1.26 aangepast.

Art. 68. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.3bis.1.27, §2, 3°, van titel II van het VLAREM. Bij de implementatie van de Richtlijn Industriële Emissies in VLAREM via de VLAREM-trein 2012 (Besluit van de Vlaamse Regering van 7 juni 2013 tot wijziging van diverse besluiten inzake leefmilieu houdende omzetting van Europese richtlijnen en andere diverse wijzigingen) werd het toetsingscriterium voor de CO-emissiegrenswaarde bij meeverbrandingsinstallaties aangepast. Het toetsingscriterium werd hierdoor strenger dan wat geldt voor afvalverbrandingsinstallaties, alsook strenger dan de bepalingen uit de Richtlijn Industriële Emissies. Dit wordt aangepast.

Art. 69. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.3bis.1.28 van titel II van het VLAREM. Bij de opmaak van de Code van goede praktijk voor zelfcontrole van bedrijven met een eigen labo, en waarnaar verwezen wordt in artikel 4.2.5.2.1, §3, en 4.2.5.3.1, §3, werden onduidelijkheden of interpretatieverschillen vastgesteld. Deze worden verduidelijkt. Het doel is en blijft dat de prestatiekenmerken tussen bedrijven met een eigen labo en een erkend labo hetzelfde is.

Art. 70. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.3bis.1.29, §2, van titel II van het VLAREM. Met deze wijziging wordt ervoor gezorgd dat er een duidelijkere verwijzing is naar de bedoelde meetmethodes in artikel 4, §1, van bijlage 4.2.5.2 van titel II van het VLAREM en wordt ervoor gezorgd dat er geen tegenstrijdigheid optreedt tussen art. 4, §2 van bijlage 4.2.5.2. en de in dit artikel vermelde volgorde van te volgen meet- en analysemethoden. De in de artikelen opgesomde volgorde is verschillend aangezien deze een letterlijke vertaling is van de richtlijn 2010/75/EU van 24 november 2010 inzake industriële emissies of de BBT-conclusies, terwijl artikel 4, §2, van bijlage 4.2.5.2 reeds een te volgen volgorde bepaalde indien er geen WAC-methode gespecificeerd is.

Art. 71. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.3bis.1.30, §1, van titel II van het VLAREM. Dit artikel voegt de beperking "in afwijking van het controlemeetprogramma, vermeld in artikel 3 van bijlage 4.2.5.2" toe aan de opgelegde meetfrequenties. Door deze aanvulling wordt niet toegelaten gebruik te maken van het controlemeetprogramma van bijlage 4.2.5.2 van titel II van het VLAREM. Hierdoor wordt gegarandeerd dat de door de afvalverbrandings- of afvalmeeverbrandingsinstallaties gehanteerde meetfrequenties voor deze parameters voldoen aan de door de Europese Richtlijn Industriële Emissies.

Art. 72. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.3bis.1.33, §2, eerste lid van titel II van het VLAREM. De meetnauwkeurigheid, vermeld in artikel 4.4.4.2, §5, mag niet toegepast worden op het meetresultaat van de continue bemonstering van dioxines en furanen. Het betreft hier immers een gemiddelde waarde over een langdurige meting. Voor de duidelijkheid wordt dit nu expliciet opgenomen in artikel 5.2.3bis.1.33, §2.

Art. 73. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.3bis.1.34, §1, van titel II van het VLAREM, en betreft louter een rechtzetting ter correcte omzetting van de Richtlijn Industriële Emissies (artikel 46(6)).

Art. 74. Dit artikel vervangt paragraaf 1 van artikel 5.2.3bis.3.3 van titel II van het VLAREM. Er is een toenemende vraag naar dierencrematoria voor vee en pluimvee (onder andere voor paarden, geiten, hangbuikevarkens, ezels,...). Artikel 5.2.3bis.3.3, §1 laat dit momenteel echter niet toe. Vanuit de Europese wetgeving, met name de verordening 1069/2009 inzake dierlijke bijproducten wordt dit toegelaten (in Nederland zijn er bijvoorbeeld al een aantal paardencrematoria). In de sectorale voorwaarden voor dierencrematoria wordt er nu reeds een onderscheid gemaakt op basis van de verbrandingscapaciteit, dus tussen kleine en grote installaties (< 50 kg/u en > 50 kg/u). De emissienormen zijn gelijk, maar voor een installatie met een capaciteit boven de 50 kg/u gelden extra technische voorwaarden (bv. een extra steunbrander en een automatisch voedingssysteem). Vanuit de maatschappelijke vraag is het bijgevolg aangewezen om artikel 5.2.3bis.3.3, §1 te schrappen, zonder daarbij in te boeten op de bescherming van de mens en het leefmilieu. Het is aangewezen om in de plaats op te leggen dat de installatie moet geschikt zijn om het dier in één keer te cremieren.

Art. 75. Dit artikel heft het tweede lid op van artikel 5.2.3bis.4.3 van titel II van het VLAREM.

Art. 76. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.4.1.7, §2, van titel II van het VLAREM.

Met deze artikelen worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 'algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen'. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplistings geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplistings in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Art. 77. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.4.1.7, §4, van titel II van het VLAREM. De eenheid voor TOC, BTEXS, PCB, minerale olie en PAK wordt aangepast van "mg/kg" naar "mg/kg droge stof". Dit is aangewezen vermits we standaard de samenstelling uitdrukken op droge stofbasis. Het watergehalte mag immers geen invloed hebben op de milieubeoordeling ten opzichte van de normen.

Art. 78. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.4.1.8 van titel II van het VLAREM.

Punt 1°

Met dit punt worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 'algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen'. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplijsting geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplijsting in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Punten 2° tem 9°

In deze punten wordt namelijk nog steeds verwezen naar het vroegere compendium AAC (Afvalstoffen Analyse Compendium). Vanaf 10 september 2002 zijn de analysemethoden opgenomen in het Compendium voor Monsterneming en Analyse (CMA) in uitvoering van het Materialendecreet en het Bodemdecreet. Behalve AAC-methoden wordt in de huidige artikelen eveneens verwezen naar andere methoden (Duitse, Franse, Internationale) die veelal niet meer up-to-date zijn of zijn geïntegreerd in de huidige Europese normmethoden. De referenties van de analysemethoden worden met deze wijzigingsartikelen geactualiseerd en in overeenstemming gebracht met de huidige CMA. Artikel 45, §2, van het VLAREL bepaalt dat het erkende laboratorium in de discipline afvalstoffen en andere materialen voor de monsternemingen, beproevingen, metingen en analyses de methoden opgenomen in het CMA moet toepassen. Omwille van deze verplichting wordt de term 'aanbevolen' geschrapt in de voormelde artikelen.

Art. 79. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.4.1.9, §6, van titel II van het VLAREM. De verwijzing naar de vezelvrijstellingstest van asbesthoudend afvalmateriaal om na te gaan of asbest in gebonden vorm aanwezig is, wordt geschrapt. Voor de vezelvrijstellingstest was één laboratorium erkend en dat labo heeft deze test de voorbije jaren nooit moeten uitvoeren. De bepaling heeft dus geen meerwaarde meer en kan geschrapt worden.

Art. 80. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.4.1.10 van titel II van het VLAREM.

Punt 1°

Dit punt heft punt 3° op in het tweede lid van artikel 5.2.4.1.10, §1, van titel II van het VLAREM. In dit artikel wordt namelijk verwezen naar het feit dat de evaluatiemethodiek voor asbesthoudende afvalstoffen en de vezelvrijstellingstest opgenomen zijn in het CMA/2/II/C.1. De methode "CMA/2/II/C.1" is geschrapt bij de laatste aanpassing van het CMA. Voor de vezelvrijstellingstest was één laboratorium erkend en dat labo heeft deze test de voorbije jaren nooit moeten uitvoeren. De bepaling heeft dus geen meerwaarde meer en kan geschrapt worden.

Punt 2°

Dit punt wijzigt artikel 5.2.4.1.10, §2, van titel II van het VLAREM. Hiermee worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 'algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen'. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele subafdelingen nog de specifieke oplijsting geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplijsting in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Art. 81. Dit artikel betreft een rechtzetting van een erratum dat gesloten was in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014, namelijk het niet consequent vervangen van "milieudeskundige" door "laboratorium".

Art. 82. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.4.6.5, §4. Het betreft een verduidelijking van de term "nieuwe omgevingsvergunning de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit". Er wordt met name verduidelijkt dat de rapporten moeten worden toegevoegd bij het aanvragen van hernieuwing of een omzetting van een milieuvergunning van bepaalde duur naar een vergunning van onbepaalde duur voor de exploitatie van een bestaande stortplaats.

Art. 83. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.5.3.2, §3, van titel II van het VLAREM. In dit artikel wordt namelijk nog steeds verwezen naar het vroegere compendium AAC (Afvalstoffen Analyse Compendium). Vanaf 10 september 2002 zijn de analysemethoden opgenomen in het Compendium voor Monsterneming en Analyse (CMA) in uitvoering van het Materialendecreet en het Bodemdecreet. Behalve AAC-methoden wordt in de huidige artikelen eveneens verwezen naar andere methoden (Duitse, Franse, Internationale) die veelal niet meer up-to-date zijn en/of zijn geïntegreerd in de huidige Europese normmethoden. De referenties van de analysemethoden worden met deze wijzigingsartikelen geactualiseerd en in overeenstemming gebracht met de huidige CMA. Artikel 45, §2 van het VLAREL bepaalt dat het erkende laboratorium in de discipline afvalstoffen en andere materialen voor de monsternemingen, beproevingen, metingen en analyses de methoden opgenomen in het CMA moet toepassen. Omwille van deze verplichting wordt de term 'aanbevolen' geschrapt in de voormelde artikelen.

Art. 84. Dit artikel wijzigt artikel 5.2.5.3.3, eerste lid, 1° van titel II van het VLAREM. Hiermee worden enkele algemene bepalingen voor de aanvaarding en behandeling van afvalstoffen samengevoegd. In verschillende (sub)afdelingen van hoofdstuk 5.2 inzake de verwerking van afvalstoffen komen telkens dezelfde bepalingen terug, met name dat alleen die afvalstoffen mogen worden aanvaard en verwerkt die worden vermeld in de vergunning en dat indien in de vergunning dit niet wordt bepaald, de vergunning wordt beperkt tot de afvalstoffen die in de aanvraag zijn vermeld. Deze bepaling wordt nu algemeen van toepassing gesteld door dit toe te voegen aan afdeling 5.2.1 'algemene bepalingen voor de verwerking van afvalstoffen'. De overeenkomstige bepalingen in de verschillende (sub)afdelingen kunnen dan geschrapt worden. Dit betreft een tekstuele vereenvoudiging en het bevorderen van eenzelfde aanpak van de verschillende (sub)afdelingen onder het hoofdstuk 5.2. Aansluitend hiermee worden in enkele

subafdelingen nog de specifieke oplistings geschrapt omtrent welke afvalstoffen specifiek mogen worden aanvaard of verwerkt of welke behandelingen specifiek mogen worden toegepast. Dit gezien deze oplistings in de meeste gevallen achterhaald is en dus niet meer conform de gangbare praktijk is. Het is daarenboven efficiënter en meer op maat van de individuele bedrijven om de lijst van afvalstoffen die mogen worden aanvaard of verwerkt of de lijst van behandelingen die mogen worden toegepast, te regelen via de omgevingsvergunning of de aanvraag.

Art. 85. Dit artikel voegt de artikels 5.2.5.6.5, 5.2.5.6.6 en 5.2.5.6.7 in in subafdeling 5.2.5.6 van titel II van het VLAREM. De voorwaarden van afdeling 5.2.5. 'monostortplaatsen voor baggerspecie' worden aangepast naar analogie met de voorwaarden van afdeling 5.2.4. 'Stortplaatsen van afvalstoffen in of op de bodem' en conform de Europese richtlijn 1999/31/EG betreffende het storten van afvalstoffen. De voorwaarden hebben betrekking op de bescherming van het grondwater, de topografie van de stortplaats en het jaarrapport van de stortplaats.

Art. 86. Dit artikel wijzigt artikel 5.3.2.4, §2, van titel II van het VLAREM. 'v.g.t.g.' wordt in artikel 1.1.2. gedefinieerd als 'in de vergunning vast te stellen gehalte in de gevallen waarin voor de betrokken parameter geen sectorale lozingsvoorwaarden zijn vastgesteld'. Deze definitie is met andere woorden niet gebaseerd op het voorkomen van een overmatige belasting met zuurstofbindende stoffen van het oppervlaktewater.

Art. 87. Dit artikel wijzigt artikel 5.4.3.1.4, §2, eerste lid, 5°, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent "voertuigen" doorheen het gehele VLAREM.

Art. 88. Dit artikel wijzigt artikel 5.4.3.2.3, §4, van titel II van het VLAREM zodat het vermelde verslag als alternatief kan dienen voor de periodieke meetverplichtingen.

Art. 89. Dit artikel heft paragraaf 2 van artikel 5.6.1.1.9, van titel II van het VLAREM op. Deze bepaling wordt nu opgevangen door het gewijzigde artikel 4.1.3.1. van de algemene milieuvoorwaarden voor ingedeelde inrichtingen. Om dubbele bepalingen te vermijden, wordt dezelfde formulering in artikel 5.6.1.1.9 (sectorale milieuvoorwaarden voor ingedeelde inrichtingen) geschrapt.

Art. 90. Punt 1°

Dit punt wijzigt punt 1° van artikel 5.6.1.2.8, §1, van titel II van het VLAREM. Met dit wijzigingsartikel wordt de noodzakelijke inhoud van het beperkt onderzoek verduidelijkt en vervolledigd, met name de bijkomende documenten die ingekeken dienen te worden door de erkende milieudeskundige of erkend stookolietechnicus.

Punt 2°

Dit punt wijzigt punt 8° van artikel 5.6.1.2.8, §1, van titel II van het VLAREM. Het betreft louter de correctie van een verwijzingsfout.

Punt 3°

Dit punt voegt een nieuw punt 9° toe aan artikel 5.6.1.2.8, §1, van titel II van het VLAREM inzake een onderzoek op de goede staat van de koolwaterstofafscheider.

Punt 4°

Dit punt wijzigt artikel 5.6.1.2.8, §2, 5° van titel II van het VLAREM. Er wordt verduidelijkt dat de periode van dichtheidsbeproeving van 1 uur ook geldt bij onderdruk.

Art. 91. Dit artikel wijzigt artikel 5.6.1.2.9, artikel 5.6.1.3.15, artikel 5.17.4.2.9, en 5.17.4.3.17 van titel II van het VLAREM. Samenhangend met de wijziging van de voorwaarden inzake het beperkt onderzoek, worden de voorwaarden voor het toekennen van een klever of plaat gewijzigd, in die zin dat rekening moet gehouden worden met de geldende milieuvergunning of aktenaam.

Art. 92. Dit artikel wijzigt artikel 5.6.1.2.11, §6, en 5.6.1.3.17, §5, van titel II van het VLAREM. Deze bepalingen worden afgestemd op hun analoge bepalingen in artikel 5.17.4.2.11 en 5.17.4.3.19, waarin verwezen wordt naar scheidingsafstanden in plaats van afstandsregels.

Art. 93. Dit artikel wijzigt artikel 5.6.1.3.11 van titel II van het VLAREM. De mogelijkheid tot zelfcontrole door een bedrijfseigen laboratorium wordt verduidelijkt met de te volgen methodes en goedkeuringen conform artikel 4.2.5.3.1.

Art. 94. Dit artikel wijzigt artikel 5.6.1.3.14, §1, van titel II van het VLAREM.

Punt 1°

Dit punt wijzigt artikel 5.6.1.3.14, §1, tweede lid, punt 1° van titel II van het VLAREM. Met dit wijzigingsartikel wordt de noodzakelijke inhoud van het beperkt onderzoek verduidelijkt en vervolledigd, met name de bijkomende documenten die ingekeken dienen te worden door de erkende milieudeskundige of erkend stookolietechnicus.

Punt 2°

Dit punt wijzigt artikel 5.6.1.3.14, §1, tweede lid, punt 4° van titel II van het VLAREM. Het betreft louter het rechtzetten van een foutieve nummering.

Punt 3°

Dit punt voegt een nieuw punt j) toe aan artikel 5.6.1.3.14, §1, tweede lid, 4°, van titel II van het VLAREM inzake een onderzoek op de goede staat van de koolwaterstofafscheider.

Art. 95. Dit artikel wijzigt artikel 5.7.2.5 van titel II van het VLAREM. Met deze wijziging wordt ervoor gezorgd dat er een duidelijkere verwijzing is naar de bedoelde meetmethodes in artikel 4, §1, van bijlage 4.2.5.2 van titel II van het VLAREM en wordt ervoor gezorgd dat er geen tegenstrijdigheid optreedt tussen artikel 4, §2, van bijlage 4.2.5.2 en de in dit artikel vermelde volgorde van te volgen meet- en analysemethoden. De in de artikels opgesomde volgorde is verschillend aangezien deze een letterlijke vertaling is van de richtlijn 2010/75/EU van 24 november 2010 inzake industriële emissies of de BBT-conclusies, terwijl artikel 4, §2, van bijlage 4.2.5.2 reeds een te volgen volgorde bepaalde indien er geen WAC-methode gespecificeerd is.

Art. 96. Dit artikel wijzigt artikel 5.7.3.2, §5, van titel II van het VLAREM. Het betreft louter het rechtzetten van een verwijzingsfout.

Art. 97. Dit artikel wijzigt artikel 5.9.2.2, §5, van titel II van het VLAREM, en zet een verkeerde verwijzing recht.

Art. 98. Dit artikel wijzigt artikel 5.9.2.3, §2, van titel II van het VLAREM, en zet een verkeerde verwijzing recht.

Art. 99. Dit artikel wijzigt artikel 5.9.5.2 van titel II van het VLAREM en zet enerzijds een spellingsfout recht en betreft anderzijds louter een terminologische aanpassing ter verduidelijking.

Art. 100. Dit artikel wijzigt artikel 5.9.5.3 van titel II van het VLAREM en betreft louter een terminologische aanpassing ter verduidelijking.

Art. 101. Dit artikel wijzigt artikel 5.9.6.1, §2, 2° en 3°, van titel II van het VLAREM door de woorden inheems(e) te schrappen.

Art. 102. Dit artikel wijzigt artikel 5.9.7.1, §1, van titel II van het VLAREM. Het betreffen terminologische aanpassingen en een aanpassing van een verkeerde verwijzing.

Art. 103. Dit artikel heft het tweede lid op in artikel 5.9.8.4, §1, van titel II van het VLAREM. Het betreffende lid werd eerder toegevoegd aan deze bepaling daar het reinigingswater van pluimveestallen als mengmest wordt beschouwd en de pluimveehouders door de afdeling Handhaving ten onrechte een verplichting kregen opgelegd voor het plaatsen van peilbuizen. Echter schept deze toevoeging heel wat verwarring en is deze in strijd met de bepalingen van het Mestdecreet. Elke waterige stroom die mest bevat is immers mengmest en moet opgevangen en/of uitgereden worden conform de bepalingen in het Mestdecreet. De problematiek in verband met de peilbuizen is ondertussen uitgeklaard met de afdeling Handhaving.

Art. 104. Dit artikel heft de tussentitel “De opvolging van de nutriëntenstroom” op in afdeling 5.9.11 van titel II van het VLAREM.

Art. 105. Dit artikel voegt een artikel 5.9.11.3 toe aan afdeling 5.9.11 van titel II van het VLAREM. Hiermee wordt de verwijzing naar de EU-Verordening nr. 592/2014 opgenomen in VLAREM II. Er wordt bepaald dat het gebruik van bedrijfseigen kippenmest als brandstof is toegestaan als aan de bepalingen uit de EU-Verordening nr. 592/2014 is voldaan en de vrijkomende energie steeds nuttig kan worden toegepast.

Art. 106. Dit artikel voegt een afdeling 5.9.13 toe aan hoofdstuk 5.9 van titel II van het VLAREM. Publiek toegankelijke inrichtingen waar dieren worden gehouden zijn ingedeeld in rubriek 9.1 en in afdeling 5.9.13 van titel II van het VLAREM zijn sectorale milieuvorwaarden voor deze inrichtingen opgenomen. De bepalingen zijn niet van toepassing op de kleinschalige kinderboerderijen, gekoppeld aan een land- of tuinbouwbedrijf.

In de sectorale voorwaarden wordt een onderscheid gemaakt tussen enerzijds inrichtingen die publiek toegankelijk zijn gedurende zeven dagen of meer per jaar, en anderzijds inrichtingen die minder dan zeven dagen per jaar publiek toegankelijk zijn.

De sectorale voorwaarden die voor alle inrichtingen ingedeeld in rubriek 9.1 van toepassing zijn, zijn gericht op het uitbaten van een dergelijke inrichting volgens het principe van een ‘goede huisvader’: bescherming van de bezoekers, gebruik van materialen die voldoende stevig zijn en goed onderhoud mogelijk maken, voorzien van hygiënische omstandigheden, beheer van kadavers, mestopslag, rookverbod, enz.

De sectorale voorwaarden, die alleen van toepassing zijn op inrichtingen die publiek toegankelijk zijn gedurende zeven dagen of meer per jaar, zijn gebaseerd op:

- de sectorale voorwaarden van afdeling 5.32.3 (schouwspelzalen) maar rekening houdend dat de meeste activiteiten buiten plaatsvinden;
- bijzondere voorwaarden opgenomen in de vergunningbesluiten van inrichtingen die nu als dierentuin (rubriek 9.2.1.a) zijn vergund.

Dit artikel voegt tevens een afdeling 5.9.14 toe aan hoofdstuk 5.9 van titel II van het VLAREM. Inrichtingen waarin amfibieën, reptielen of ongewervelden worden gehouden, zijn ingedeeld in rubriek 9.2 en in afdeling 5.9.14 van titel II van het VLAREM zijn sectorale milieuvorwaarden voor deze inrichtingen opgenomen.

Er wordt een definitie opgenomen van een terrarium en een omschrijving van de minimale vereisten. De nieuwe sectorale voorwaarden zijn gericht op het zoveel beperken van het ontsnapingsrisico van de dieren en het voorzien van een informatiebord op het terrarium met daarop nuttige informatie omtrent de aanwezige dieren en hun kenmerken.

De nieuwe sectorale voorwaarden zijn gebaseerd op:

- handleidingen op de website van Lacerta, een Nederlands platform dat informatie bundelt omtrent het houden en verzorgen van slangen, amfibieën, en dergelijke;
- bijzondere voorwaarden die in concrete dossiers al zijn voorgesteld.

Art. 107. Dit artikel wijzigt artikel 5.12.0.1 van titel II van het VLAREM. De uitzonderingen in het tweede lid van artikel 5.12.0.1 worden via de sneltrein omgevingsvergunning opgenomen in de indelingslijst. De vermelding in artikel 5.12.0.1 is bijgevolg overbodig.

Art. 108. Dit artikel wijzigt artikel 5.15.0.4, §1, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 109. Dit artikel wijzigt artikel 5.15.0.5, §2, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 110. Dit artikel wijzigt artikel 5.15.0.6, §2, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 111. Dit artikel wijzigt artikel 5.15.0.7 van titel II van het VLAREM.

Punten 1° en 2°

De verplichting om geaccidenteerde voertuigen op een vloeistofdichte vloer te plaatsen, is ook van toepassing op de plaatsen waar voertuigwrakken worden gestald waarvan de opslag niet is ingedeeld in de rubriek 2.2.2.d), conform de wijziging van rubriek 15.6. Hierdoor moet de formulering van artikel 5.15.0.7 worden aangepast. Het stallen van voertuigwrakken is alleen uitgezonderd onder de rubriek 2.2.2.d) indien deze voertuigwrakken worden gestald in functie van een regelmatige afvoer. Het moet dus gaan om een beperkte opslag. Om die reden wordt er in de overeenkomstige sectorale voorwaarden een artikel toegevoegd dat stelt dat er niet meer dan 15 voertuigwrakken, waarvan de opslag niet is ingedeeld in de rubriek 2.2.2.d), mogen gestald worden.

Punt 3°

Voorwaarden voor een uniforme aanpak aangaande de goede werking en het onderhoud van koolwaterstofafscheiders blijken noodzakelijk uit de huidige vergunningverlening. Om hieraan tegemoet te komen wordt een afdeling 4.2.3BIS. ingevoegd en wordt er op zes verschillende plaatsen in titel II van het VLAREM, waar nu sprake is van een koolwaterstofafscheider, louter nog verwezen naar deze nieuwe afdeling. Dit is dus een vereenvoudiging van de wetgeving.

Art. 112. Dit artikel wijzigt artikel 5.15.0.10 van titel II van het VLAREM.

Voorwaarden voor een uniforme aanpak aangaande de goede werking en het onderhoud van koolwaterstofafscheiders blijken noodzakelijk uit de huidige vergunningverlening. Om hieraan tegemoet te komen wordt een afdeling 4.2.3BIS. ingevoegd en wordt er op zes verschillende plaatsen in titel II van het VLAREM, waar nu sprake is van een koolwaterstofafscheider, louter nog verwezen naar deze nieuwe afdeling. Dit is dus een vereenvoudiging van de wetgeving.

Art. 113. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.1.2, §3, van titel II van het VLAREM.

Art. 114. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.3.3 van titel II van het VLAREM.

Punt 1°: Deze wijziging past dit artikel aan aan de meest recente versies van de vermelde koninklijke besluiten.

Punt 2°: Sinds 5 september 2016 moeten een koeltechnicus en een koeltechnisch bedrijf over zowel een Europees certificaat volgens verordening 2015/2067 van 17 november 2015 of zijn voorganger verordening 303/2008 van 2 april 2008 als een Vlaams erkenningsbewijs volgens de wetgeving VLAREL beschikken om bepaalde activiteiten te mogen uitvoeren aan een koelinstallatie met gefluoreerde broeikasgassen of ozonlaagafbrekende stoffen in het Vlaamse Gewest. Het bezit van een Europees certificaat alleen is sinds die datum niet meer voldoende. Het Vlaamse erkenningsbewijs bevat een erkenningsnummer, het Europese certificaat een certificaatnummer. In de praktijk zijn het certificaatnummer en erkenningsnummer dikwijls hetzelfde nummer maar dit is dus niet altijd het geval.

Met de voorgestelde wijziging wordt verduidelijkt dat een erkend koeltechnicus in het installatiegebonden logboek zijn erkenningsnummer van het Vlaamse erkenningsbewijs moet invullen en dus niet zijn Europees certificaatnummer.

Art. 115. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.4.3.5 van titel II van het VLAREM.

Dit artikel maakt vullen op volume voor ballonvaarttanks mogelijk, dit naar aanleiding van een vraag van de KBBF (Koninklijke Belgische Ballonvaart Federatie) om VLAREM aan te passen.

In de ballonvaartsector wordt propaan in gasflessen gebruikt als brandstof voor de branders in de heteluchtballonnen. Deze gasflessen worden vastgesjord in de mand. Deze gasflessen zijn specifiek voor de ballonvaartsector en zijn goedgekeurd voor één of meerdere specifieke heteluchtballonnen. Niet elke gasfles kan in iedere heteluchtballon gebruikt worden.

Het verschil tussen ballonvaarttanks en de overige gasflessen zijn:

1. de ballonvaarttanks worden jaarlijks geïnspecteerd door een CAMO-gecertificeerd onderhoudsbedrijf (CAMO = Continuing Airworthiness Management Organization conform het European Aviation Safety Agency (EASA)). Voor verplaatsbare recipiënten geldt in België volgens het Koninklijk Besluit van 12/06/1989 een keuringstermijn van 10 à 15 jaar afhankelijk van het type fles.
2. voor het gebruik van propaan in een luchtballon worden tanks gebruikt waaruit de propaan in vloeibare vorm wordt onttrokken door een standbuis naar de bodem van de tank;
3. de tank wordt tevens gevuld door dezelfde standbuis via dezelfde afsluiter; als afsluiter worden diverse typen spindelkranen gebruikt, maar ook kogelkranen die dan vallen onder de benaming 'quick shut off valves'. Achter de kraan is nog een terugslagklep geplaatst;
4. om de 80%-vulling van de tank te controleren is een 'bleed valve' aanwezig op de tank die door een buisje vanaf de bovenzijde reikt tot het maximaal te vullen vloeistofniveau;
5. de ballonvaarttanks zijn altijd voorzien van een volumemeetsysteem door een vlotter in de vloeistof. Vanwege de lengte-breedteverhouding van de tank beslaat het meetbereik van deze vlotter veelal alleen de laatste 35 % à 40 % van de tank;
6. gastanks voor het gebruik in een luchtballon zijn uitgevoerd met een overdrukventiel (PRV).

De gasflessen moeten gevuld worden volgens de procedure beschreven in de Flight Manuals, die conform is aan de luchtvaartvoorschriften van de European Aviation Safety Agency (EASA). Deze procedure is gebaseerd op het vullen op volume en is een algemeen aanvaarde vultechniek binnen de wereld van de heteluchtvaart. Door de specifieke constructie van de gasfles en het volgen van deze procedure kan de gasfles voor maximaal 80% worden gevuld. Door het vullen op volume wordt voorkomen dat er een te grote druk heerst binnen de gasfles. Een te grote druk binnen de gasfles kan de aanleiding zijn dat er geen vloeibare propaan uit de fles stroomt in volle vlucht. Dit dient te allen tijde voorkomen te worden. Ook in Nederland is vullen op volume van ballonvaarttanks een gangbare praktijk.

Conform de indelingslijst zijn inrichtingen voor het niet-huishoudelijk vullen van verplaatsbare recipiënten en voor de bevoorrading van motorvoertuigen met gevaarlijke gassen op basis van de etikettering gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS02 of GHS06 ingedeeld in rubriek 16.4.1°. Dit is een klasse 1 rubriek met de verplichting tot het aanstellen van een milieuoördinator type B. Propaan is gekenmerkt met het gevarenpictogram GHS02 (ontvlambaar).

Volgens de huidige VLAREM II-wetgeving dienen de gasflessen gevuld te worden op gewicht conform artikel 5.16.4.3.5, §9. Hierin staat vermeld dat "De vulinstallatie moet zo zijn opgevat dat het vullen automatisch stopt bij het overschrijden van een vooraf ingesteld gewicht".

Dit is volgens de KBBF in tegenstrijd met de vulprocedure beschreven in de flight manual waarbij er, zoals hoger aangehaald, gevuld dient te worden op basis van volume. Omwille van de vliegveiligheid en bijgevolg de mogelijke aansprakelijkheid van de piloot/gezagvoerder moet om veiligheidsredenen in de luchtvaart de voorkeur gegeven worden aan de flight manual.

Het vullen op volume boven een weegschaal heeft volgens de KBBF geen meerwaarde. De meerprijs van de investering in een afvulinstallatie op basis van gewicht conform artikel 5.16.4.3.5 van VLAREM II bedraagt zo'n 12.000 EUR.

Technisch gezien is de VLAREM-voorwaarde zoals ze vandaag is wel degelijk haalbaar voor bepaalde ballonvaarders: er staat bij een bepaalde exploitant immers een volledig VLAREM-conforme installatie, waarbij het vullen stopt bij een vooraf ingesteld gewicht, waarbij er tevens met open ventiel gevuld wordt, en op dit ventiel een aansluiting is waarbij mogelijk overtoellig gas teruggevoerd wordt naar de (ondergrondse) opslagtank. Hierbij wordt zowel aan de voorwaarden van VLAREM voldaan, als aan de voorwaarde van de flight manual om met open ventiel te tanken.

De KBBF heeft een analyse laten doen door een erkend VR-deskundige in een nota van 24 november 2015 en een addendum dd. 15 januari 2017. Hierin worden beide vultechnieken met hun voor- en nadelen besproken en is er geen uitgesproken voorkeur voor één van beide technieken. Grootste nadeel van vullen op volume is dat er bij de huidige praktijk bij de meeste ballonvaarders, er bij elke vulling een gedeelte gas via de "bleed valve" vrijkomt in de atmosfeer. De eerste nota van de VR-deskundige formuleert dan ook een aantal minimaal te volgen aanbevelingen om de veiligheid van mens en milieu te waarborgen tijdens het vullen op volume. Deze zijn als volgt:

- De vuloperatie moet steeds in de buitenlucht gebeuren op voldoende afstand van de gebouwen in de omgeving. De veiligheidsafstanden moeten voldoen aan de VLAREM II.
- Rond het vulpunt moet een risicozone worden vastgelegd waarbinnen geen ontstekingsbronnen aanwezig mogen zijn, tenzij ze aan bepaalde voorschriften voldoen (ATEX-conform). Het vrijgezette debiet lijkt beperkt te zijn tot minder dan 1g/s (Vuloperatie: 44 l in 5 minuten). Bovendien wordt geschat dat de vrijzetting zich gedurende ongeveer 1% van de tijd voordoet (naar schatting 800 vullingen op jaarbasis voor een typische ballonvaarder) waardoor het zou gaan om een primaire gevarenbron conform NPR 7910-1:2010. Dit is in lijn met de praktijk rond plaatsen waar installatiedelen frequent worden aan- of afgekoppeld, bijvoorbeeld bij verlaadinstallaties (met andere woorden, de situatie omtrent zonering is onafhankelijk van de vultechniek en dit dient dus ook te gebeuren voor het vullen op gewicht). In de bijkomende nota van de VR-deskundige werd een inschatting gedaan van de hoeveelheid gas die vrijkomt per vulling. Bij een vuloperatie van 5 minuten, een gastank met een watervolume van 80 l, een druk van 7 bar en een vulling tot maximaal 80%, is een totale uitstroom van ongeveer 0,7 kg gas te verwachten. Deze hoeveelheid wordt gemodelleerd op een hoogte van 1 m, bij weerscondities F-1,5 m/s, hetgeen als een conservatief scenario te beschouwen is. Hierbij wordt de LEL (lower explosion limit - laagste concentratie waarbij het gasmengsel kan aanleiding geven tot een explosie) bereikt op een afstand van ongeveer een halve meter, waarbij de wolk dan een maximale breedte heeft van een 5-tal cm. De 40% LEL wordt bereikt op ongeveer een meter (max. breedte wolk 10 cm) en de 10% LEL wordt bereikt op ongeveer 3 meter (max. breedte wolk 40 cm). Als men uitgaat van een veiligheidsfactor van 2 t.o.v. de LEL (dus 50% LEL) kan men stellen dat er geen risico meer is op explosie buiten een zone van 1 m van de fles, tenzij er accumulatie zou optreden. Bij ontsteking binnen deze zone is een korte steekvlam te verwachten, die blijft branden tot de gasvoer wordt afgesloten. Hierbij moet aanstralen van de opslagtank vermeden worden, vandaar ook de noodzaak tot zonering tijdens het vullen.
- Een cruciaal punt is uiteindelijk de aanwezigheid van de operator tijdens de vuloperatie. Deze aanwezigheid moet te allen tijde gegarandeerd zijn.

Er kan ons inziens gekozen worden om voor ballonvaarttanks te opteren voor het vullen op volume, mits er voldoende voorwaarden voorzien zijn die garanties voor een veilig proces garanderen.

Voor de volledigheid is nog te vermelden dat de vulinstallatie moet voldoen aan de voorwaarden van titel II van het VLAREM van Afdeling 5.16.4. Niet-huishoudelijk vullen van verplaatsbare recipiënten en bevoorrading van motorvoertuigen met lpg, en meer specifiek voor de vulpost Subafdeling 5.16.4.3. Vulcentra voor verplaatsbare recipiënten die vloeibaar gemaakte petroleumgassen bevatten. De opslagtank met lpg van waaruit getankt wordt is ingedeeld, evenals de opslag van gassen in de ballonvaarttanks, waardoor dus de voorwaarden van afdeling 5.17.3 "Opslagplaatsen voor gevaarlijke gassen" en meer specifiek subafdeling 5.17.3.2 "Opslagplaatsen voor gevaarlijke gassen in verplaatsbare recipiënten (voor de opslag van de ballonvaarttanks)" en subafdeling 5.17.3.3 "Opslagplaatsen voor gevaarlijke gassen in vaste reservoirs (voor de opslag van LPG in een vaste houder)" van toepassing zijn.

Specifiek voor ballonvaarders worden in art. 5.16.4.3.5, §8, van titel II van het VLAREM een zin toegevoegd waarin de verplichting tot het plaatsen van gasdetectoren op de vulplaats vervalt voor het vullen van ballonvaarttanks waarbij gevuld wordt op volume, zonder gasterugvoer. Concreet geldt deze uitzondering alleen voor gastanken in open lucht, en is de hoeveelheid gas die vrijkomt zeer beperkt. Bij gastanken van ballonvaarttanks in open lucht en bij gunstige weersomstandigheden, is niet te verwachten dat de gasdetectie vaak in actie zal komen. In Nederland is dit voor zulke installaties evenmin een verplichting en de meerwaarde weegt niet op tegen de meerkost.

Artikel 5.16.4.3.5, §9, van titel II van het VLAREM wordt aangevuld met de mogelijkheid om te vullen op volume voor ballonvaarttanks onder bepaalde voorwaarden:

- 1° de ballonvaarttanks worden minstens jaarlijks geïnspecteerd door een CAMO-gecertificeerd onderhoudsbedrijf: dit is een gevoelige verhoging van de inspectiefrequentie in vergelijking met andere gasflessen;
- 2° het vullen op volume gebeurt altijd in open lucht: dit om ophoping van gas te voorkomen en dit is volgens de KBBF ook de huidige praktijk;
- 3° het vullen van ballonvaarttanks in de ballonmand is verboden: deze voorwaarde is in overeenstemming met de PGS 23 uit Nederland, eveneens om gasophoping te voorkomen.
- 4° de vulprocedure gebeurt volgens de richtlijnen van het vluchthandboek van de ballon waar de ballonvaart-tank bij hoort;
- 5° vullen op volume van ballonvaarttanks is verboden bij ongunstige weersomstandigheden zoals mist, waarbij een verhoogde kans op lokale ophoping van gas zou kunnen ontstaan;
- 6° in het vulstation moet een inrichting, zoals een overmaatse lege fles, aanwezig zijn waarmee de ballonvaarttanks kunnen worden leeggemaakt, zonder dat hierbij gas in de atmosfeer wordt afgeblazen: bij een beschadigde of lekkende fles dient hiervan gebruik gemaakt worden indien er nog gas in een beschadigde of lekkende fles aanwezig is;
- 7° beschadigde flessen worden door de exploitant bezorgd aan een door het Directoraat-generaal Luchtvaart erkende werkplaats van het type part M, support F volgens het European Aviation Safety Agency: zulke werkplaats is voorzien om op gepaste wijze met beschadigde flessen om te gaan, deze werkplaatsen zijn specifiek voor ballonvaartactiviteit en hebben een federale erkenning nodig;
- 8° vullen op volume is alleen mogelijk met een dodemansknop: dit is in overeenstemming met de PGS 23;
- 9° er is een noodstopstelsel aanwezig dat vanop minstens 2 plaatsen op het terrein in werking kan worden gebracht. De plaatsen met een noodknop zijn goed bereikbaar, duidelijk aangeduid en bevinden zich aan de vluchtroutes: dit is in overeenstemming met de PGS 23;

10° bij het in werking stellen van een noodknop sluit automatisch de van op afstand gestuurde afsluiter zoals bedoeld in §11 van dit artikel: dit is in overeenstemming met de PGS 23.

Door deze formulering is het ook nog steeds mogelijk voor ballonvaarders die dit wensen, te vullen op gewicht, met inachtneming van de bestaande VLAREM-bepalingen.

Art. 116. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.4.4.0 van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 117. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.4.4.2 van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 118. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.4.4.3, §2 en §3, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 119. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.4.4.4 van “Subafdeling 5.16.4.4. Bevoorradsingsstations van motorvoertuigen met lpg” van titel II van het VLAREM. In het eerste punt wordt in paragraaf 3 de term “elektromagnetische kraan” vervangen door de term “gestuurde afsluiter”, omdat dit ook het gebruik van pneumatisch gestuurde afsluiters toelaat. Dit type afsluiter biedt een gelijkwaardig veiligheidsniveau als een elektromagnetische kraan en wordt in de praktijk vaak toegepast. In de vorige wijziging van VLAREM was deze wijziging ook al doorgevoerd in bijlage 5.16.6.6.2 van titel II van het VLAREM.

In het tweede punt wordt paragraaf 10 vervangen. Hierbij wordt de term “elektromagnetische kraan” telkens vervangen door de term “gestuurde afsluiter” (zie vorig punt), en wordt de term “klant” vervangen door de term “gebruiker” om te verduidelijken dat deze voorwaarde zowel voor publiek toegankelijke bevoorradsingsstations als voor niet-publiek toegankelijke bevoorradsingsstations van toepassing is. Met de term “publiek toegankelijk” wordt voor de bevoorradsingsstations bedoeld dat deze toegankelijk zijn voor externen.

Art. 120. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.4.4.5, 7°, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 121. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.4.4.7 van “Subafdeling 5.16.4.4. Bevoorradsingsstations van motorvoertuigen met lpg” van titel II van het VLAREM.

Punt 1°: Dit punt wijzigt voormeld artikel in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Punten 2°, 4° en 5°: In het VLAREM worden een aantal begrippen niet consequent gebruikt, zoals tankstation, verdeelstation, lpg-station, bevoorradsingsstation... Alle relevante synoniemen in artikel 5.16.4.4.7 worden telkens vervangen door de term “bevoorradsingsstation”, om begripsverwarring te voorkomen.

Het derde punt vervangt paragraaf 3, waarbij voor niet-publiek toegankelijke bevoorradsingsstations bij de vuloperaties toezicht door de exploitant of zijn aangestelde vereist is, zonder dat een controlecabine een verplichting is. Dit verduidelijkt dat deze voorwaarde ook voor niet-publiek toegankelijke bevoorradsingsstations geldt. Momenteel is dit ook al zo, maar de verwijzing naar een controlecabine (typisch voor publiek toegankelijke bevoorradsingsstations) zou de indruk kunnen scheppen dat dit toezicht voor niet-publiek toegankelijke bevoorradsingsstations niet vereist is.

In het zesde punt wordt de tekst van paragraaf 5 vervangen. Hierbij wordt de term “elektromagnetische kraan” in de tweede alinea telkens vervangen door de term “gestuurde afsluiter” (zie vorig artikel) en worden de van toepassing zijnde voorwaarden telkens bijkomend gespecificeerd voor niet-publiek toegankelijke bevoorradsingsstations. Momenteel zijn deze voorwaarden ook al zo, maar deze tekst verduidelijkt dit.

In het zevende punt worden paragraaf 6 en 7 vervangen. In de eerste zin wordt de term “selfservice-installaties” vervangen door de term “lpg-stations met selfservice”. Bijkomend wordt een zin toegevoegd waarbij dezelfde verplichting wordt opgelegd bij niet-publiek toegankelijke bevoorradsingsstations, maar alleen voor de verdeelzuil omdat een controlecabine voor niet-publiek toegankelijke bevoorradsingsstations geen verplichting is.

In paragraaf 7 wordt de bestaande tekst vereenvoudigd en bijkomend een zin toegevoegd waarbij dezelfde verplichting wordt opgelegd bij niet-publiek toegankelijke bevoorradsingsstations, maar in de nabijheid van het station omdat een controlecabine hierbij geen verplichting is.

Art. 122.

Art. 123.

Art. 124. Deze artikelen wijzigen de artikelen 5.16.4.4.8, 5.16.4.4.9 en 5.16.4.4.10 van titel II van het VLAREM. In het VLAREM worden een aantal begrippen niet consequent gebruikt, zoals tankstation, verdeelstation, lpg-station, bevoorradsingsstation... Alle relevante synoniemen in deze artikelen worden telkens vervangen door de term “bevoorradsingsstation”. Artikel 5.16.4.4.10 wordt tevens gewijzigd omwille van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 125. In artikel 5.16.4.4.11, §2, van titel II van het VLAREM wordt het woord “verdeelinstallaties” vervangen door de term “lpg-stations”. Op deze manier is het duidelijk dat deze voorwaarde enkel geldt voor publiek toegankelijke bevoorradsingsstations, zoals bepaald in de definitie van lpg-station in het VLAREM.

Art. 126. In artikel 5.16.4.4.12 van titel II van het VLAREM worden het woord “lpg-tankstation” en het woord “verdeelinstallaties” vervangen door de term “lpg-station(s)”. Op deze manier is het duidelijk dat deze voorwaarde enkel geldt voor publiek toegankelijke bevoorradsingsstations, zoals bepaald in de definitie van lpg-station in het VLAREM.

Art. 127. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.7.4 van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het hele VLAREM.

Art. 128.

Art. 129. Deze artikelen wijzigt artikel 5.16.7.5, artikel 5.16.7.6, §§1 en 2 en artikel 5.16.7.7, §§3 en 4, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 130. Dit artikel voegt een nieuwe paragraaf 1/1 in in artikel 5.16.8.2 van titel II van het VLAREM die technische specificaties bevat voor inrichtingen voor de bevoorrading van motorvoertuigen met CNG, ter gedeeltelijke omzetting van de richtlijn 2014/94/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2014 betreffende de uitrol van infrastructuur voor alternatieve brandstoffen, met name van artikel 6, negende lid, waarbij de verwijzing naar de in bijlage II, punt 3.4 van de richtlijn opgenomen technische specificaties voor CNG voor motorvoertuigen, foutief is en moet gelezen worden als punt 3.3.

Art. 131. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.8.3 en artikel 5.16.8.4, §3, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 132. Dit artikel wijzigt artikel 5.16.8.7 van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 133. Dit artikel voegt een nieuwe afdeling 5.16.9 toe aan hoofdstuk 5.16 van titel II van het VLAREM. Deze nieuwe afdeling 5.16.9 heeft betrekking op inrichtingen voor de bevoorrading van motorvoertuigen met waterstof en voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn 2014/94/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2014 betreffende de uitrol van infrastructuur voor alternatieve brandstoffen, zoals inmiddels aangevuld door de Gedelegeerde Verordening (EU) 2018/674 van de Commissie van 17 november 2017 tot aanvulling van Richtlijn 2014/94/EU van het Europees Parlement en de Raad, met name van artikel 5, tweede lid. De in de richtlijn vermelde technische specificatie ISO/TS 20100 is inmiddels vervangen door ISO/TS 19880. De bepaling van de richtlijn dat connectoren voor motorvoertuigen voor het tanken van gasvormige waterstof moeten voldoen aan de norm EN ISO 17268 (de Europese omzetting van die ISO-norm) is momenteel nog niet uitvoerbaar. Er bestaan wel degelijk connectoren die conform zijn aan de betreffende standaard EN ISO 17268, echter dienen ze nog als dusdanig gecertificeerd te worden. Daarom wordt deze eis pas van toepassing gesteld vanaf het moment dat de certificering van connectoren die voldoen aan de norm EN ISO 17268 is afgerond. Connectoren die geïnstalleerd worden voor deze datum, moeten alleen voldoen aan de norm ISO 17268, versies ISO 17268:2006 of ISO 17268:2012. Er geldt geen eis voor inrichtingen die voor 18 november 2017 in gebruik werden genomen of werden vernieuwd.

Art. 134. Dit artikel voegt het artikel 5.17.1.4 opnieuw in in titel II van het VLAREM. Deze wijziging betreft de verplaatsing van artikel 5.17.4.1.8 inzake de voorwaarden voor elektrische installaties, nu enkel voorzien voor de opslag van gevaarlijke vloeistoffen en vaste stoffen, naar de gemeenschappelijke bepalingen voor de opslag van alle gevaarlijke producten, inclusief aerosolen en gassen.

Art. 135. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.3.1.2, §3, 4° van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 136. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.1.3, §1, van titel II van het VLAREM. Het betreft louter een correctie van de eerder doorgevoerde CLP-vertaling, zodat de gevaarlijke vaste stoffen opnieuw gevat worden door deze verbodsbepaling.

Art. 137. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.1.8 van titel II van het VLAREM. Deze wijziging betreft de verplaatsing van artikel 5.17.4.1.3 inzake de voorwaarden voor elektrische installaties, nu enkel voorzien voor de opslag van gevaarlijke vloeistoffen en vaste stoffen, naar de gemeenschappelijke bepalingen voor de opslag van alle gevaarlijke producten, inclusief aerosolen en gassen.

Art. 138. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.1.9 van titel II van het VLAREM. De scope van artikel 5.17.4.1.9 werd onbedoeld aanzienlijk versoepeld bij de omzetting t.g.v. de CLP-verordening. Dit wordt nu gecorrigeerd. Voor 1 juni 2015 zag artikel 5.17.4.1.9 (destijds art. 5.17.1.10) van titel II van het VLAREM er als volgt uit:

“Houders, bestemd voor de opslag van zeer giftige, giftige, schadelijke of corrosieve vloeistoffen die een dampdruk hebben van meer dan 13,3 kPa bij een temperatuur van 35 °C, moeten voorzien zijn van een doeltreffend systeem, zoals een dampterugvoersysteem, een vlottend dak, of een gelijkwaardig systeem, zodat zowel bij de opslag als bij de behandeling luchtverontreiniging tot een minimum wordt beperkt.”.

Voor carcinogene stoffen, net als mutagene en reprotoxische stoffen, nu gekenmerkt door gevarenpictogram GHS08, bestond voor 1 juni 2015 geen aparte indeling volgens de stoffen- en preparatenrichtlijn. Vandaar dat de scope van het toenmalige artikel 5.17.1.10 zeer letterlijk werd vertaald, zonder rekening te houden met CMR-stoffen, en zonder een duidelijk zicht te hebben op mogelijke nieuwe indeling van zeer giftige en giftige vloeistoffen.

Benzeen geldt hier als een treffend voorbeeld. Benzeen werd voor 1 juni 2015 ingedeeld als (zeer) licht ontvlambaar en toxisch, en viel voor 1 juni 2015 bijgevolg onder toepassing van bovenstaand artikel. Volgens de nieuwe indeling wordt Benzeen, naast GHS02 (ontvlambare vloeistof van categorie 2 - H225) en GHS07 (irriterend voor de huid, categorie 2 - H315, ernstig oogletsel/oogirritatie, categorie 2 - H319), echter gekenmerkt door (GHS08), namelijk:

- Aspiratietoxiciteit, categorie 1 (H304);
- Mutageniteit in geslachtscellen 1B (H340);
- Kankerverwekkendheid 1A (H350);
- Specifieke doelorgaantoxiciteit na herhaaldelijke blootstelling (H372).

Hierdoor valt benzeen nu niet meer onder het toepassingsgebied van bovenstaand artikel. De giftige eigenschappen van benzeen zijn carcinogene eigenschappen geworden. In die zin werd het toepassingsgebied van bovenstaand artikel dus niet correct vertaald, en onbedoeld aanzienlijk versoepeld. Bijgevolg kan een aanpassing van het toepassingsgebied, waarbij vloeistoffen gekenmerkt door gevarenpictogram GHS08 zijn inbegrepen, sterk geargumenteed worden. Door de toevoeging van vloeistoffen gekenmerkt door gevarenpictogram GHS08 tot de scope van artikel 5.17.4.1.9, dient eveneens artikel 5.17.4.5.2. aangepast te worden.

Art. 139. Dit artikel heft paragraaf 2 van artikel 5.17.4.1.13, van titel II van het VLAREM op. Deze bepaling wordt nu opgevangen door het gewijzigde artikel 4.1.3.1. van de algemene milieuvoorwaarden voor ingedeelde inrichtingen. Om dubbele bepalingen te vermijden, wordt dezelfde formulering in artikel 5.17.4.1.13 (sectorale milieuvoorwaarden voor ingedeelde inrichtingen) geschrapt.

Art. 140. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.2.4, §5, tweede lid van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 141. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.2.5, §8, van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 142. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.2.8, van titel II van het VLAREM.

Punt 1°

Dit punt wijzigt artikel 5.17.4.2.8, §1, 1° van titel II van het VLAREM. De noodzakelijke inhoud van het beperkt onderzoek verduidelijkt en vervolledigd, met name de bijkomende documenten die ingekeken dienen te worden door de erkende milieudeskundige of erkend stookolietechnicus.

Punt 2°

Dit punt wijzigt artikel 5.17.4.2.8, §1, 9° van titel II van het VLAREM. Het betreft louter een correctie van een verwijzingsfout.

Punt 3°

Dit punt voegt een nieuw punt 10° toe aan artikel 5.17.4.2.8, §1, van titel II van het VLAREM inzake een onderzoek op de goede staat van de koolwaterstofafscheider.

Punt 4°

Dit punt wijzigt artikel 5.17.4.2.8, §2, 5° van titel II van het VLAREM. Er wordt verduidelijkt dat de periode van dichtheidsbeproeving van 1 uur ook geldt bij onderdruk.

Art. 143. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.2.11, §4, van titel II van het VLAREM. Het betreft louter een correctie van een verwijzingsfout.

Art. 144. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.3.12 van titel II van het VLAREM. De mogelijkheid tot zelfcontrole door een bedrijfseigen laboratorium wordt verduidelijkt met de te volgen methodes en goedkeuringen conform artikel 4.2.5.3.1.

Art. 145. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.3.14 van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 146. Dit artikel wijzigt 5.17.4.3.16, §1, tweede lid van titel II van het VLAREM.

Punt 1°

Met dit wijzigingsartikel wordt de noodzakelijke inhoud van het beperkt onderzoek verduidelijkt en vervolledigd, met name de bijkomende documenten die ingekeken dienen te worden door de erkende milieudeskundige of erkend stookolietechnicus.

Punt 2°

Dit punt voegt een nieuw punt k) toe aan artikel 5.17.4.3.16, §1, tweede lid, punt 4° van titel II van het VLAREM inzake een onderzoek op de goede staat van de koolwaterstofafscheider.

Art. 147. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.3.19, §6, van titel II van het VLAREM. Het betreft louter een correctie van een verwijzingsfout.

Art. 148. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.4.3.1, §2, van titel II van het VLAREM. Het betreft louter een correctie.

Art. 149. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.4.3.3, §2, van titel II van het VLAREM. Het betreft louter het rechtzetten van een verwijzingsfout.

Art. 150. Dit artikel wijzigt artikel 5.17.4.5.2, §1, eerste lid, van titel II van het VLAREM. Door de toevoeging van vloeistoffen gekenmerkt door gevarenpictogram GHS08 tot de scope van artikel 5.17.4.1.9, dient eveneens artikel 5.17.4.5.2. aangepast te worden.

Art. 151. Dit artikel vervangt artikel 5.17.4.5.3 van titel II van het VLAREM. In 2016 werd de verplichte controle van de lektheid van bovengrondse opslagtanks met behulp van een IR-camera ingevoerd. Op dat ogenblik was er nog geen Vlaamse erkenning uitgewerkt voor het uitvoeren van deze controles. Er wordt nu gekozen voor de piste van een erkenningspakket voor erkende laboratoria lucht voor het uitvoeren van deze controles met een IR-camera, analoog aan de (OGI = optical gas imaging) controles uitgevoerd met een IR-camera in het kader van LDAR (artikel 4.4.6.2.3 van titel II van het VLAREM). Deze erkenningen worden verleend door het Departement Omgeving op basis van de erkenningsvoorwaarden van het VLAREL, waarbij één van de voorwaarden is dat men voor de aangevraagde pakketten over een gunstige beoordeling van het referentielaboratorium van het Vlaamse Gewest moet beschikken, zijnde VITO. Er werd hiervoor een specifieke technische proef ontwikkeld. Er wordt een overgangstermijn voorzien zodat de huidige uitvoerders van de metingen tot en met 31 december 2019 de tijd hebben om een erkenning te bekomen.

Art. 152. Dit artikel wijzigt artikel 5.20.2.3, §1, van titel II van het VLAREM. In dit artikel worden de bepalingen die geldig waren tot 31 december 2015 opgeheven.

Art. 153. Dit artikel vervangt het tweede lid van artikel 5.20.2.7, §2, van titel II van het VLAREM. De emissiegrenswaarde van 30 mg/Nm³ voor de parameter HCN wordt opgetrokken naar 50 mg/Nm³. Er is geen Best Beschikbare Techniek beschreven in de EU BREF's voor raffinaderijen, noch in de BREF voor Common Waste Water and Waste Gas Treatment voor de reductie van HCN in de afgassen van de katalytische kraakinstallaties volgens het fluïd-bed-procedé bij het regenereren van de katalysator. De geïdentificeerde HCN-emissiereducerende technieken zijn niet kosteneffectief en hebben zware repercussies op zowel energie- als de milieu-impact. De emissies van HCN van 50 mg/Nm³ leiden tot immissieconcentraties die geen gezondheidseffecten hebben voor de omwonenden. De immissieconcentratie blijft beneden de door EPA voor chronische blootstelling vastgelegde referentieconcentratie voor inhalatie.

Art. 154. Dit artikel wijzigt artikel 5.20.6.4.2, eerste lid, van titel II van het VLAREM. Het betreft louter het rechtzetten van een verwijzingsfout.

Art. 155. Dit artikel wijzigt artikel 5.23.1.1 van titel II van het VLAREM.

Punt 1°

Dit punt vervangt punt 5° van artikel 5.23.1.1. Een emissiegrenswaarde voor “totaal organische stoffen” laat niet toe om af te wijken van de algemene emissiegrenswaarde voor pentaan, wat wel degelijk de bedoeling is. Daarom wordt de parameter pentaan bijkomend opgenomen.

Punt 2°

Bij de productie van PUR (polyurethaan)-isolatiepanelen wordt pentaan gebruikt als blaasmiddel. De emissies van pentaan worden geleid afgevoerd, en moeten de algemene emissiegrenswaarde van 150 mg/Nm³ respecteren bij een massastroom van 3 kg/uur.

Door de tendens van steeds dikkere isolatieplaten, meer snijactiviteiten (tand en groef systemen) en energie-efficiëntie maatregelen worden hogere concentraties opgetekend die de norm van 150 mg/Nm³ sporadisch overschrijden. De emissie per geproduceerde hoeveelheid PUR blijft evenwel gelijk. Het saneren van zulke emissies is door de hoge debieten en de relatief lage concentraties dikwijls niet evident.

Door het specifieke karakter van de geproduceerde materialen verschilt de situatie evenwel van bedrijf tot bedrijf.

Er wordt daarom voorgesteld om deze activiteit in artikel 5.23.1.1 op te nemen, waardoor de mogelijkheid ontstaat om voor zulke activiteiten via de bijzondere vergunningsvoorwaarden af te wijken.

Op deze manier kan voor elk individueel dossier dat zich aanbiedt, onderzocht worden of de afwijking vanuit milieuoogpunt opportuun is en welke alternatieve maatregelen eventueel genomen kunnen worden.

Art. 156. Dit artikel wijzigt artikel 5.28.2.3, §2, a) en b), van titel II van het VLAREM en zet een verkeerde verwijzing recht.

Art. 157. Dit artikel voegt een afdeling 5.28.4 toe aan hoofdstuk 5.28 van titel II van het VLAREM. Momenteel is in titel II van het VLAREM geen definitie opgenomen van 'andere meststoffen'. In het Mestdecreet is dit wel het geval. De definitie is overgenomen in titel II van het VLAREM. De opslag van 'andere meststoffen' is indelingsplichtig vanaf een bepaalde opslagcapaciteit (rubriek 28.4 toegevoegd). In titel II van het VLAREM zijn in afdeling 5.28.4 sectorale voorwaarden opgenomen. Deze zijn gelijkaardig aan de voorwaarden voor opslag van 'dierlijke mest' waarbij ook een onderscheid wordt gemaakt in een vaste en een vloeibare fractie (meer of minder dan 20% drogestofgehalte).

Art. 158. Dit artikel wijzigt artikel 5.29.0.8, eerste lid van titel II van het VLAREM. Er wordt vastgesteld dat in dit artikel een verkeerde verwijzing is opgenomen; er moet meer bepaald verwezen worden naar rubriek 29.5.2 (mechanisch behandelen van metalen) in plaats van naar rubriek 29.5.4 (fysisch behandelen van metalen).

Art. 159. Dit artikel voegt een artikel 5.29.0.12 toe aan hoofdstuk 5.29 van titel II van het VLAREM. Indien metaalschroot voldoet aan de criteria van de Europese Verordening 333/2011 dan wordt dit schroot beschouwd als einde-afval en is de opslag ervan dus niet meer ingedeeld in rubriek 2. De opslag van schroot valt onder de MER-plicht volgens bijlage II van het Mer-besluit nl. punt 11, f, 'Opslag van schroot met inbegrip van autowrakken als de opslagcapaciteit 10.000 ton of meer of 10.000 voertuigwrakken of meer bedraagt'. Dit onafhankelijk van het feit of het schroot 'end of waste' is of niet. Dit betekent nu dat dit end of waste-schroot MER-plichtig is, maar niet ingedeeld in VLAREM. Dit is niet wenselijk. De opslag van schroot, dat een bepaalde stuifcategorie heeft, kan stofhinder veroorzaken. De opslag en verlading van schroot kan ook sterke geluidshinder veroorzaken. Door de opslag ervan in te delen, moet het voldoen aan de algemene voorwaarden van VLAREM en de sectorale voorwaarden van hoofdstuk 5.29.

Betreffende de voorwaarden die hieraan kunnen gekoppeld worden, volstaat het om een verwijzing op te nemen nl. artikel 5.29.0.12 in titel II van het VLAREM naar de voormelde verordening, die rechtstreeks van toepassing is. De voorwaarden uit deze verordening hebben onder meer betrekking hebben op de eisen inzake samenstelling/verontreiniging/... van dit end-of-waste schroot, zodat er vanuit gegaan kan worden dat dit end-of-waste schroot niet dezelfde risico's op verontreiniging heeft dan afvalschroot.

Art. 160. Dit artikel wijzigt artikel 5.30.1.3 van titel II van het VLAREM.

Punt 1°

De bepalingen in dit artikel gelden voor verhittingsinstallaties van keramische producten. Strikt genomen zijn droogovens en smoorovens ook verhittingsinstallaties. De opgenomen emissiegrenswaarden zijn gebaseerd op de informatie in de BBT-studie "Kleiverwerkende nijverheid" en in de BREF "Ceramics". Zowel uit de BBT-studie als uit de BREF blijkt dat de in beide documenten opgenomen grenswaarden specifiek opgesteld zijn voor en afgestemd zijn op de bakovens. In artikel 5.30.1.3 wordt bijgevolg verduidelijkt dat de grenswaarden enkel gelden voor bakovens. Voor droog- en smoorovens gelden de algemene emissiegrenswaarden en meetfrequenties.

Punt 2°

Dit punt wijzigt de periode waarbinnen de norm van 1000 mg/Nm³ voor de parameter SO_x geldig is voor draaitrommelovens, voor de productie van geëxpandeerde kleikorrels; meer bepaald wordt deze periode verlengd met vijf jaar (tot 31/12/2025), zodat de norm van 500 mg/Nm³ geldig is vanaf 1 januari 2026. Op heden is er nog geen revisie geweest van de Vlaamse BBT-studie voor de kleiverwerkende nijverheid (VITO, 2007) en de Europese BREF (BBT-Referentiedocument) on the Ceramic Manufacturing Industry (EJRC, 2007). Er wordt dus vanuit gegaan dat de Beste Beschikbare Technieken nog steeds dezelfde zijn als in de hiervoor vermelde BBT-studie en BREF. De voormelde BREF wordt wel herzien, maar de uiteindelijke BBT-conclusies worden pas verwacht tegen 2022. Daar, conform artikel 21, derde lid, van de Richtlijn Industriële Emissies, installaties binnen de vier jaar moeten voldoen aan nieuwe BBT-conclusies, wordt hier de termijn van ingang van de aangescherpte emissiegrenswaarde van 500 mg/Nm³, verlengd met vijf jaar, namelijk vanaf 1 januari 2026. Er is wel een nieuwe NEC-richtlijn, maar op dit moment is nog geen sectoraal plafond voor de keramische sector vastgesteld is.

Art. 161. Dit artikel wijzigt artikel 5.32.2.2bis van titel II van het VLAREM.

Bij een maximaal geluidsniveau > 85 dB(A) L_{Aeq,15min} en ≤ 95 dB(A) L_{Aeq,15min}

Momenteel wordt aan de exploitant reeds de verplichting opgelegd om het geluidsniveau tijdens de muziekactiviteit continu zichtbaar te maken. De handhaafbaarheid van de geluidsnorm zou eenvoudiger worden voor de toezichthouder indien de exploitant verplicht wordt om alleen nog L_{Aeq,15min} zichtbaar te maken, aangezien dit de geluidsgrootte is waarin het maximaal geluidsniveau gedefinieerd wordt. In artikel 5.32.2.2bis, §1, 3° wordt de exploitant immers verplicht ofwel L_{Amax,slow} ofwel L_{Aeq,15min} continu te meten en één van beide zichtbaar te maken. Indien de exploitant L_{Amax,slow} meet en zichtbaar maakt, kan geen uitspraak gedaan worden of de geluidsnorm al dan niet gerespecteerd wordt.

Wanneer alleen L_{Aeq,15min} gemeten en zichtbaar gemaakt moet worden, kan de toezichthouder op basis van het zichtbaar gemaakte geluidsniveau vaststellen of het geluidsniveau al dan niet correct bewaakt wordt (dit is de bepaling die opnieuw een milieumisdrijf wordt) en niet wordt bijgestuurd door de exploitant. De toezichthouder kan op basis van deze bepaling handhaven in plaats van een geluidsmeting uit te voeren.

Door op deze manier te handhaven wordt de toezichthouder afhankelijk van het geluidsniveau weergegeven door de geluidsmeter voorzien door de exploitant. Deze geluidsmeter kan aangeven dat er conform het maximaal toegelaten geluidsniveau geëxploiteerd wordt, maar de toezichthouder kan een vermoeden hebben dat het werkelijk

geluidsniveau hoger is, m.a.w. dat de geluidsmeter van de exploitant niet correct is afgesteld. De toezichthouder kan dit controleren door de geluidsmeter van de exploitant aan te sluiten op de externe ijkingsbron van de toezichthouder. Indien het verschil ten aanzien van de ijkingsbron groter is dan de nauwkeurigheidswaarden vermeld in de NBN-normen, dan kan er gesteld worden dat de geluidsmeter niet voldoet aan de eisen vermeld in artikel 2 van bijlage 5.32.2.2bis.

Bij een maximaal geluidsniveau $> 95 \text{ dB(A)} L_{Aeq,15\text{min}}$ en $\leq 100 \text{ dB(A)} L_{Aeq,60\text{min}}$

De exploitant (of de door hem aangestelde persoon) zijn nu reeds verplicht om het geluidsniveau onmiddellijk te verlagen wanneer het maximaal toegestane geluidsniveau overschreden wordt. Bij klasse 2-inrichting wordt het maximaal geluidsniveau echter weergegeven over 60 minuten ($L_{Aeq,60\text{min}}$), waardoor de exploitant lang moet wachten om het effect van zijn bijsturing waar te kunnen nemen. In het kader van de preventie van gehoorschade bij de bezoekers is het niet aangewezen om zo lang te moeten wachten. Om deze reden wordt voor klasse 2-inrichtingen de verplichting tot het continu zichtbaar maken van het geluidsniveau en het onmiddellijk bijsturen bij een overschrijding opgelegd voor $L_{Aeq,15\text{min}}$. Op deze manier kan het geluidsniveau sneller en efficiënter geregeld worden en worden de bezoekers niet onnodig lang blootgesteld aan een te hoog geluidsniveau, waardoor het risico op gehoorschade afneemt. Om dit te verduidelijken wordt de meetverplichting voor $L_{Aeq,15\text{min}}$ duidelijker ingeschreven, daar er nu staat "en kan $L_{Aeq,15\text{min}}$ gemeten worden". In de praktijk leidt dit niet tot bijkomende investeringen voor een andere type geluidsmeters voor deze klasse 2-inrichtingen.

De aangestelde verantwoordelijk stellen voor het bewaken en bijsturen van het geluidsniveau

De afdeling Handhaving van het departement Omgeving is bij het overschrijden van de geluidsnorm tijdens muziekactiviteiten met elektronisch versterkte muziek enkel bevoegd om een bestuurlijke geldboete op te leggen aan de exploitant of organisator. DJ's of andere derden aangesteld om het geluidsniveau te regelen, kunnen niet bestuurlijk gesanctioneerd worden. Om deze reden wordt een gedeelde verantwoordelijkheid voor de aangestelde persoon voorzien zodat in de toekomst ook een bestuurlijke geldboete kan worden opgelegd aan de aangestelde persoon

Het afficheren van de geluidsnorm

DJ's of andere verantwoordelijken blijken niet steeds op de hoogte te zijn van het maximaal toegestane geluidsniveau tijdens een muziekactiviteit. In het kader van de preventie van gehoorschade is het nuttig om het publiek te informeren over het maximaal toegelaten geluidsniveau zodat zij op de hoogte zijn van het geluidsniveau waaraan zij hun gehoor blootstellen. Om zowel het publiek als de DJ's/geluidstechnici in te lichten over het maximaal toegestane geluidsniveau dat van toepassing is tijdens het muziekevenement, wordt een affischering van het maximaal toegestane geluidsniveau voorgesteld. Er worden geen voorwaarden opgelegd waaraan de affischering moet voldoen, behalve dat deze op een duidelijk zichtbare plek dient te gebeuren. Er wordt wel verduidelijkt in welke grootte het geluidsniveau geafficheerd dient te worden. Dit betreft de grootte van zowel het maximaal toegestane geluidsniveau ($L_{Aeq,15\text{min}}$ bij klasse 3 en $L_{Aeq,60\text{min}}$ bij klasse 2) als het geluidsniveau dat zichtbaar gemaakt moet worden tijdens de activiteit ($L_{Aeq,15\text{min}}$ bij zowel klasse 3 als 2).

Punt 3°: Gehoorbescherming vrij beschikbaar stellen

In de praktijk wordt vastgesteld dat er soms een waarborg wordt gevraagd voor het beschikbaar stellen van gehoorbescherming voor eenmalig gebruik. Een verduidelijking dat deze gehoorbescherming ook vrij beschikbaar moet zijn, kan een oplossing bieden voor deze problematiek.

Art. 162. Dit artikel wijzigt artikel 5.32.2.5, §3, van titel II van het VLAREM. Deze wijziging betreft louter een correctie van de CLP-vertaling naar analogie met gelijkaardige voorwaarden in titel II van het VLAREM.

Art. 163. Dit artikel wijzigt artikel 5.32.3.10 van titel II van het VLAREM. De wijzigingen die worden doorgevoerd in artikel 5.32.2.2bis dienen ook doorgevoerd te worden in artikel 5.32.3.10 (schouwspelzalen) waarin een gelijkaardige tekst werd opgenomen.

Art. 164.

Art. 165. Deze artikelen vervangen enerzijds de afdeling 5.32.7, voor schietstanden in een lokaal van titel II van het VLAREM door een afdeling 5.32.7 en voegen anderzijds een afdeling 5.32.7bis (Schietstanden in openlucht) in.

Opdeling in zes categorieën: In artikel 5.32.7.1.1 worden de schietstanden in een lokaal opgedeeld in zes categorieën. De categorieën A1 tot en met C omvatten de schietstanden waar vuurwapens worden gebruikt in steeds afnemende kinetische energie. De grenzen zijn bepaald op basis van de kinetische energie van vaak gebruikte munitiesoorten en de technische vereisten aan de schietstand. Verder is er ook een categorie D voor de zwaardere luchtdrukwapens en een categorie E voor het uitsluitend gebruik van hagelpatronen.

Brandveiligheid: In artikel 5.32.7.1.2 wordt bepaald welke materialen (brandklasse, rook- en druppelvorming – Europese normering EN13501) kunnen gebruikt worden in een schietstand. Een schietstand is in principe toegankelijk voor publiek en kunnen door de aard van de activiteiten niet beschouwd worden als een standaardlokaal. Het voorstel is dan ook strenger dan voor standaardlokalen voor lage, middelhoge en hoge gebouwen. Zo is de vereiste brandklasse van de gebruikte materialen minstens C en voor de delen van de evacuatieweg B. Voor de vloer en de wanden gelden strengere eisen voor wat betreft rookvorming (s). Voor het plafond wordt er steeds gevraagd te werken met materialen die geen druppels vormen bij brand (d0). Er wordt voor deze verplichting een overgangstermijn tot 1 oktober 2021 voorzien, zodat (oudere) schietstanden de nodige investeringen kunnen uitvoeren.

Onderhoud van een schietstand: In artikel 5.32.7.1.3 worden de onderhoudsvorschriften voor schietstanden uitvoerig beschreven. Het correct onderhouden van een schietstand is een belangrijk aspect in de exploitatie ervan. In schietstanden waar vuurwapens worden gebruikt is het reinigen van de schietstand van belang om een opstapeling van onverbrand kruit te voorkomen. De aanwezigheid van onverbrand kruit kan in combinatie met een ontsteking of een hitte bron leiden tot een explosie. Om deze reden wordt ook een voorgeschreven een explosie beveiligde stofzuiger te gebruiken. In het voorstel wordt een minimale onderhoudswijze en -frequentie beschreven. Voor elke schietstand (dus ook daar waar alleen niet-vuurwapens worden gebruikt) geldt dat de kogelvanger regelmatig moet worden onderhouden. Een kogelvanger die niet wordt gereinigd (verwijderen van projectielresten) of niet wordt hersteld bij schade kan zijn functie niet meer ten volle uitvoeren met een toenemende kans op terugkaatsende munitie(resten).

Signalisatie: Via artikel 5.32.7.1.7 wordt opgelegd bijkomende signalisatie aan te brengen op maximaal 0,40 meter en bestaande uit nalichtende (fotoluminescerende) materialen toe. Rook die ontstaat bij brand stijgt waardoor de bovenste luchtlagen als eerste verzadigd geraken. Als reactie hierop zullen personen op zoek naar de nooduitgang de neiging hebben zich al bukkend of kruipend in veiligheid te brengen. Door op maximaal 0,40 meter hoogte nalichtende signalisatie aan te brengen wordt ook op kruiphoogte de dichtstbijzijnde nooduitgang aangegeven.

Geluid en trillingen: De huidige formule voor het berekenen van het schietgeluid is zodanig geformuleerd dat het niet duidelijk is wat nu de achterliggende gedachte is. Door de formule te herschrijven is het duidelijker hoe de formule en de uitkomst ervan passen in de VLAREM-filosofie. De uitkomst van de formule blijft ongewijzigd.

We gaan ervan uit dat in dit artikel het schietgeluid wordt gekarakteriseerd door de bijdrage van het schieten uit te drukken als een $L_{Aeq,1s}$ -waarde bepaald over een uur ter hoogte van de immissieplaats op basis van de $L_{Aeq,1s}$ -waarden die afkomstig zijn van de schietactiviteiten (= relevant geluid, L_{rev}).

Bijgevolg:

$$L_{rev} = 10 \log_{10} ((10^{A_{eq,1s}/10} \times \text{aantal schoten})/3600)$$

De bekomen waarde wordt vervolgens aangepast met een beoordelingsgetal typisch voor het impulskarakter van schietgeluid (+12). Dit getal zit vervat in de huidige formule $L_{sch} = 10 \log (\sum_{i=1 \rightarrow n} 10^{L_i/10}) - 23$ en wordt zichtbaar indien met de -23 naar voor brengt in de formule.

Het specifiek geluid $L_{sp} = L_{rev} + 12$ en dus volledig uitgeschreven:

$$L_{sp} = 10 \log_{10} ((10^{A_{eq,1s}/10} \times \text{aantal schoten})/3600) + 12$$

Als we dit dan vertalen naar de VLAREM-filosofie dan is:

- de bijdrage van het schietgeluid te beschouwen als de relevante waarde uitgedrukt als een $L_{Aeq,1h}$ -waarde. Deze waarde wordt bekomen door de bijdrage van de individuele knallen op basis van $L_{Aeq,1s}$ -waarden uit te middelen over een uur;
- vervolgens wordt deze (relevante) waarde aangepast met een beoordelingsgetal. (=verhoogd zoals bij de evaluatie van een geluid met een tooncomponent); dit beoordelingsgetal bedraagt 12 (=op basis van het impulsachtige karakter, het onverwachte,...en zoals uitgewerkt in de oorspronkelijke Nederlandse regelgeving).

Voorbeeld en toetsing: Ter hoogte van een immissieplaats wordt in open lucht op basis van één schot een $L_{Aeq,1s}$ -waarde vastgesteld van 90 dB(A).

$$L_{rev} = 10 \log_{10} ((10^{A_{eq,1s}/10} \times \text{aantal schoten})/3600) = 10 \log_{10} ((10^{90/10} \times 1)/3600) = 54.4 \text{ dB(A)}.$$

Deze waarde wordt vervolgens verhoogd met 12 (=het beoordelingsgetal) en resulteert voor dit voorbeeld tot een waarde van 66.4 dB(A) voor het specifieke geluid.

De waarde(n) voor het specifieke geluid worden geëvalueerd ten opzichte van bijlage 4.5.4 'Richtwaarden voor het specifieke geluid in open lucht van als hinderlijk ingedeelde inrichtingen'.

Ze worden dus niet geëvalueerd ten opzichte van bijlage 4.5.5 'Richtwaarden voor fluctuerend, incidenteel, impulsachtig en intermitterend geluid in open lucht van als hinderlijk ingedeelde inrichtingen vermits in de formule reeds een beoordelingsgetal van +12 vervat zit om het impulskarakter van schietgeluid in rekening te brengen.

In de formule voor het berekenen van het specifiek geluid worden de richtgetallen voor n (aantal schoten per uur) aangepast. Momenteel staat er in VLAREM een richtgetal van 90 schoten per uur voor karabijn en 60 schoten per uur voor geweer. Het onderscheid tussen karabijn en geweer is verouderd. Het is correcter te spreken van lange wapens. Er kan gesteld worden dat 90 of 60 schoten per uur een onrealistisch hoge waarde is. In het voorstel wordt voor lange wapens een richtgetal van 45 vooropgesteld.

Verluchting: In artikel 5.32.7.1.10 wordt de luchtsnelheid van het ventilatiesysteem gewijzigd. De mechanische verluchting moet in een schietruimte een zekere luchtsnelheid kunnen creëren om de rook die ontstaat bij het schieten met vuurwapens voldoende snel af te voeren. Momenteel wordt voorgeschreven dat het ventilatiesysteem, bij dynamische schietactiviteiten (discipline waarbij de schutters wisselende standplaatsen innemen), over de gehele schietstand een luchtsnelheid van 2 m/s moet creëren. Deze waarde werd bepaald aan de hand van de stapnelheid van de schutters tijdens het uitvoeren van dynamische disciplines. Het behalen van een luchtsnelheid van 2 m/s over de ganse lengte van een schietstand is technisch echter vrijwel onmogelijk. Een luchtsnelheid van 0,4 m/s is een realistische waarde die het midden houdt tussen de technische mogelijkheden en de benodigde afvoer van rook. Het ventilatiesysteem mag pas 10 minuten na het beëindigen van de schietactiviteiten worden uitgeschakeld zodat er geen rook blijft hangen in de schietstand.

Een vloer in zacht materiaal: In artikel 5.32.7.1.11 wordt een bijkomende wijze beschreven waarop een vloer afgewerkt met een zacht materiaal kan worden bekomen. In moderne schietstanden wordt namelijk steeds vaker gebruik gemaakt een sportvloer met een egaliserende afwerking. Het afwerken van de vloer met een laag in zacht materiaal is geen nieuwe bepaling en is van belang om terugkaatsende projectielen te voorkomen indien de vloer wordt aangeschoten. Een bijkomende vereiste is wel dat de vloer altijd een effen oppervlakte moet hebben zodat deze gemakkelijk te reinigen valt. Zo moet een chapevloer worden gepolierd. Het is niet mogelijk om alle mogelijke zachte vloeren in detail op te lijsten. Een type vloer dat door of namens een bevoegde overheid geschikt verklaard is om de functies van een zachte vloer te vervullen is eveneens toegelaten. Een attest waaruit de geschiktheid blijkt wordt toegevoegd bij de vergunningsaanvraag. Een ander type vloer kan vooraf ter goedkeuring worden voorgelegd aan de afdeling Milieu, bevoegd voor de omgevingsvergunning.

Dynamische disciplines: Bij het uitvoeren van dynamische schietactiviteiten nemen de schutters wisselende standplaatsen in. De verplaatsingen van de schutter en de wisselende standplaatsen doen de kansen op een accidenteel schot of verkeerde schietrichting toenemen. Vandaar dat in artikel 5.32.7.1.12 wordt voorgeschreven dat dynamische schietactiviteiten alleen mogen beoefend worden in gesloten schietstanden. Wanneer dynamische disciplines worden beoefend vraagt dit een extra uitrusting van de schietstand. Om terugkaatsende kogels vanop de wanden te verhinderen worden de wanden over de ganse lengte waar de dynamische activiteiten plaatsvinden bekleed met een materiaal waar de projectielen kunnen indringen en weerhouden worden. Een typisch voorbeeld zijn op regels aangebrachte houtwolcementplaten met een minimum dikte van 50 mm. Bijkomend wordt voorgeschreven om 10 meter voor de kogelvanger tot aan de kogelvanger de wand en het plafond te bekleden met een materiaal dat de functies van een kogelvanger vervuld. Een typisch voorbeeld zijn rubberen wandtegels.

Een metalen kogelvanger moet tijdens het uitvoeren van dynamische disciplines voorzien zijn van een antiricochetgordijn. Door de impact van de kogel op de metalen kogelvanger kunnen projectielresten terugkaatsen. Op grotere afstand vormt dit geen probleem maar bij het uitvoeren van dynamische disciplines komt de schutter tot vlakbij de kogelvanger. Een antiricochetgordijn verhindert dat deze projectielresten de schutter verwonden.

Omdat de schutters wisselende standplaatsen innemen kan de vloer van de schietstand over de gehele lengte onverbrand kruit bevatten. Daarom moet na ieder gebruik van de schietstand de ganse vloer worden gereinigd.

Afschermen van de aanschietbare wand: Wanneer in het voorstel wordt gesproken over een materiaal waar de projectielen kunnen indringen en weerhouden worden is een typisch voorbeeld op regels aangebrachte houtwolcementplaten met een minimale dikte van 50 mm.

Kogelvangers: Exploitanten van schietstanden plaatsen steeds vaker andere typen kogelvangers dan het zandlichaam en/of stalen constructie zoals momenteel in VLAREM beschreven staat. In dit nieuwe voorstel worden er kogelvangers toegevoegd die bestaan uit een metalen constructie opgevuld met natuurrubber of synthetisch

rubbergranulaat. Voor schietstanden waar met lichtere munitie wordt geschoten (vanaf categorie B) worden ook bakken met een kunststof voorzetplaat en gevuld met granulaat opgenomen in de lijst van kogelvangers. Via een attest afgeleverd door een bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie of goedkeuring van de afdeling Milieu, bevoegd voor de omgevingsvergunning, kunnen ook andere typen kogelvangers worden toegelaten.

Naarmate de maximale kinetische energie van de munitie die in de schietstand wordt geschoten daalt, dalen ook de technische vereiste (dikte van het metaal, breedte van de zandlaag en de granulaten, etc.) die worden gesteld aan de kogelvangster.

Kleischieten in een lokaal: In subafdeling 5.32.7.7 worden een aantal algemene voorwaarden beschreven voor het inrichten van een kleischijfschietstand in een lokaal. In Vlaanderen zijn er momenteel geen indoor kleischijfschietstanden. Door het tekort aan geschikte locaties in openlucht is bestaat er wel een zekere vraag naar zulke schietstanden. Omdat kleischijven worden gelanceerd naar een zekere hoogte is een hal met een minimale hoogte van 4 meter noodzakelijk om deze discipline op een zinvolle manier te beoefenen.

Omdat de impact van loodhagel (zacht materiaal dat makkelijk kan vervormen) veel lager is dan van staalhagel is het risico om terugkaatsende munitie bij loodhagel veel lager. Vandaar dat voor gebruik in een gesloten lokaal loodhagel wordt voorgeschreven. Indien de exploitant maatregelen kan treffen om de impact op te vangen en terugkaatsende munitie te beperken tot een aanvaardbaar niveau kan het gebruik van staalhagel worden overwogen (een tenzij anders bepaald in de omgevingsvergunning).

Afdeling 5.32.7bis: Sectorale voorwaarden voor schietstanden in openlucht

Schietstand in natuur- en bosgebieden: Voor de activiteiten paintball en airsoft heeft het Agentschap voor Natuur- en Bosonderzoek (ANB), in het kader van de toegankelijkheid van bossen en natuurreservaten, een voorwaardekader uitgewerkt (<https://www.natuurenbos.be/beleid-wetgeving/natuurgebruik/activiteit-organiseren/activiteit-organiseren/risicovol>). De machtiging wordt ten minste 35 dagen voorafgaand aan de activiteit aangevraagd bij de provinciale dienst van het Agentschap voor Natuur en Bos via een daarvoor voorzien aanvraagformulier. Indien de exploitant van een paintball of airsoft terrein beschikt over zulke machtiging en een toelating van de beheerder van het natuur- en/of bosgebied is het verbod in VLAREM niet van toepassing. Voor de overige schietstanden blijft het verbod gehandhaafd.

Onveilige zone: Tijdens schietactiviteiten in openlucht kan de kogel de schietstand verlaten. Daarom is het van cruciaal belang een onveilige zone in acht te nemen en deze ook worst-case te bepalen. Wegens de enorme variatie aan wapens, munitie en maatregelen die de onveilige zone kunnen bepalen is het niet mogelijk om een gestandaardiseerde onveilige zone te definiëren. De exploitant kan maatregelen nemen (kogelvangers, oprichten van constructies, het fixeren van het wapen, etc.) om de onveilige zone in te perken.

Loodverspreiding: Om de verspreiding van lood in de omgeving te voorkomen wordt voorgeschreven alleen gebruik te maken van stalen munitie. Indien de exploitant maatregelen neemt om de verspreiding van lood naar de omgeving toe te beperken (bijvoorbeeld via het gebruik van kogelvangers die de munitie capteren) tot een aanvaardbaar niveau kan het gebruik van loden munitie overwogen worden (een tenzij anders bepaald in de omgevingsvergunning).

Geluid: Voor schietstanden in openlucht geldt dezelfde formule voor het berekenen van het specifiek geluid als voor schietstanden in een lokaal. Voor kleischieten en het traditioneel bukschieten worden de bestaande geluidsvoorschriften niet gewijzigd.

Kleischieten: In de subafdeling 5.32.7bis.2 worden een aantal specifieke voorwaarden voor het kleischieten in openlucht opgenomen. Het betreft hier voornamelijk een bevestiging van de reeds bestaande voorwaarden voor het kleischieten. In artikel 5.32.bis2.2 wordt in paragraaf 3 een uitzondering opgenomen op de wapen en munitievoorschriften en dit voor de hagelwapens met een historische, folkloristische of decoratieve waarde.

Traditioneel bukschieten: Er zijn geen inhoudelijke wijzigingen aan de subafdeling voor het traditioneel bukschieten. De nummering van de artikelen wordt aangepast om aan te sluiten bij het nieuwe voorstel.

Art. 166.

Art. 167. Deze artikelen vervangen enerzijds afdeling 5.32.8 van titel II van het VLAREM en heffen anderzijds afdeling 5.32.9 van titel II van het VLAREM op.

De huidige afdeling 5.32.9 is opgebouwd uit verschillende subafdelingen met bepalingen per zwembadtype. Deze opbouw brengt nodeloze herhalingen met zich mee. Hieraan wordt nu verholpen door meer algemene bepalingen en een hergroepering van de bepalingen door te voeren. Tegelijkertijd worden de bepalingen beter op elkaar afgestemd.

Ook wordt de huidige afdeling 5.32.8. 'Schietstanden in open lucht' nu (zie hierboven vermeld) gevoegd bij de vorige afdeling 5.32.7 gezien deze ook over schietstanden gaat, en verschuift de inhoud van de huidige afdeling 5.32.9 naar 5.32.8, zodat dit ook overeenkomt met de rubriek 32.8 in de indelingslijst in bijlage I bij titel II van het VLAREM.

De nieuwe afdeling 5.32.8 met als opschrift: vaste baden, open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie is als volgt samengesteld:

- algemene bepalingen;
- circulatiebaden:
 - o zwembaden, therapiebaden en natuurlijke zwembaden;
 - o hot whirlpools ;
- dompel- en plonsbaden;
- open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie.

Daarnaast wordt er een nieuwe categorie van zwembaden "de natuurlijke zwembaden" toegevoegd. Natuurlijke zwembaden zijn circulatiebaden die volledig afgescheiden zijn van grond- en oppervlaktewater en die aangesloten zijn op een ecologisch zuiveringssysteem. Het natuurlijk zwembad kan zowel binnen (overdekt natuurlijk zwembad) als in openlucht zijn (niet-overdekt natuurlijk zwembad). Natuurlijke zwembaden in open lucht worden in Vlaanderen steeds meer aangelegd. De huidige wetgeving is moeilijk toepasbaar op dergelijke badinrichtingen waardoor er steeds afwijkingen moesten verleend worden op de voorwaarden van niet overdekte circulatiebaden. Bij het opstellen van de wetgeving over natuurlijke zwembaden werd uitgegaan van de Duitse 'Richtlinien für Planung, Bau, Instandhaltung und Betrieb von Freibädern mit biologischer Wasseraufbereitung (Schwimm- und Badeteiche)'. Deze richtlijnen, die opgesteld zijn door de Forschungsgesellschaft Landschaftsentwicklung Landschaftsbau e.V. (FLL) worden in diverse landen gehanteerd voor het ontwerp, de bouw en het beheer van natuurlijke zwembaden.

Opgelet, de natuurlijke zwembaden zijn een andere categorie baden dan de zwembaden. Bij natuurlijke zwembaden worden er geen chemicaliën toegevoegd, terwijl bij reguliere zwembaden chloor wordt gebruikt.

De “plonsbaden” worden uit de zwembadwetgeving gehaald (zie het verbod in artikel 5.32.8.3.3: Vanaf 1 oktober 2022 zijn plonsbaden niet meer toegelaten).

In de praktijk blijken immers veel kinderbaden verkeerdelijk aangevraagd/vergund te worden onder de rubriek ‘plonsbaden’, terwijl het in werkelijkheid openlucht zwembaden betreffen.

In werkelijkheid zijn er in Vlaanderen zo goed als geen publiek toegankelijke plonsbaden meer gezien plonsbaden niet duurzaam zijn en economisch zeer duur. Deze baden moeten immers om het uur worden verversd waarbij het opgevangen water naar de riolering moet geleid worden (plonsbaden worden continu doorstroomd met vers suppletiewater). Aangezien plonsbaden een derde klasse inrichting zijn, zijn we niet op de hoogte of er nog plonsbaden bij de gemeente vergund zijn. Hierdoor voorzien we nog voor de zekerheid een uitdoofperiode van 3 jaar.

Hierboven is vermeld dat de bepalingen van de zwembaden beter op elkaar worden afgestemd. In concreto gebeurt dit door:

- in artikel 5.32.8.1.6 de opslag van chemicaliën van toepassing te maken voor alle gechloreerde baden, terwijl in de huidige wetgeving deze bepalingen alleen voor de overdekte en openlucht zwembaden en therapiebadebaden gelden; deze bepalingen zijn bijgevolg nu ook van toepassing op hot whirlpools, dompel- en plonsbaden; wanneer er zwembadchemicaliën worden opgeslagen, moet er worden voldaan aan dit artikel ongeacht over welk type zwembad het gaat;
- in artikel 5.32.8.1.7, 1°, de zin ‘De temperatuur van de lucht is tenminste één graad Celsius hoger dan die van het bassin met het grootste wateroppervlak’ nu ook te schrappen voor de therapiebadebaden zoals dit reeds geschrapt werd in een vorige VLAREM-wijzing voor de zwembaden, namelijk door middel van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 januari 2009 (VLAREM-trein 2008); deze bepaling wordt geschrapt gezien in de praktijk de omgevingstemperatuur sowieso al hoger zal zijn dan de watertemperatuur en deze omgevingstemperatuur in combinatie met luchtvochtigheid onder andere een comfortparameter is die wordt opgevangen door het ventilatiesysteem;
- in artikel 5.32.8.1.7 de bepalingen van ventilatie van toepassing te maken voor alle overdekte baden van eender welke zweminrichting (dus zowel overdekte zwembaden als overdekte natuurlijke zwembaden als overdekte dompelbaden als overdekte therapiebadebaden), terwijl in de huidige wetgeving deze bepalingen niet van toepassing zijn op hot whirlpools en dompelbaden;
- in artikel 5.32.8.1.10, §1, de verplichting tot het nemen van de nodige maatregelen om de veiligheid van de bezoekers te verzekeren, nu ook op te leggen voor de natuurlijke zwembaden, de hot whirlpools, de dompel- en de plonsbaden, de open zwemgelegenheden en de zones voor waterrecreatie en dus niet alleen voor de zwembaden en de therapiebadebaden;
- in artikel 5.32.8.1.10, §3, de verplichting om ervoor te zorgen dat geen enkele aan- en afvoer van water, lucht of andere stoffen, gevaar oplevert voor de baders, nu ook op te leggen voor de natuurlijke zwembaden, de plonsbaden, de dompelbaden en de hot whirlpools, terwijl dit in de huidige wetgeving alleen opgelegd is bij de zwembaden en de therapiebadebaden;
- in artikel 5.32.8.1.10, §4, de verplichting om elk ernstig ongeval of overlijden binnen de badinrichting binnen een termijn van 24 uur te melden aan de afdeling, bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid, nu ook op te leggen voor hot whirlpools, dompelbaden, plonsbaden, natuurlijke zwembaden, open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie, terwijl dit in de huidige wetgeving alleen maar is opgelegd voor de zwembaden en de therapiebadebaden; zeker voor open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie is dit relevant gezien de risico’s gelijkaardig zijn voor alle zweminrichtingen;
- in artikel 5.32.8.1.11, §1, de verplichting dat het bad (en de zwemhal) gemakkelijk toegankelijk moet zijn voor externe hulpdiensten, op te leggen aan alle circulatiebaden (zwembaden, natuurlijke zwembaden, therapiebadebaden, hot whirlpools), en aan alle dompel- en plonsbaden en dus niet alleen voor de zwembaden en de therapiebadebaden;
- in artikel 5.32.8.1.11, §2, de verplichting dat de zwembadwand en – bodem de bezoekers niet kunnen verwonden en gemakkelijk afwasbaar is, op te leggen voor alle circulatiebaden (zwembaden, natuurlijke zwembaden, therapiebadebaden, hot whirlpools), dompel- en plonsbaden en dus niet meer alleen voor de zwembaden en therapiebadebaden;
- in artikel 5.32.8.1.11, §3, de verplichting dat alle interne uitrustingen en therapeutische/recreatieve voorzieningen vervaardigd moeten zijn uit duurzaam, corrosiewerend en gemakkelijk afwasbaar materiaal waaraan de bezoekers zich niet kunnen verwonden, nu ook op te leggen voor de natuurlijke zwembaden, hot whirlpools, dompelbaden en plonsbaden, en dus niet alleen voor de zwembaden en therapiebadebaden;
- in artikel 5.32.8.1.11, §5, omwille van de veiligheid, de voorwaarde dat de duikplank, wat hoogte en veerkracht betreft, moet aangepast zijn aan de diepte van het water, nu ook op te leggen voor de zwembaden en de natuurlijke zwembaden, terwijl dit in de huidige wetgeving alleen is opgelegd voor de open zwemgelegenheden;
- in artikel 5.32.8.1.12 de bepaling dat in de omgevingsvergunning andere kwaliteitseisen kunnen worden opgelegd (wanneer er een ander ontsmettingsmiddel wordt gebruikt dan chloor), nu ook toe te voegen voor dompelbaden (voor plonsbaden moet dit er niet meer aan toegevoegd worden gezien die vanaf 1 februari 2022 verboden zijn);
- in artikel 5.32.8.1.12 nu ook voor de dompelbaden en de plonsbaden op te leggen dat het gebruik van chloorstabilisatoren niet toegelaten is, terwijl dit in de huidige wetgeving alleen is opgelegd voor de zwembaden, hot whirlpools en therapiebadebaden;
- in artikel 5.32.8.2.1.1, §2, niet alleen voor de zwembaden, maar ook voor de natuurlijke zwembaden en therapiebadebaden op te leggen dat de wanden slechts tot op een hoogte van 3 meter moeten voorzien zijn van een corrosiebestendig, niet-wateropslorpemde en gemakkelijk afwasbare bekleding en door de strengere bepaling voor therapiebadebaden waarbij dit zo over de ganse hoogte van de wanden en de zoldering moest zijn, weg te laten;
- in artikel 5.32.8.2.1.2, §1, nu, niet alleen voor de openlucht zwembaden, maar ook voor de therapiebadebaden, de overdekte zwembaden en de natuurlijke zwembaden op te leggen dat de baden in het diepe gedeelte (met andere woorden in het gedeelte vanaf 1,35 meter diep) moeten voorzien zijn van een grijpband of touw;
- in artikelen 5.32.8.2.1.2, §2, en 5.32.8.2.2.1 en 5.32.8.3.1 op te leggen dat eveneens voor de natuurlijke zwembaden de bodem in het ondiepe gedeelte slipwerend moet zijn (zoals voor de zwembaden en de

therapiebaden) en voor de nieuwe dompelbaden en de nieuwe hot whirlpools de bodem van het zwembad slipwerend moet zijn (alleen de nieuwe want voor bestaande baden vraagt dit een te grote investering); het wordt niet opgelegd voor de nieuwe plonsbaden gezien deze plonsbaden niet meer toegelaten zijn vanaf 1 februari 2022;

- in artikel 5.32.8.2.1.2, §3, 1°, de bepaling dat elke plotse verandering in diepte op een opvallende wijze moet zichtbaar gemaakt worden, nu ook op te leggen voor de therapiebaden en de natuurlijke zwembaden en dus niet alleen voor de zwembaden zoals in de vorige regelgeving;
- in artikel 5.32.8.2.1.5, §1, 2°, hangtoiletten op te leggen niet alleen voor de overdekte zwembaden en de therapiebaden, maar ook voor de nieuwe openlucht zwembaden en de nieuwe natuurlijke zwembaden (met een overgangstermijn van 3 jaar);
- in artikelen 5.32.8.2.1.5, §2, en 5.32.8.4.1.5, niet alleen voor de stortbaden bij de overdekte en de openlucht zwembaden, maar ook voor de stortbaden bij de therapiebaden, de natuurlijke zwembaden, de open zwemgelegenheden en de zones voor waterrecreatie, een temperatuursvereiste van het water van de stortbaden van minstens 60°C op te leggen evenals de aanwezigheid van het mengventiel in de onmiddellijke nabijheid van het stortbad (als preventie tegen Legionella);
- in artikel 5.32.8.2.1.6, §1, 3°, niet alleen voor de overdekte zwembaden en de openlucht zwembaden op te leggen dat de injectie van de pH-corrector bij voorkeur voor de filtratie moet gebeuren, maar ook voor de therapiebaden;
- in artikel 5.32.8.2.1.6, §1, 5°, niet alleen voor de overdekte en de openlucht zwembaden op te leggen dat een debietmeter in elke deelstroom van elk bad moet worden geplaatst waarbij een doseerstop wordt bevolen bij een daling van het debiet tot minder dan 40% van het normale, maar ook voor de therapiebaden;
- in artikel 5.32.8.2.1.7, eerste lid, niet alleen voor de overdekte en de openlucht zwembaden, maar ook voor de natuurlijke zwembaden en de therapiebaden op te leggen dat de procedures jaarlijks moeten worden geëvalueerd en bijgewerkt (vroeger moest dit voor therapiebaden ook al regelmatig, maar we benoemen deze term nu liever als 'jaarlijks');
- in artikel 5.32.8.2.1.10 niet alleen voor de zwembaden, maar ook voor de natuurlijke zwembaden een reglement van interne orde in te voeren;
- in artikel 5.32.8.2.1.11, §1, het maximaal aantal baders bij een maximale diepte van 50 cm, niet alleen voor de zwembaden, maar ook voor de natuurlijke zwembaden en de therapiebaden op te leggen tot één bader per 2 m² (in plaats van één bader per 3 m²);
- in artikel 5.32.8.2.1.11, §2, 2, en artikel 5.32.8.4.2.4, §1, niet alleen voor de zwembaden en de therapiebaden, maar ook voor de natuurlijke zwembaden en de open zwemgelegenheden op te leggen dat de inrichting moet uitgerust zijn met ten minste één telefoontoestel dat een directe buitenlijn heeft waarbij het toestel op een vaste plaats aanwezig moet zijn en gemakkelijk bereikbaar moet zijn voor de toezichthoudende persoon;
- in artikel 5.32.8.2.1.11, §3, 1°, en artikel 5.32.8.4.2.4, §2, niet alleen voor de overdekte zwembaden, maar ook voor de openlucht zwembaden, de overdekte natuurlijke zwembaden en de openlucht natuurlijke zwembaden en de open zwemgelegenheden op te leggen dat in geval van recreatieve voorzieningen, hier bijkomend een toezichthoudend persoon moet staan;
- in artikel 5.32.8.2.1.11, §3, 2°, niet alleen voor de overdekte zwembaden en de openlucht zwembaden op te leggen dat de plaats waar de gebruiker van de glijbaan of de springtoren in het bad terechtkomt, moet ontruimd zijn binnen een straal van 2,5 m, maar ook voor de natuurlijke zwembaden;
- in artikel 5.32.8.2.1.11, §4, 1°, a), 4), en artikel 5.32.8.4.2.4, §3, de bepaling dat de optelsom voor het aantal toezichthoudende personen niet geldt in geval van baden minder dan 50 cm diep, niet alleen op te leggen voor de zwembaden, maar ook voor de natuurlijke zwembaden en de open zwemgelegenheden;
- in artikel 5.32.8.2.1.11, §4, 1°, a), 5), en artikel 5.32.8.4.2.4, §3, de bepaling dat bij ieder afzonderlijk bad of risicozone ten minste één toezichthoudend persoon moet staan, ongeacht het resultaat van de formule van het aantal toezichthoudende personen, nu ook op te leggen voor de open zwemgelegenheden en de natuurlijke zwembaden (en door dus ook de bepaling dat bij de openlucht zwembaden elke risicozone of bad alleen maar in het gezichtsveld van de toezichthoudende personen moet liggen, te schrappen);
- in artikel 5.32.8.2.1.11, §4, 1°, c, en artikel 5.32.8.4.2.4, §3, de vereiste van het aantal redders, in geval van een toezichtsplan, gelijk te trekken voor de overdekte en de openlucht zwembaden, de natuurlijke zwembaden en de open zwemgelegenheden;
- in artikel 5.32.8.2.1.11, §4, 1°, d, en artikel 5.32.8.4.2.4, §3, de uitzonderingsmogelijkheid van het aantal toezichthoudende personen in geval van lesgever, niet alleen te laten gelden voor de overdekte zwembaden, maar ook te laten gelden voor de openlucht zwembaden, de natuurlijke zwembaden en voor de open zwemgelegenheden;
- in artikel 5.32.8.3.4 analoog aan de zwembaden, de natuurlijke zwembaden en de therapiebaden, nu ook voor de dompelbaden toe te laten dat het toegevoegde verse water niet verplicht leidingwater is, maar dat het dan wel aan bepaalde voorwaarden moet voldoen.

Voor al deze hierboven opgesomde artikelen wordt in geval van bestaande baden en zwemgelegenheden in geval van maatregelen die niet onmiddellijk kunnen genomen worden, een overgangstermijn van 3 jaar voorzien (tot 1 januari 2022).

In de hele nieuwe afdeling 5.32.8 worden de huidige bepalingen:

- 'de milieuarth of milieugezondheidskundige van de afdeling, bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid',
- 'de milieu-arts of de milieugezondheidskundige',
- 'de toezichthouder van het Vlaams Agentschap voor Zorg en Gezondheid',
- 'de milieuarth of milieugezondheidskundige van de afdeling bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid';
- 'de afdeling van het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid, bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid',

systematisch vervangen door "de afdeling bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid" zodat overal op een gelijkvormige wijze wordt verwezen naar de afdeling bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid.

In de hele nieuwe afdeling 5.32.8, wordt het woord “Blos” vervangen door “Sport Vlaanderen” gezien dit nu de actuele naam is.

Overgangstermijnen die verlopen zijn, worden eveneens in de nieuwe afdeling 5.32.8, opgeheven.

In artikel 5.32.8.1.1, tweede lid, wordt vermeld dat alleen de algemene voorwaarden van artikelen 5.32.8.1.1 tot en met 5.32.8.1.4, en van artikel 5.32.8.1.10, §1 en §4, en van artikel 5.32.8.1.11, §4 en §5, van toepassing zijn voor de open zwemgelegenheden en de zones voor waterrecreatie, gezien de andere artikelen in subafdeling 5.32.8.1, bepalingen betreffen die zaken regelen die bij open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie niet van toepassing zijn, namelijk het leeglopen van het zwembad, de opslag van chemicaliën, de ventilatie en verwarming, trichlooraminen in de lucht, kwaliteitseisen van het badwater.

In artikel 5.32.8.1.2, eerste lid, wordt voor de controle van de blustoestellen de woordengroep ‘door de leverancier of een bevoegd deskundige’ weg gelaten en wordt naar de Codex over het welzijn op het werk verwezen met de respectievelijke artikelen die handelen over de controle van blustoestellen.

In artikel 5.32.8.1.2, derde lid, wordt de volgende tekst “Het uitgaan van al de personen kan geschieden langs toen uitgangswegen welke op de openbare weg uitgeven, zonder door cafés, drankzalen of andere lokalen, welke bij de instelling horen, of door belendende eigendommen te gaan” conform gemaakt met artikel 12, §1, van het Koninklijk Besluit van 28 maart 2014 betreffende de brandpreventie op de arbeidsplaatsen.

Artikel 5.32.8.1.3, §1, van de huidige wetgeving, zijnde “Onverminderd de bepalingen van het Algemeen Reglement op de Elektrische Installaties worden de elektrische installaties regelmatig gecontroleerd door een ter zake erkend organisme. De desbetreffende keuringsattesten worden door de exploitant ter inzage gehouden van de toezichthouder”, wordt geschrapt gezien het een bepaling is van de AREI basiswetgeving waaraan men sowieso moet voldoen. In principe is deze voorwaarde dus reeds verplicht via het AREI.

In artikel 5.32.8.1.3, §3, wordt het woord ‘baders’ toegevoegd want buiten de toeschouwers en het personeel moeten eveneens de baders kunnen geëvacueerd worden (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.1.3, §4).

In artikel 5.32.8.1.6, §2, 3°, wordt het ‘Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming’ vervangen door de ‘Codex over het welzijn op het werk’ en de overeenkomstige koninklijke besluiten.

In artikel 5.32.8.1.7, 2°, wordt opgelegd dat in het register dagelijks de gemiddelde relatieve luchtvochtigheid moet worden genoteerd gezien deze parameter ook van belang is (een te hoge gemiddelde relatieve luchtvochtigheid geeft een oncomfortabel gevoel aan de baders en geeft risico op condensatie, schimmels en corrosie en materiaalafbraak van de zwembadinfrastructuur; een te hoge gemiddelde relatieve luchtvochtigheid wijst eveneens op onvoldoende ventilatie en een opconcentratie van negatieve bijproducten van chloor).

In artikelen 5.32.8.1.8, §2, tweede lid, 5.32.8.1.9, §3, 1°, en 5.32.8.1.9, §3, 2°, e), wordt nu éénvormig naar het VLAREL verwezen voor de meetmethodes voor trichlooramine in de lucht en voor de bacteriologische, fysische en chemische parameters in het badwater (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.2.2, §4, 2°, en 3°, (badwater) en het artikel 5.32.9.2.1, §9, (lucht) bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §4, 2° en 3°, (badwater) bij de niet-overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.4.2, §§2 en 3, (badwater) en het artikel 5.32.9.4.1, §6, (lucht) bij de hot whirlpools, het artikel 5.32.9.5.1, §§2, en 3, (badwater) bij de dompelbaden, het artikel 5.32.9.6.2 (badwater) bij de plonsbaden en het artikel 5.32.9.7.2, §4, 2° en 3°, (badwater) en het artikel 5.32.9.7.1, §9, (lucht) bij de therapiebaden).

In artikel 5.32.8.1.9, §1, a), wordt voor de parameter gebonden chloor voor de openlucht zwembaden en de plonsbaden een verstrenging doorgevoerd tot 0,6 mg/liter. Deze grenswaarde was al voor de andere zwembaden, namelijk voor overdekte zwembaden, therapiebaden, hot whirlpools en dompelbaden, verstrengd tot 0,6 mg/liter in een vorige VLAREM-wijziging. Nu volgen ook de openlucht zwembaden en de plonsbaden. Deze wijziging heeft als doel om het aantal desinfectiebijproducten (DBP) van chloor zoals trichlooraminen en thialomethanen in het zwemwater en in de omgevingslucht van het zwembad te beperken (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.3.2, §4, 1, a, bij de niet-overdekte circulatiebaden en het artikel 5.32.9.6.2 bij de plonsbaden).

In artikel 5.32.8.1.9, §1, a), wordt voor dompelbaden voor de parameter vrij beschikbaar chloor een verstrenging ingevoerd, namelijk een bovengrens van 2 mg/liter (terwijl er vroeger een bovengrens van 3 mg/liter was). Deze verstrenging is mogelijk gezien dit type van baden continu doorstroomd worden met vers water, laag belaste baden zijn en een lage temperatuur hebben. Deze wijziging heeft als doel om de vorming van desinfectiebijproducten (DBP) zoveel mogelijk te beperken (het artikel 5.32.9.5.1, §1^{quater}, a, van de huidige wetgeving);

In artikel 5.32.8.1.9, §1, a), wordt voor de parameter bicarbonaat de grenswaarde een richtwaarde gezien bicarbonaat een stuurparameter is en voor de pH van belang is (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.2.2, §4, 1, a, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §4, 1, a, bij de niet-overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.4.2, §1, a, bij de hot whirlpools, het artikel 5.32.9.5.1, §1^{quater}, a, bij de dompelbaden, het artikel 5.32.9.6.2 bij de plonsbaden en het artikel 5.32.9.7.2, §4, 1, a, bij de therapiebaden).

In artikel 5.32.8.1.9, §1, b), wordt bij de parameter ‘Legionella pneumophila’ ‘n/100 ml’ vervangen door ‘n/liter’ want Legionella wordt in de WAC-meetmethode uitgedrukt in n/liter in plaats van in n/100 ml (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.4.2, §1, b).

In artikel 5.32.8.1.9, §1, c), wordt voor dompelbaden voor de parameter temperatuur, gelijklopend met de andere baden, nu eveneens de uitzonderingsbepaling opgenomen ‘tenzij hiervoor een toelating door de afdeling, bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid, is verleend’ zodat hier ook van de temperatuur kan worden afgeweken. Dit was al vanaf 1995 mogelijk voor de andere baden. Verkeerdelijk was deze bepaling voor dompelbaden reeds opgenomen in de gepubliceerde teksten van het VLAREM terwijl dit voor de dompelbaden nooit door de Regering was beslist (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.2.2, §4, 1, c, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §4, 1, c, bij de niet-overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.4.2, §1, c, bij de hot whirlpools, het artikel 5.32.9.6.2 bij de plonsbaden en het artikel 5.32.9.7.2, §4, 1, c, bij de therapiebaden).

In artikel 5.32.8.1.9, §1, c), wordt de parameter ‘kleur’ weggelaten. Dit is immers een parameter die in de praktijk niet of bijna nooit wordt geverifieerd. De kleur van het water is niet belangrijk, maar wel de doorzichtigheid van het water en dat is al vastgelegd in de parameter ‘helderheid’ (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.2.2, §4, 1, c, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §4, 1, c, bij de niet-overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.4.2, §1, c, bij de hot whirlpools, het artikel 5.32.9.5.1, §1^{quater}, c, bij de dompelbaden, het artikel 5.32.9.6.2, bij de plonsbaden en het artikel 5.32.9.7.2, §4, 1, c, bij de therapiebaden)

In artikel 5.32.8.1.9, §1, c), wordt voor hot whirlpools een zetfoutje in het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 december 2011 (BS 21/03/2012) rechtgezet; namelijk het volume circulerend water per bader (gemiddelde waarde over de openingsuren van één dag) moet groter of gelijk aan 2 m³ zijn (in plaats van dat het groter dan 2 m³ moet zijn) (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.4.2, §1, c).

In artikel 5.32.8.1.9, §3, 2°, d), wordt toegevoegd dat de monsternamen van het badwater onaangekondigd gebeurt tijdens de uren van de exploitatie gezien verschillende labo's hieromtrent bij sommige exploitanten problemen ondervinden en het vanuit de overheid mogelijk wil worden gemaakt voor de labo's om hun taak uit te oefenen.

In artikelen 5.32.8.1.9, §3, 3°, en 5.32.8.2.1.11, §4, f), wordt, gezien de elektronische vooruitgang, de woordengroep 'ligt ter inzage' vervangen door de woordengroep 'is ter plaatse consulteerbaar' of vervangen door de woordengroep 'is consulteerbaar op de plaats van exploitatie' zodat de afschriften van diploma's/getuigschriften van de redder en de bijscholing evenals het register ook elektronisch kunnen ingekeken worden (in de huidige wetgeving de artikelen 5.32.9.2.2, §3, 5, (brevet) en 5.32.9.2.2, §4, 4, (register) bij de overdekte circulatiebaden, de artikelen 5.32.9.3.2, §3, 5, (brevet) en 5.32.9.3.2, §4, 4, (register) bij de niet-overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.4.2, §6, (register) bij de hot whirlpools, het artikel 5.32.9.5.2, §1, (register) bij de dompelbaden, het artikel 5.32.9.6.2, (register) bij de plonsbaden en de artikelen 5.32.9.7.2, §3, 4, (getuigschrift) en 5.32.9.7.2, §4, 4, (register) bij de therapiebaden).

In artikel 5.32.8.1.10, §2, 2de lid, wordt, gezien bij zwemwedstrijden in de hedendaagse praktijk niet kon voldaan worden aan het maximum aantal bezoekers, deze norm herschreven en aangepast aan de huidige situaties en mogelijkheden (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.2.2, §3, 2, bij de overdekte circulatiebaden). Bij de bepaling van het totaal aantal bezoekers in de zwemhal worden de bezoekers aanwezig op de tribune niet meegeteld omdat hiervoor gewoonlijk een afzonderlijke uitgang voorzien is.

In artikel 5.32.8.1.10, §4, wordt het, gezien het elektronische tijdperk waarin we leven, nu ook mogelijk gemaakt dat een ernstig ongeval of overlijden binnen de badinrichting nu ook per mail aan de afdeling, bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid, kan worden overgemaakt (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.2.2, §3, 12, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §3, 12, bij de niet-overdekte circulatiebaden en het artikel 5.32.9.7.2, §3, 8, bij de therapiebaden) en worden de woorden 'per telefax' geschrapt.

In artikel 5.32.8.1.11, §3, wordt de bepaling dat interne uitrustingen of therapeutische of recreatieve voorzieningen niet onbederfbaar mogen zijn weggelaten, gezien dit vanzelfsprekend is en gezien alle voorzieningen gerealiseerd zijn uit onbederfbaar materiaal (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.2.1, §6, 1, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.1, §6, 1, bij de niet-overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.7.1, §6, bij de therapiebaden);

In artikel 5.32.8.1.11, §4, wordt de verplichting opgenomen dat, analoog aan het principe dat recreatieve voorzieningen moeten voldoen aan de normen van het Europees Comité voor Normalisatie, nu ook de therapeutische voorzieningen moeten voldoen aan de Europese normen indien die er zijn (in de huidige wetgeving het artikel 5.32.9.7.1, §6, bij de therapiebaden).

In artikel 5.32.8.1.12 wordt ingevoegd dat, indien de ontsmetting van het water op een andere wijze dan op basis van chloor gebeurt, dit moet opgelegd worden in de bijzondere voorwaarden van de omgevingsvergunning.

De bepalingen hieromtrent stonden in de huidige wetgeving in het artikel 5.32.9.2.1, §8, 7, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.1, §7, 7, bij de niet-overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.4.1, §1, bij de hot whirlpools, het artikel 5.32.9.5.1, §1, bij de dompelbaden, het artikel 5.32.9.6.1 bij de plonsbaden en het artikel 5.32.9.7.1, §8, 7, bij de therapiebaden en veronderstelden een toelating door de afdeling bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid.

Dit werd voordien eveneens bepaald door de artikelen 5.32.9.2.2, §5, derde lid, voor de overdekte circulatiebaden, 5.32.9.3.2, §5, derde lid, voor de niet-overdekte circulatiebaden, 5.32.9.4.2, §8, voor de hot whirlpools en 5.32.9.7.3, §3, voor de therapiebaden waarbij het opgelegd werd door middel van een voorwaarde in de vergunning.

Bijgevolg werd het voordien zowel door een wijziging voorwaarden als door een toelating door de afdeling bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid, geregeld.

Nu wordt, gezien het ontsmettingsmechanisme wordt gezien als horende tot een voorwaarde van de vergunning, dit verankerd in de omgevingsvergunning en moet dit vastgelegd worden in de bijzondere voorwaarden van de vergunning.

Hierbij wordt aangenomen dat de afdeling bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid advies geeft aan de vergunningverlenende overheid.

In artikel 5.32.8.1.12 wordt, omwille van de veiligheid, het gebruik van chloorgas verboden voor alle inrichtingen, bestaand of nieuw. Voordien was dit alleen verboden bij nieuwe inrichtingen. Deze bepaling is al 20 jaar oud zodat deze overgangsbepaling best kan geschrapt worden (stond ook al in de VLAREM-wetgeving van 1995) (in de huidige wetgeving stond dit in het artikel 5.32.9.2.2, §2, 1 bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §2, 1, bij de niet-overdekte circulatiebaden en het artikel 5.32.9.7.2, §2, 1, bij de therapiebaden). Er wordt voor de in 1995 bestaande baden die nu nog vergund zijn en ook nog chloorgas gebruiken, wel een overgangsregeling van 3 jaar voorzien.

In artikel 5.32.8.2.1.1, §1, en §2, wordt het woord 'onbederfbaar' weggelaten gezien de huidige evolutie van de zwembaden. Zo ook voor artikel 5.32.8.2.1.3, §5, waarbij de woorden zoals 'hard', 'onbederfbaar' en 'waterdicht' weggelaten worden en voor artikel 5.32.9.2.1.1.4, §1, waarbij de woorden 'hard' en 'onbederfbaar' weggelaten worden (in de huidige wetgeving stond dit in artikel 5.32.9.2.1, §1, 1, (lokalen) en 5.32.9.2.1, §1, 2, (vloer en wanden) bij de overdekte circulatiebaden, in artikel 5.32.9.3.2.1, §1, 1, (lokalen) en 5.32.9.3.2.1, §1, 2, (vloer en wanden) bij de niet-overdekte circulatiebaden, in artikel 5.32.9.7.1, §1, 1, (lokalen) en 5.32.9.7.1, §1, 2, (vloer, wanden en zoldering) bij de therapiebaden).

In artikel 5.32.8.2.1.1, §6, wordt de afwijkingmogelijkheid op de helling van de vloer toegestaan in geval er een hygiëneplan is dat goedgekeurd is door het Agentschap voor Toezicht op de Volksgezondheid. Hierbij wordt de bepaling aan welke voorwaarden dat het hygiëneplan moet voldoen (onder andere de vloercontroles die aan bepaalde bacteriologische voorwaarden (Coliforme bacteriën, fecale Colibacteriën, fecale Streptokokken, Pseudomonas aeruginosa, pathogene Staphylokokken en dermatofyten) moeten voldoen), weggelaten. Er zijn geen normen beschikbaar waaraan deze parameters kunnen worden getoetst. (in de huidige wetgeving kwam dit voor in het artikel 5.32.9.2.1, §1, 5, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.1, §1, 5, bij de niet-overdekte circulatiebaden en het artikel 5.32.9.7.1, §1, 5, bij de therapiebaden).

Deze bepaling in verband met het hygiëneplan is eveneens weggelaten in artikel 5.32.8.2.1.5, §1, 3°, (afwijkingmogelijkheid voor afzonderlijke toiletten) en artikel 5.32.8.2.1.5, §1, 4°, (afwijkingmogelijkheid voor de helling van de vloer van de sanitaire voorzieningen) (dit staat in de huidige wetgeving in de artikelen 5.32.9.2.1, §5, 1, (afzonderlijke toiletten), 5.32.9.2.1, §5, 2, (vloer van sanitaire voorzieningen) bij overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.1, §5, 2, bij de niet-overdekte circulatiebaden en de artikelen 5.32.9.7.1, §5, 1, (afzonderlijke toiletten) en 5.32.9.7.1, §5, 2, (de vloer van de sanitaire inrichting), bij de therapiebaden).

In artikel 5.32.8.2.1.2, §1, wordt de staanrand, voordien verplicht voor het openlucht zwembad, geschrapt. Wanneer een grijprand of touw aanwezig is, is dit immers voldoende (dit staat in de huidige wetgeving vermeld in artikel 5.32.9.3.1, §2, 3, bij de niet-overdekte circulatiebaden).

In artikel 5.32.8.2.1.2, §1, wordt de woordengroep 'ter hoogte van het diepe gedeelte' vervangen door de woordengroep 'vanaf 1,35 meter diep' zodat het duidelijk is wat met diep bedoeld wordt (in het diepe gedeelte moet immers een grijppand of touw aanwezig zijn) (dit staat in de huidige wetgeving in het artikel 5.32.9.3.1, §2, 3 bij de niet-overdekte circulatiebaden);

In artikel 5.32.8.2.1.3, §4, wordt de bepaling dat het water op de kaden moet worden afgevoerd via afvoerpunten met een minimale diameter van 15 cm (zodat stilstaand water voorkomen wordt) vervangen door de bepaling dat de afvoerpunten een zodanig grote diameter moeten hebben dat stilstaand water voorkomen wordt. In plaats van een middelvoorschrift komt er dus een doelvoorschrift (dit staat in de huidige wetgeving in het artikel 5.32.9.2.1, §3, 4, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.1, §3, 3, bij de niet-overdekte circulatiebaden en het artikel 5.32.9.7.1, §3, 3, bij de therapiebaden);

In artikel 5.32.8.2.1.5, §2, 1ste lid, wordt nu opgelegd dat er een voldoende aantal stortbaden in de zweminrichting aanwezig moet zijn gezien bij inspecties blijkt dat dit soms niet het geval is terwijl het juist wel nodig is.

In artikel 5.32.8.2.1.5, §2, en 5.32.8.4.1.5 wordt de temperatuur van de warmwaterinstallatie van de stortbaden aangepast conform aan het Legionellabeluut (deze bepalingen hieromtrent staan in de huidige wetgeving in het artikel 5.32.9.2.1, §5, 4, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.1, §5, 3, bij de niet-overdekte circulatiebaden en het artikel 5.32.9.7.1, §5, 4, bij de therapiebaden);

In artikel 5.32.8.2.1.6, §1, 2°, c), wordt de woordengroep 'het besluit van 15 maart 1989 betreffende technische reglementering inzake drinkwater' vervangen door de woordengroep 'artikel 5 van het besluit van 13 december 2002 houdende reglementering inzake de kwaliteit en levering van water bestemd voor menselijke consumptie' gezien dit drinkwaterbesluit reeds is vervangen door een nieuw drinkwaterbesluit (dit staat in de huidige wetgeving in het artikel 5.32.9.2.1, §8, 2, laatste lid, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.1, §7, 2, laatste lid, bij de niet-overdekte circulatiebaden en het artikel 5.32.9.7.1, §8, 2, laatste lid, bij de therapiebaden).

In artikel 5.32.8.2.1.7, tweede lid, wordt de Europese norm voor de kleurproef opgelegd.

In artikelen 5.32.8.2.1.8, §2, en 5.32.8.2.2.3 wordt, om waterbesparing mogelijk te maken, voor zwembaden, therapiebaden en hot whirlpools de bepaling toegevoegd dat, 'tenzij hiervoor een toelating door de afdeling, bevoegd voor het toezicht op de volksgezondheid, is verleend, de filters tweemaal per week moeten worden gespoeld (dit staat in de huidige wetgeving in het artikel 5.32.9.2.2, §5, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §5, bij de niet-overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.4.2, §4, bij de hot whirlpools en het artikel 5.32.9.7.3, §4, bij de therapiebaden).

In artikel 5.32.8.2.1.9, §2, stemt een ietwat andere omschrijving van het reinigen van de wanden meer overeen met de realiteit zonder afbreuk te doen aan de hygiëne (dit staat in de huidige wetgeving in het artikel 5.32.9.2.2, §6, 1, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §6, 1, bij de niet-overdekte circulatiebaden en het artikel 5.32.9.7.3, §6, 1, bij de therapiebaden).

In artikel 5.32.8.2.1.10, §2, 1°, wordt de opsomming 'personen onder invloed van alcohol, ordeverstoring, niet-naleven van het reglement' achter de woordengroep 'de personen die een risico kunnen zijn voor de veiligheid en de gezondheid van de aanwezigen' weggelaten gezien juridisch geen opsommingen in de VLAREM-wetgeving worden opgenomen.

In artikel 5.32.8.2.1.11, §2, 1°, wordt toegevoegd dat de reanimatie-apparatuur moet aanwezig zijn op een vaste plaats en gemakkelijk bereikbaar voor de redder.

In artikel 5.32.8.2.1.11, §2, 2°, wordt voor het telefoontoestel in de inrichting toegevoegd dat het toestel, net zoals de reanimatie-apparatuur, op een vaste plaats moet staan en gemakkelijk bereikbaar moet zijn voor de toezichthoudende persoon, zodat, in geval van nood, de toezichthoudende persoon onmiddellijk het telefoontoestel vindt en de 112 kan bellen; in de huidige wetgeving stond voor zwembaden en therapiebaden dat dit telefoontoestel in de nabijheid van het bad en het EHBO-lokaal moest staan, maar het is belangrijker dat het toestel op een vaste plaats staat die gemakkelijk bereikbaar is; of dit telefoontoestel dicht bij het EHBO-lokaal staat, is van minder belang; ook wordt hier in deze bepaling vermeld dat het toestel goed bereikbaar moet zijn voor de toezichthoudende persoon (terwijl in de huidige wetgeving deze bepaling staat voor de redder in geval van de overdekte en openlucht zwembaden en voor de toezichthoudende persoon in geval van therapiebaden) omdat het van belang is dat elke toezichthoudende persoon de 112 moet kunnen verwittigen, dus niet alleen de redder;

In artikel 5.32.8.2.1.11, §4, 1°, b):

- wordt de woordengroep 'EHBO-brevet afgeleverd door een gemachtigde instelling voor het inrichten van de cursussen EHBO' vervangen door de woordengroep 'EHBO-brevet afgeleverd door een erkende opleidingsverstrekker' gezien dit een correctere term is;
- wordt het aantal toezichthoudende personen met een basisreddersbrevet Sport Vlaanderen of een EHBO-brevet gewijzigd gezien deze bepaling analoog met de toezichtsformule wordt gemaakt en gezien het maximaal aantal personen in een zwembad van 500 m² maximaal 166 baders (namelijk 1 bader per 3 m²) kan zijn (dit staat in de huidige wetgeving in het artikel 5.32.9.1.5, bij de algemene bepalingen);

In artikel 5.32.8.2.1.11, §4, 1°, d), en artikel 5.32.8.2.1.11, §4, 1°, e), wordt het woord 'reddersbrevet' vervangen door het woord 'reddersdiploma' gezien dit een correctere benaming is (in de huidige wetgeving staat dit in het artikel 5.32.9.2.2, §3bis en §3quater, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §3ter, bij de niet-overdekte circulatiebaden en het artikel 5.32.9.8.1, §3, bij de open zwemgelegenheden en watersportzones).

In artikel 5.32.8.2.1.11, §4, 1°, f), 1), wordt het woord 'brevet' vervangen door het woord 'diploma' gezien dit een correctere benaming is (dit staat in de huidige wetgeving in het artikel 5.32.9.2.2, §3, 5, bij de overdekte circulatiebaden, het artikel 5.32.9.3.2, §3, 5, bij de niet-overdekte circulatiebaden en het artikel 5.32.9.8.5, §7, bij de open zwemgelegenheden).

Ook moet het diploma of getuigschrift niet meer ter plaatse ter inzage liggen, maar mag het ook gewoon consulteerbaar zijn, onder andere op internet. Hierbij wordt het artikel aangepast aan de wijzigende communicatiemiddelen. Hetzelfde geldt voor artikel 5.32.8.2.1.11, §4, 1, f, 2), waarbij het getuigschrift van de meest recente bijscholing consulteerbaar moet zijn en niet meer fysisch ter plaatse op de inrichting aanwezig moet zijn. Hetzelfde geldt eveneens voor artikel 5.32.8.2.1.11, §4, 2°, b), waarbij rekening gehouden wordt met de recente communicatiemiddelen.

In artikel 5.32.8.2.2.2 wordt toegevoegd dat bij eenmalig gebruik van een hot whirlpool door 1 persoon of éénmalig en gelijktijdig door verschillende personen waarbij het aangevoerde water afkomstig is van de bufferbak na waterbehandeling (het gaat dus over circulerend water), de vereisten van het vorige lid (namelijk een debiet van 3 m² per bader en per uur, een turn-over van maximum tien minuten en 100% verwijdering van het water via de bovenafvoer) vervallen. Voor deze circulatiebaden is het van belang dat het water in deze hot whirlpools voldoet aan alle kwaliteitsvereisten voor hot whirlpools, maar de vereisten van een debiet van 3 m² per bader en per uur, een turn-over van maximum tien minuten en 100% verwijdering van het water via de bovenafvoer, zijn niet nodig.

De gelijksoortige zin in artikel 5.32.9.4.1, van de huidige wetgeving, namelijk 'Bij éénmalig gebruik van het badwater vervalt deze vereiste', werd oorspronkelijk geschrapt met het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 december 2011 gezien dit artikel en de onderhavige subafdeling 5.32.9.4, alleen van toepassing zijn op hot whirlpools die circulatiebaden zijn (cf. de definitie van hot whirlpools zijnde circulatiebaden voorzien van zitbanken met maximale diepte van 1 meter, waarin er vanuit de bodem of wand lucht geïnjecteerd wordt en die gevuld worden met water van meer dan 32 °C), zodat hot whirlpools die éénmalig door 1 persoon of éénmalig door verschillende personen tegelijkertijd worden gebruikt waarbij het aangevoerde water leidingwater betreft en waarbij het water na dit éénmalige gebruik wordt geloosd en waarbij het bad dus geen circulatiebad betreft (het aangevoerde water komt niet van de bufferbak), niet moeten voldoen aan subafdeling 5.32.9.4 'Hot Whirlpools'. Bijgevolg werd toen de overbodige zin 'Bij éénmalig gebruik van het badwater vervalt deze vereiste' geschrapt.

Later bleek de betekenis van de woordgroep 'éénmalig gebruik van een hot whirlpool' evenwel ook anders geïnterpreteerd te kunnen worden door sommige exploitanten en dus niet overbodig te zijn. De zin 'éénmalig gebruik van een hot whirlpool' werd door hen geïnterpreteerd als het laten vollopen van de hot whirlpool met water afkomstig van de waterzuiveringsinstallatie van een zwembadinrichting en waarbij dit water, na gebruik, leegloopt ofwel naar de zuiveringsinstallatie van de zwembadinrichting ofwel naar de riolering; dus in deze context gaat het wel over circulatiebaden en moeten de hot whirlpools voldoen aan de subafdeling van hot whirlpools en is de bepaling voor éénmalig gebruik niet overbodig; gezien het voor deze circulatiebaden nog van belang is dat het water in deze hot whirlpools toch nog voldoet aan alle kwaliteitsvereisten voor hot whirlpools, terwijl de bepalingen (zoals een debiet van 3 m² per bader en per uur, een turn-over van maximum tien minuten en 100% -verwijdering van het water via de bovenafvoer) in die situatie niet nodig zijn, wordt deze bepaling 'éénmalig gebruik' terug ingevoegd.

Artikel 5.32.8.4.1.2: In artikel 5.32.9.8.2, §3, van de huidige wetgeving (bij de gemeenschappelijke bepalingen en waterrecreatie in meren, vijvers en dergelijke) wordt opgelegd dat het bacteriologisch onderzoek van het zwemwater minimaal moet worden uitgevoerd vanaf 1 mei tot en met 30 september. Deze periode wordt nu geschrapt en er wordt in de plaats hiervan vermeld dat de controle van het zwemwater moet gebeuren tijdens de uitbating. De uitbating kan immers langer of korter zijn dan deze periode van 1 mei en tot en met 30 september. Dit valt immers niet noodzakelijkerwijze hiermee volledig samen. Deze uitbating kan ook soms in de winter (cf. de ijsberen in Antwerpen) voorkomen. Het is immers alleen van belang dat het zwemwater wordt gecontroleerd tijdens het badseizoen (zijnde een periode waarin grote aantallen zwemmers kunnen worden verwacht) en kort voor het badseizoen. Dit is niet in tegenspraak met de zwemwaterrichtlijn (Richtlijn 2006/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 februari 2006 betreffende het beheer van de zwemwaterkwaliteit en tot intrekking van Richtlijn 76/160/EEG) die in bijlage IV oplegt dat kort vóór het begin van elk badseizoen en tijdens het badseizoen het zwemwater moet worden gecontroleerd.

Artikel 5.32.8.4.1.6: in het artikel 5.32.9.8.1, §2, bij de gemeenschappelijke bepalingen voor open zwemgelegenheden en watersportzones, van de huidige wetgeving, wordt het reglement van interne orde bij open zwemgelegenheden aangepast zodanig dat dit meer conform is met het interne reglement dat opgelegd wordt bij natuurlijke zwembaden en zwembaden. Ook worden opsommingen weggelaten (de personen die een risico kunnen zijn voor de veiligheid en de gezondheid van de aanwezigen, namelijk personen onder invloed van alcohol, ordeverstoring, niet-naleven van het reglement).

Artikel 5.32.8.4.1.8: in het artikel 5.32.9.8.1, §1, bij de gemeenschappelijke bepalingen voor open zwemgelegenheden en watersportzones, van de huidige wetgeving, werd opgelegd dat de cabines en het sanitair dagelijks gereinigd en ontsmet moeten worden en dat de vuilnisbakken dagelijks, onmiddellijk na sluiting, geleegd moeten worden. In de praktijk verschilt de mate van noodzakelijke reiniging echter naargelang de bezetting van die dag. Het ledigen van de vuilnisbakken gebeurt inderdaad dagelijks, maar het moment waarop dit gebeurt hangt af van de werking van de exploitant. Een ietwat andere omschrijving stemt meer overeen met de realiteit zonder afbreuk te doen aan de hygiëne.

In artikel 5.32.8.4.1.8 wordt weggelaten dat de toiletten hygiënisch moeten zijn (dit staat in de huidige wetgeving in het artikel 5.32.9.8.4, §3, 1ste lid) gezien reeds in artikel 5.32.8.4.1.8, wordt opgelegd dat het sanitair regelmatig en naargelang de noodzaak moet worden gereinigd en ontsmet en men dus veronderstelt dat de toiletten hygiënisch zijn als aan deze voorwaarden wordt voldaan.

In artikel 5.32.8.4.2.4, §2, wordt zoals in de huidige regelgeving (artikel 5.32.9.8.5, (bij 'open zwemgelegenheden')) vermeld dat de plaatsen waar gedoken wordt, afgebakend moeten zijn en niet toegankelijk voor zwemmers. Hiermee worden de zwemmers bedoeld die in het water duiken en niet de duiksport als zodanig.

In artikel 5.32.8.4.3.2, 4de lid is de wettekst voor zones voor waterrecreatie betreffende de telefoon gewijzigd in die zin dat de telefoon niet in het EHBO-lokaal moet staan, maar zich wel moet bevinden op een vaste plaats in de nabijge omgeving van de vijver en gemakkelijk bereikbaar moet zijn voor de toezichthoudende persoon (in de huidige wetgeving staat dit in het artikel 5.32.9.8.6, bij de watersportzones voor duiksport, surfen en waterskiën).

Art. 168. Dit artikel wijzigt artikel 5.32.10.5 van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent "voertuigen" doorheen het gehele VLAREM.

Art. 169. Dit artikel wijzigt artikel 5.32.10.6 van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent "voertuigen" doorheen het gehele VLAREM.

Art. 170. Dit artikel wijzigt artikel 5.32.10.7 van titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent "voertuigen" doorheen het gehele VLAREM.

Art. 171. Dit artikel wijzigt artikel 5.38.0.3 van titel II van het VLAREM. Deze wijziging betreft louter een correctie van de CLP-vertaling naar analogie met gelijkaardige voorwaarden in titel II van het VLAREM.

Art. 172. Dit artikel wijzigt artikel 5.43.3.4 van titel II van het VLAREM. De verwijzing naar de voetnoten (4) en (6) in de tabel is niet correct. Dit wordt aangepast.

Art. 173. Dit artikel voegt een artikel toe aan afdeling 5.45.1 van titel II van het VLAREM op basis van de BBT-studie vlees- en visverwerkende industrie van oktober 2015, alsook de BBT-studie aardappel, groente- en fruitverwerkende nijverheid van juni 2015 uitgevoerd door het VITO.

Art. 174. Dit artikel wijzigt artikel 5.53.1.2 van titel II van het VLAREM. In titel II van VLAREM is voor alle ingedeelde grondwaterwinningen (rubriek 53) en boringen (rubriek 55), evenals voor niet ingedeelde boringen en grondwaterwinningen opgenomen dat aanleg, wijzigingen, verbouwen en buiten dienst stellen enkel nog mag gebeuren door een door VLAREL erkende boormaat. Voor een aantal activiteiten zoals bv handboringen en boringen uitgevoerd in het kader van het bodemdecreet en haar uitvoeringsbesluiten is er echter geen VLAREL-erkenning omdat deze uitgesloten worden van het toepassingsgebied. Daarom wordt voorgesteld om ook in VLAREM aan te geven dat voor het uitvoeren van de uitgesloten toepassingen geen VLAREL-erkenning als boorbedrijf vereist is.

Art. 175. Dit artikel wijzigt artikel 5.53.4.6, §1, van titel II van het VLAREM.

Punt 1° Door de toevoeging van het woord ‘minimaal’ wordt verzekerd dat er geen contradictie optreedt met het nieuwe tweede lid van artikel 5.53.4.6, §1. Automatische peilregistratiesystemen vinden steeds meer ingang. Door te expliciteren dat er minimaal maandelijks gemeten moet worden, verzekeren we dat de betreffende bepaling automatische peilregistratie niet onmogelijk maakt.

Punt 2° De rapporteringseenheid van het gewonnen volume wordt in overeenstemming gebracht met de eenheden in het deelformulier Grondwaterstatistiek zoals opgenomen in Bijlage I – Model Integraal Milieujaarverslag bij het besluit van de Vlaamse Regering tot invoering van het integrale milieujaarverslag, nl. “gewonnen volume gedurende 1 uur voorafgaand aan de meting (m³)”.

Punt 3° Het schrappen van de bepaling “, het gewonnen volume gedurende acht uur voorafgaand aan de stilstand” is een vereenvoudiging van de procedure. Indien de winning voldoende lang stilligt, wat bij een stilstand van 24 uur in regel het geval is, is het gemeten grondwaterpeil niet meer afhankelijk van het gewonnen debiet vóór de stillegging.

Punt 4° De toevoeging van een afwijkende werkwijze bij een automatische peil- en debietsregistratie is een alternatieve evenwaardige meetmethode die toelaat om de impact op het grondwatersysteem van de winning op te volgen. Het voordeel van deze methode voor de exploitant is dat de winning niet meer jaarlijks stilgelegd moet worden gedurende 24 uur om peilmetingen in rust uit te voeren.

Art. 176. Bemalingswater moet maximaal terug in de grond gebracht worden (artikel 5.53.6.1.1 van titel II van VLAREM). Soms is hiervoor behandeling van het bemalingswater noodzakelijk. Bemalingswater bevat bijvoorbeeld op sommige locaties te hoge ijzergehaltes die bij retour verstopping van de infiltratieputten veroorzaken. In dergelijk geval is retour wel haalbaar na het ontijzeren van het grondwater.

Om behandeling mogelijk te maken, wordt vereist dat het grondwater onbehandeld moet zijn, uit de omschrijving in de indelingslijst gehaald. Er is namelijk geen mogelijkheid om af te wijken van de indelingslijst. De vereiste wordt opgenomen in een sectorale bepaling en hierop wordt een afwijkingsmogelijkheid voorzien. Op deze wijze kan behandeling in gemotiveerde gevallen toch toegestaan worden.

In de rubriekomschrijving wordt verwezen naar niet-verontreinigd grondwater. Met de voorgestelde sectorale bepaling wordt dit geconcretiseerd.

Art. 177. Dit artikel vervangt artikel 5.53.6.2.6 van titel II van het VLAREM. Dit artikel verwijst naar artikel 5.53.4.6 van hetzelfde besluit. De putten, waarop artikel 5.53.6.2.6 van toepassing is, kunnen omwille van seizoenale variatie omwisselen van productieput naar injectieput en omgekeerd. Door de herformulering werken we hier een onduidelijkheid weg in verband met de peilmetingen, zowel de maandelijks als de jaarlijkse.

Art. 178. Dit artikel wijzigt artikel 5.55.1.2, eerste lid, van titel II van het VLAREM. In titel II van VLAREM is voor alle ingedeelde grondwaterwinningen (rubriek 53) en boringen (rubriek 55), evenals voor niet ingedeelde boringen en grondwaterwinningen opgenomen dat aanleg, wijzigingen, verbouwen en buiten dienst stellen enkel nog mag gebeuren door een door VLAREL erkende boorfirma. Voor een aantal activiteiten zoals bvb handboringen en boringen uitgevoerd in het kader van het bodemdecreet en haar uitvoeringsbesluiten is er echter geen VLAREL-erkenning omdat deze uitgesloten worden van het toepassingsgebied. Daarom wordt voorgesteld om ook in VLAREM aan te geven dat voor het uitvoeren van de uitgesloten toepassingen geen VLAREL-erkenning als boorbedrijf vereist is.

Art. 179. Dit artikel wijzigt artikel 5.59.3.1 van titel II van het VLAREM. Het controlemeetprogramma zoals opgenomen in bijlage 4.4.4, kan toegepast worden op de algemene en sectorale meetverplichtingen. Voor activiteiten die gebruikmaken van organische oplosmiddelen kan de meetfrequentie echter niet verder dalen dan wat de Richtlijn Industriële Emissies (Richtlijn 2010/75/EU) voorschrijft. Hiertoe wordt artikel 5.59.3.1 aangepast.

Art. 180. Dit artikel wijzigt artikel 5.61.2, §3, van titel van het VLAREM. Om conform te zijn met de gelijkaardige, reeds gewijzigde bepaling van artikel 5.2.1.2, §3, wordt voorgesteld om in dit artikel eveneens het woord “aanvoer” te vervangen door de woorden “aan- en afvoer”. Er is ook hier namelijk geen verschil naar hinder toe tussen aanvoer en afvoer.

Art. 181. Dit artikel heft deel 5bis van titel II van het VLAREM op. De “integrale voorwaarden” voor de standaardgarages- en carrosseriebedrijven en standaardhoutbewerkingsbedrijven werden ingevoegd in VLAREM via het BVR van 15 september 2006 (BS. 28/12/2006).

Het voorziet in een meldingsplichtige (klasse 3) rubriek voor enerzijds standaardgarages- en carrosseriebedrijven en anderzijds standaardhoutbewerkingsbedrijven, meer bepaald resp. rubrieken 15.5 en 19.8 van de indelingslijst bij VLAREM I, alsook in een volledige set van integrale voorwaarden voor deze inrichtingen, zodat de verschillende voorwaarden niet meer doorheen het gehele VLAREM moeten gezocht worden, namelijk in deel 5BIS van VLAREM II “Pakketten milieuvoorwaarden voor bepaalde ingedeelde inrichtingen derde klasse”, meer bepaald in hoofdstuk 5BIS.15.5 voor de standaardgarages- en carrosseriebedrijven en hoofdstuk 5BIS.19.8 voor de standaardhoutbewerkingsbedrijven.

Door de sterk doorgedreven digitalisering van de laatste jaren is de nood tot een dergelijke set voorwaarden in de wetgeving zelf echter drastisch verminderd. Er bestaat een alternatief voor het aanbieden van dergelijke sets voorwaarden, niet enkel voor deze standaardinrichtingen, maar in feite voor alle ingedeelde inrichtingen, namelijk de personalisatie van de Navigator, zodat je als exploitant enkel een zicht kan krijgen op de voorwaarden die voor uw inrichting van toepassing zijn. De administratie werkt nog verder aan het gebruiksvriendelijker maken van deze navigator.

Daarnaast zijn er in de rubriek 15.5 wat vereenvoudigingen doorgevoerd t.o.v. de oorspronkelijke rubrieken waardoor bijvoorbeeld de opslag van gevaarlijke stoffen beperkter is in deze rubriek dan in de overeenkomstige klasse 3 –rubrieken van de gewone indelingslijst. Door gebruik te maken van de gewone indelingslijst is men dus qua opslag gevaarlijke stoffen wat flexibeler.

Voor alle duidelijkheid is een concordantietabel gemaakt waarbij de onderdelen van de standaardrubriek 15.5 worden gekoppeld aan de overeenkomstige rubrieken van de indelingslijst, zie de motivering bij het opheffen van rubriek 15.5.

Door het feit dat deze integrale voorwaarden in feite een bundeling vormen van alle toepasselijke VLAREM-bepalingen, impliceert dit dat als één van deze bepalingen wordt gewijzigd, dit ook telkens op dezelfde manier moet gebeuren voor de integrale voorwaarden. Dit brengt veel administratief werk met zich mee dat kan vermeden worden door het schrappen van de integrale voorwaarden. Het schrappen van deze integrale voorwaarden heeft geen klasseverhogingen tot gevolg; alle toepasselijke rubrieken voor deze standaardinrichtingen betreffen meldingsplichtige activiteiten. Het VLAREM zal op deze manier ook minder omvangrijk worden.

Gelet op de grote administratieve last met betrekking tot VLAREM-wijzigingen en de huidige alternatieven, worden de integrale voorwaarden, inclusief de bijhorende standaardrubrieken opgeheven in het VLAREM.

Art. 182. Dit artikel wijzigt artikel 6.2.2.1.2, §3, tweede lid van titel II van het VLAREM.

Art. 183. Dit artikel voegt een nieuw artikel toe aan hoofdstuk 6.3 van titel II van het VLAREM. Naar analogie met de ingevoerde uitzondering in hoofdstuk 4.6 wordt een uitzondering ingevoegd in hoofdstuk 6.3 van titel II van VLAREM voor de bepalingen met betrekking tot het beperken van lichthinder voor de lichtshows bij niet-ingedeelde muziekactiviteiten, zijnde openlucht optredens of muziekfestivals. De uitzondering geldt alleen voor de lichtshows op of rond het podium in functie van het optreden. De koppeling met de toelating wordt gemaakt zodat op eenzelfde locatie dezelfde beperking in duur geldt voor deze uitzondering als voor de maximaal toegelaten niet-ingedeelde muziekactiviteiten. Het college van burgemeester en schepenen kan in de muziektolering ook bijkomende beperkingen opleggen met betrekking tot lichthinder als dit nodig wordt geacht.

Art. 184. Dit artikel wijzigt artikel 6.5.5 van titel II van het VLAREM. Deze wijziging betreft, naast tekstuele verbeteringen, het toevoegen van voorwaarden bij het buiten gebruik stellen van een bovengrondse particuliere stookoliehouder, naar analogie met ondergrondse particuliere stookoliehouders en bovengrondse en ondergrondse ingedeelde opslaghouders.

Nog heel wat particuliere bovengrondse opslaghouders zijn enkelwandig en niet ingekuipt. Vermits dergelijke houders vandaag niet meer hoeven te worden gecontroleerd, vormen zij bij het ouder worden een reëel risico op verontreiniging. Bij buitengebruikstelling moeten dergelijke bovengrondse houders vandaag alleen worden geledigd. Bij het op termijn doorroesten (metalen houders) of barsten (kunststoffen en metalen houders) zal datgene wat nog in de tank aanwezig is, onvermijdelijk in het milieu terecht komen. Een tank dewelke enkel geledigd is, zal immers nooit 100 % leeg zijn (een gedeelte water en slib blijft op bodem achter en er komen ook na buitengebruikstelling nog steeds koolwaterstoffen uit de poriën van de tankwand). Indien de bovengrondse houder bij definitieve buitengebruikstelling wordt verwijderd, dient de erkende technicus een certificaat op te stellen dat (op vraag) aan de toezichhoudende ambtenaren kan voorgelegd worden. Dit document kan dienen ter staving dat de tank reglementair buiten gebruik werd gesteld (en dus bijvoorbeeld niet werd gedumpt). Ook bij verkoop van de woning kan een dergelijk document dienstig zijn, niet alleen voor het notarisdossier, maar ook om discussies tussen verkoper en koper te vermijden.

Daarnaast geldt dat een tank die definitief buiten gebruik wordt gesteld, wordt beschouwd als een afvalstof. De exploitant dient dan rekening te houden met de wettelijke bepalingen met betrekking tot het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, deze materie valt onder de bevoegdheid van OVAM. Lege stookolietanks kunnen aanzien worden als niet-gevaarlijke afvalstof indien de stookolietank gereinigd is. Dergelijke stookolietanks kunnen dan afgevoerd worden naar een inrichting vergund voor het opslaan van niet-gevaarlijke afvalstoffen (bv. schrootinrichting, recyclagepark of recyclagebedrijf). Indien de tank niet gereinigd is, dient deze afgevoerd te worden naar een firma die vergund is voor het opslaan (en eventueel behandelen) van gevaarlijke afvalstoffen. Dit brengt dan uiteraard een extra kost met zich mee.

Art. 185. Dit artikel wijzigt afdeling 6.9.1 van titel II van het VLAREM.

Punt 1°

Dit punt wijzigt artikel 6.9.1.1 van titel II van het VLAREM. In titel II van VLAREM is voor alle ingedeelde grondwaterwinningen (rubriek 53) en boringen (rubriek 55), evenals voor niet ingedeelde boringen en grondwaterwinningen opgenomen dat aanleg, wijzigingen, verbouwen en buiten dienst stellen enkel nog mag gebeuren door een door VLAREL erkende boorfirma. Voor een aantal activiteiten zoals bijvoorbeeld handboringen en boringen uitgevoerd in het kader van het bodemdecreet en haar uitvoeringsbesluiten is er echter geen VLAREL erkenning omdat deze uitgesloten worden van het toepassingsgebied. Daarom wordt voorgesteld om ook in VLAREM aan te geven dat voor het uitvoeren van de uitgesloten toepassingen geen VLAREL-erkenning als boorbedrijf vereist is.

Punt 2° en 3°

Dit punt voegt een artikel 6.9.1.1bis en een artikel 6.9.1.1ter in en een artikel 6.9.1.4 toe aan afdeling 6.9.1 van titel II van het VLAREM. Door de wijziging aan de indelingslijst voor de rubriek 53.2.2° (zie verder) worden een aanzienlijk aantal bemalingen niet-ingedeelde inrichtingen. Bemalingen zijn tot heden echter steeds ingedeelde inrichtingen geweest. Hierdoor moeten er nu voorwaarden worden toegevoegd aan de afdeling 6.9.1 om voor deze nieuwe niet-ingedeelde inrichtingen gepaste voorwaarden te voorzien zodat de nodige bescherming naar het milieu en omgeving kan gegarandeerd worden. Daarnaast worden ook voorwaarden toegevoegd zodat kan gecontroleerd worden of de niet ingedeelde bemalingen en draineringen correct worden geëxploiteerd.

Art. 186. Dit artikel voegt een nieuw hoofdstuk toe aan titel II van het VLAREM, namelijk hoofdstuk 6.13 "Beheersing van risico's van vaste inrichtingen voor het laden van rijwielen, bromfietsen, motorfietsen, personenwagens en bestelwagens (laadpalen en dergelijke)". Via onderhavig besluit worden vaste inrichtingen voor het laden van rijwielen, bromfietsen, motorfietsen, personenwagens en bestelwagens (laadpalen en dergelijke) uitgezonderd van indelingsplicht (zie verder bij de wijzigingen aan rubriek 12.3 van de indelingslijst). In dit hoofdstuk worden specifieke voorwaarden voorzien voor deze niet-ingedeelde inrichtingen. In de nabijheid van de opslag van gevaarlijke producten kan het laden van voertuigen op batterijen een potentiële ontstekingsbron vormen, en zo het risico op brand of explosie van de opslag van gevaarlijke producten verhogen.

Artikel 6.13.1 bepaalt het toepassingsgebied van het hoofdstuk. In concreto betreft het laadpalen en andere vaste inrichtingen voor het elektrisch laden van voertuigen, waarbij bedrijfsvoertuigen zoals vorkheftrucks niet beoogd worden (blijven ingedeeld), noch individuele stopcontacten bij particulieren die gebruikt worden voor het opladen van elektrische voertuigen.

Artikel 6.13.2 stelt dat de vaste inrichting voor het laden moet uitgevoerd worden volgens een code van goede praktijk. Een typisch voorbeeld van een code van goede praktijk is een norm zoals IEC 61851-1:2010 "Electric vehicle conductive charging system - Part 1: General requirements" en IEC 61851-222 "Electric vehicle conductive charging system - Part 22: AC electric vehicle charging station". In Vlaanderen gebeurt er een keuring door een externe onafhankelijke deskundige, bij de aansluiting van de laadpaal en dergelijke op het elektriciteitsnetwerk. Zonder deze keuring met positief gevolg, zal de netbeheerder het gebruik van de laadinrichting op het netwerk niet toelaten. Bij deze keuring wordt ook de toepassing van een code van goede praktijk gecontroleerd. Door het opleggen van deze voorwaarde worden de risico's door laadpalen en dergelijke op zijn omgeving beperkt.

Artikel 6.13.3 stelt dat voor laadpalen en dergelijke en een aangeschakelde batterij, opgesteld in een lokaal, er doeltreffende verluchting vereist is indien een ontplofbare atmosfeer kan ontstaan.

Bij bepaalde batterijen kan er waterstofgas gevormd worden tijdens het laden. Laadpalen zelf zijn te beschouwen als een "intelligent stopcontact", met een module om te communiceren met de kaart van de klant, de wagen van de klant en een back office, maar er is geen batterij aanwezig in de laadinrichting zelf. Deze voorwaarde is dus van

toepassing voor inrichtingen waarbij er in de batterij van het op te laden voertuig waterstofgas kan ontstaan en er mogelijke ophoping zou kunnen gebeuren in een lokaal, met risico op vorming van een ontplofbare atmosfeer. Bij opladen buiten is dit geen risico, omdat de hoeveelheid waterstofgas die gevormd wordt beperkt is, en deze voldoende verdund wordt in de buitenlucht. Deze voorwaarde is gelijkaardig aan deze voor vast opgestelde batterijen voor vb. vorkheftrucks.

Artikel 6.13.4 legt minimale scheidingsafstanden op tussen de bovengrondse opslag van gevaarlijke producten gekenmerkt door gevaarpictogram GHS02 volgens de CLP-verordening en brandbare vloeistoffen enerzijds en de plaats om het voertuig te stationeren tijdens het laden door een inrichting met een geïnstalleerd vermogen van meer dan 10 kW anderzijds.

Bijkomend wordt een scheidingsafstand van 7,5 m gerespecteerd tussen de bovengrondse opslagplaats van een gas van groep 1 in verplaatsbare recipiënten voor opslagcapaciteiten van meer dan 5000 l of in een vast ongekoeld gasreservoir met een opslagcapaciteit van meer dan 10.000 l en de plaats om het voertuig te stationeren tijdens het opladen.

In VLAREM II, bijlage 5.17.1 worden minimale scheidingsafstanden opgelegd tussen de limieten van een eigendom en een bovengrondse opslag van brandbare vloeistoffen of gassen om deze installaties te beschermen tegen invloeden van buitenaf. Voor brandbare vloeistoffen is dit 5 m, voor gassen varieert dit in functie van opslagwijze en opslaghoeveelheid. Gelijkaardige afstanden worden in dit artikel opgelegd. De waarde van 10 kW dekt alle laadpalen en dergelijke die een auto kunnen laden en een potentiële externe gevaarbron kunnen vormen bij opslag van gevaarlijke producten. Een laadpaal voor een fiets (met lager vermogen) wordt niet als een risico aanzien. Bij de opslag van gevaarlijke producten vormt een ladende auto een externe gevaarbron. Bij opslag van brandbare of ontplofbare stoffen en tankstations, zijn er bovendien verplichtingen betreffende het opstellen van een zoneringsplan (algemeen reglement op de elektrische installaties) zodat er geen bijkomende verplichtingen in deze hoofdstukken van titel II van het VLAREM moeten opgenomen worden.

HOOFDSTUK 2. — *Wijzigingen van de bijlagen van titel II van het VLAREM*

Art. 187. Dit artikel wijzigt de indelingslijst bij het VLAREM.

Punt 1°

Dit punt wijzigt het vierde lid van de aanhef van de indelingslijst. In dit lid wordt de definitie van het begrip “gebied” bepaald en wordt verwezen naar de indelingsrubrieken waar dit begrip gehanteerd wordt. Door dit wijzigingsbesluit wordt een rubriek 28.4 toegevoegd, waarin wordt verwezen naar “gebieden”. Deze rubriek dient dus hieraan toegevoegd te worden.

Punt 2°

Dit punt wijzigt indelingsrubriek 2.

a) Dit punt vervangt de algemene uitzonderingen onder punt 3, 4 en 5.

Met betrekking tot de uitzondering in punt 3. De algemene uitzondering bij rubriek 2 wordt verduidelijkt voor de voorlopige opslag en het sorteren van dierlijke bijproducten op een exploitatiezetel indien die dierlijke bijproducten afkomstig zijn van verschillende exploitatiezetels van dezelfde natuurlijke persoon of rechtspersoon en indien de opslag en sortering gebeuren in functie van een georganiseerde regelmatige afvoer van de dierlijke bijproducten. Hiermee worden onder andere de distributiecentra van supermarktketens beoogd. De reeds aanwezige uitzonderingsbepaling moest genuanceerd worden, aangezien vanuit de wetgeving rond dierlijke bijproducten de inzamelaars, handelaars en makelaars van dierlijke bijproducten zich verplicht dienen te registreren. De huidige distributiecentra hebben dus een registratie als inzamelaar, handelaar en makelaar van dierlijke bijproducten en vielen hierdoor niet onder de uitzonderingsbepaling. Door deze toevoeging is dit opgelost.

De uitzondering in punt 4 stelt eindverkopers/tussenhandelaars/producenten vrij om over een omgevingsvergunning voor de opslag van afvalstoffen te beschikken voor de materialen die ze terugnemen in het kader van de aanvaardingsplicht, terugnameplicht of vrijwillige terugname van goederen die ze zelf verkocht hebben. In de praktijk worden, mede door de toename van internetverkoop, de levering van goederen meer en meer uitgevoerd door een derde partij (koeriersbedrijven). Gezien er weinig verschil is tussen het geval waarbij de producent, tussenhandelaar of producent zelf instaat voor het transport en de opslag, en het geval waarbij deze activiteiten uitbesteed worden aan een koeriersbedrijf, wordt deze uitzondering uitgebreid zodat ze ook geldt voor koeriersbedrijven die handelen in opdracht van een eindverkoper/tussenhandelaar/producent/invoerder. Een gelijkaardige vrijstelling is ook vervat in het VLAREMA wat betreft de verplichting tot registratie als inzamelaar, afvalstoffenhandelaar en -makelaar en het identificatieformulier bij transport. Bijkomend wordt ook de term “materialen” vervangen door de term “lege verpakkingen of afgedankte goederen”, gezien deze term ook wordt gehanteerd in het VLAREMA (artikel 6.1.1.2, §1, 5°) en gezien deze term beter omschrijft wat in de praktijk wordt bedoeld.

In verband met de uitzondering in punt 5: Het is aangewezen de uitzondering onder punt 5 te herformuleren zodat misbruik ervan wordt uitgesloten.

Deze uitzondering heeft als doel om veel voorkomende praktijken in de logistieke keten uit te zonderen bij rubriek 2, conform de considerans 16 van de kaderrichtlijn Afvalstoffen (2008/98/EG) en de paragraaf 1.5.2 en 1.5.3 van de “Guidance on the interpretation of key provisions of Directive 2008/98/EC on waste” van juni 2012.

Deze uitzondering heeft tot doel de op- en overslagactiviteiten die deel uitmaken van de transportketen, dus na de inzameling en vóór de verwerking, vrij te stellen van vergunningsplicht binnen rubriek 2 op voorwaarde dat dit zodanig is georganiseerd dat de eventuele hinder en de effecten op mens en milieu en de risico's voor de externe veiligheid die de activiteit veroorzaakt los staat van het feit dat het om afvalstoffen gaat. Als de hinder en de effecten op mens en milieu en de risico's voor de externe veiligheid specifiek het gevolg is van het feit dat het om afvalstoffen gaat is er volgens ons niet voldaan aan de voorwaarde voor vrijstelling van vergunning. Deze uitzondering is enkel van toepassing in het kader van multimodaal vervoer, dus bij overslag van één transportwijze (bv. vrachtwagen) naar een andere transportwijze (bv. trein of schip), waarbij er geen mogelijkheid is om de containers te openen en een handeling met de afvalstoffen uit te voeren (zoals geheel of gedeeltelijk uitladen of aanvullen). Indien de inrichting gebruik maakt van deze uitzondering, dan kan deze inrichting niet vermeld worden als bestemming of verwerker op transportdocumenten in kader van de afvalstoffenwetgeving.

- b) Dit punt voegt een nieuwe opmerking toe in de indelingsrubriek 2.1 inzake de opslag en overslag van afvalstoffen. De loutere opslag en overslag van voertuigwrakken zonder verwerking, is steeds ingedeeld onder de rubriek 2.2.2.d) en niet ingedeeld onder de rubriek 2.1. Om misverstanden te voorkomen, moet dit bij de rubriek 2.1 worden vermeld.
- c) Dit punt heft de indelingsrubrieknummer “2.1.1” op ter hoogte van “a) afvalstoffen, andere dan de afvalstoffen vermeld onder sub b)”. Dit betreft een rechtzetting.
- d) Dit punt heft de uitzonderingen onder indelingsrubriek 2.1.1 op. Deze uitzonderingsbepalingen inzake de opslag van afvalstoffen niet aan een verwerking verbonden, zijn achterhaald door de evolutie in de wetgeving inzake afvalstoffen en materialen. De uitzondering onder punt a) is enkel van toepassing indien de opgeslagen afvalstoffen daarna nuttig worden toegepast of aangewend worden als grondstoffen. Het nuttig toepassen van afvalstoffen is conform art. 11 van het materialendecreet vergunnings- of meldingsplichtig en gezien de uitzondering in dit geval dus steeds “opslag én verwerking ...” omvat, is een vrijstelling van de opslag niet aan verwerking verbonden zinloos. Inerte materialen die kunnen aangewend worden als grondstof verliezen hun afvalstatus als ze voldoen aan de voorwaarden van VLAREMA en/of het eenheidsreglement. Gezien deze materialen geen afvalstoffen betreffen, hoort de regeling van een eventuele vergunningsplicht voor die opslag niet thuis onder rubriek 2, maar eventueel wel onder rubriek 30. Materialen die niet voldoen aan de voorwaarden van VLAREMA en/of het eenheidsreglement mogen trouwens niet aangewend worden. Voor de uitzondering onder punt b) geldt dezelfde redenering als onder punt a). Het feit dat er een geldige milieu- of bouwvergunning werd afgeleverd en voor zover deze opslag bijdraagt tot het realiseren van het voorwerp van de vergunning, is hieraan ondergeschikt. In overeenstemming met het bovenstaande, wordt ook onder rubriek 2.2.2 inzake opslag en mechanische behandeling van afvalstoffen een analoge uitzondering opgeheven.
- e) Dit punt vervangt indelingsrubriek 2.1.2. Deze wijziging heeft tot doel het wegwerken van een hiaat in de indeling van de bestaande rubriek 2.1.2. Met deze wijziging verandert er voor de inrichtingen niets op vlak van onder andere klasse-indeling, milieucoördinator, ...
- f) Dit punt vervangt het woord “containerpark” door het woord “recyclagepark” in indelingsrubriek 2.2.1.b).
- g) Dit punt vervangt indelingsrubriek 2.2.1.e). Deze wijziging heeft tot doel het wegwerken van een hiaat in de indeling van de bestaande rubriek 2.2.1.e). Met deze wijziging verandert er voor de inrichtingen niets op vlak van onder andere klasse-indeling, milieucoördinator, ...
- h) Zie de wijziging onder indelingsrubriek 2.1.1 (opheffen uitzondering)
- i) Dit punt wijzigt indelingsrubriek 2.2.2, d.
- j) Dit punt heft een uitzondering op in indelingsrubriek 2.2.2, d, naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubrieken 15.5 en 19.8.
- k) Dit punt voegt een uitzondering toe aan indelingsrubriek 2.2.6. Aangezien een scheepsruim een recipiënt is volgens VLAREM was er enige onduidelijkheid of het reinigen door de schipper en het lozen/afgifte van dit afvalwater vergunningsplichtig was. In het CDNI-verdrag voor de binnenvaart staat opgenomen wat met waswater van schepen moet en kan gedaan worden: lozen in de vaarweg of lozen op riolering (RWZI of bedrijfsriolering) of afgifte voor bijzondere behandeling. Er is voor geopteerd om de letterlijke overname te nemen van de uitzondering die reeds vermeld staat in de Wet van 1971 inzake bescherming van de oppervlaktewateren, om hiermee op Vlaams niveau niet in conflict te komen.
- l) Dit punt voegt een indelingsrubriek 2.2.9 toe aan rubriek 2.2. De nieuwe rubriek 2.2.9 is van toepassing op het afgraven van een stortplaats voor de valorisatie van de gestorte afvalstoffen, ook wel Enhanced landfill mining (ELFM) genoemd. ELFM staat voor de ontginning van (voormalige) stortplaatsen waarbij de gestorte afvalstoffen worden gevaloriseerd in zowel materialen als energie. De nieuwe rubriek 2.3.14 is van toepassing op andere dan onder rubriek 2.2.9, 2.3.6, 2.3.7, 2.3.9 en 2.3.11 vallende ingrepen in een stortplaats. Vermits dit een activiteit is die in de toekomst meer en meer zal worden toegepast en gezien de hinder en de aanzienlijke impact op de mens en het leefmilieu die deze activiteit voortbrengt, is het aangewezen om hiervoor een afzonderlijke rubriek in de indelingslijst te creëren. Het onderzoek van de inhoud van een stortplaats in opdracht van of onder begeleiding van OVAM is geen verwerking van afvalstoffen valt dus niet onder de indelingsrubrieken 2.2.9 en 2.3.14.
- m) Dit punt wijzigt indelingsrubriek 2.3.2. Omdat de huidige formulering de interpretatie mogelijk maakt dat restvloeistoffen van hand- en rugspuitapparatuur ingedeeld kunnen zijn als klasse 1 inrichting, en men eigenlijk geopteerd heeft dat restvloeistoffen afkomstig van het vullen en het schoonmaken van hand- en rugspuitapparatuur niet ingedeeld zijn, wordt deze uitzondering ter verduidelijking geplaatst in de hoofding van de rubrieken.
- n) Dit punt wijzigt indelingsrubriek 2.3.3. Omdat de huidige formulering de interpretatie mogelijk maakt dat restvloeistoffen van hand- en rugspuitapparatuur ingedeeld kunnen zijn als klasse 1 inrichting, en men eigenlijk geopteerd heeft dat restvloeistoffen afkomstig van het vullen en het schoonmaken van hand- en rugspuitapparatuur niet ingedeeld zijn, wordt deze uitzondering ter verduidelijking geplaatst in de hoofding van de rubrieken.
- o) Dit punt vervangt in indelingsrubriek 2.4.3 de term “dierlijk afval” door de term “dierlijke bijproducten die worden beschouwd als afvalstoffen zoals vermeld in het materialendecreet”. Het besluit dierlijk afval met daarin een definitie van dierlijk afval werd vervangen door het besluit dierlijke bijproducten. De term dierlijke bijproducten wordt in het besluit gedefinieerd, de term dierlijk afval niet meer.
- p) Dit punt voegt een indelingsrubriek 2.3.14 in. Voor de motivatie wordt verwezen naar de motivatie vermeld bij rubriek 2.2.9.
- q) Dit punt wijzigt indelingsrubriek 2.4.3 in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Punt 3°

Dit punt wijzigt indelingsrubriek 3.

- a) Dit punt heft een opmerking op onder rubriek 3 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubrieken 15.5 en 19.8.
- b) Dit punt voegt een rubriek 3.7 toe. Warmterecuperatie uit oppervlaktewater aan de hand van een warmtewisselaar wordt mogelijk gemaakt naar analogie met het gebruik van grondwater. Hiermee wordt mee ondersteuning gegeven aan een duurzame vorm van energieopwekking met minder CO₂ uitstoot als gevolg.

De huidige indeling als bedrijfsafvalwater en de bijhorende heffingsplicht maken dat dit een zware en dure procedure is in vergelijking met de warmterecuperatie vanuit grondwater waarvoor een vrijstelling van de heffing is voorzien.

Met de toevoeging van de nieuwe rubriek 3.7 en de vooropgestelde heffingsvrijstelling voor oppervlaktewater dat als warmtebron wordt gebruikt, wordt een oplossing geboden onder dezelfde omstandigheden als voor warmterecuperatie uit grondwater.

Heffingstechnisch betekent dit dat voor deze rubriek 3.7, naar analogie met het gebruik van grondwater een heffingsvrijstelling voor oppervlaktewater dat als warmtebron wordt gebruikt, dient ingeschreven te worden in artikel 35bis, §6, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Volgens de milieukwaliteitsnormen (bijlage 2.3.1 bij titel II van het VLAREM) mag de thermische impact van een lozing maximaal +3 °C bedragen. Aangezien het hier gaat over de lozing van koud water is het aangewezen om +3 °C te vervangen door ? 3 °C. Specifieke andere lozingsvoorwaarden worden niet vastgelegd, zodat er moet voldaan worden aan de algemene lozingsvoorwaarden voor bedrijfsafvalwater (hoofdstuk 4.2 van titel II van het VLAREM). Om de impact van de temperatuur op het ontvangende oppervlaktewater te kunnen beoordelen, blijft een evaluatie via de milieuvergunning noodzakelijk. Naar analogie met grondwater is het relevant dat VMM voor de klasse 2 en 1-inrichtingen advies kan geven om de impact van de temperatuur op het ontvangende oppervlaktewater te beoordelen.

Punt 4°

Dit punt wijzigt indelingsrubriek 4.3 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubrieken 15.5 en 19.8.

Punt 5°

Dit punt wijzigt indelingsrubriek 6.2. De opslag van pellets en andere houtfracties dient enkel ingedeeld te worden in de rubriek 19.6 van de indelingslijst en niet langer aanvullend in de rubriek 6.2. Dit vermijdt voor deze fracties zowel de strengere indelingsdrempels uit de rubriek 6.2 als de strengere bodemonderzoeksverplichtingen gekoppeld aan rubriek 6.2.

Punt 6°

Dit punt wijzigt indelingsrubriek 9.

- a) De opmerking met betrekking tot de grasweiden is geldig voor alle subindelingsrubrieken van indelingsrubriek 9.

Toelichting begrip grasweide bij pluimvee:

Een scharrelstelsel met wintertuin, zijnde een overdekte uitloop die integraal deel uitmaakt van de stal en voorzien van een open gaas, wordt niet beschouwd als een grasweide. De wintertuin is een integraal onderdeel van de inrichting.

Bij een scharrelstelsel met vrije uitloop, zijnde een 1 ha vrije uitloop buiten per 2500 kippen, wordt de vrije uitloop beschouwd als grasweide en is deze geen onderdeel van de inrichting.

In alle subindelingsrubrieken van indelingsrubriek 9 wordt voor de eenvormigheid de term 'inrichtingen' gebruikt en niet langer 'stallen', 'gebouwen' of 'installaties'.

- b) De huidige indelingsrubriek 9.2. 'Diergaarden e.d.' geeft aanleiding tot veel interpretatievragen. De huidige rubriek 9.2. omvat heel diverse activiteiten (publiek toegankelijke inrichtingen en privé-inrichtingen) en heel diverse soorten dieren. Dieren in publiek toegankelijke inrichtingen zijn ondergebracht in rubriek 9.1 en zijn onderverdeeld in 4 subcategorieën waarvoor ook de nodige definities en sectorale voorwaarden zijn opgenomen.

De nieuwe rubriek 9.2. omvat alleen nog amfibieën, reptielen en ongewervelden (insecten, spinachtigen en duizendpootachtigen). De overige subcategorieën van de huidige rubriek 9.2 zijn overgebracht naar de resp. subrubriek van rubriek 9 (zoogdieren in rubriek 9.7 (kleine zoogdieren) en vogels in rubriek 9.3 (gevogelte)). In de definities is ook het onderscheid inheems en uitheems (of exotisch) geschrapt.

In de nieuwe rubriek 9.2. betreft het telkens volwassen dieren, naar analogie met andere indelingsrubrieken.

- c) Dit betreft louter een terminologische aanpassing naar aanleiding van een consequente bewoording doorheen de gehele indelingslijst.
- d) In indelingsrubriek 9.3.2. zijn ter vervollediging ook nandoes opgenomen.
- e) In indelingsrubriek 9.3 (gevogelte) zijn 3 extra subrubrieken opgenomen: 'roofvogels', 'papegaaiaachtigen' en 'gevogelte andere dan ingedeeld in 9.1., 9.3.1., 9.3.2., 9.3.3. en 9.3.4.' Op die manier zijn alle vogels die in gevangenschap worden gehouden vanaf een bepaalde ondergrens indelingsplichtig. Het risico op hinder voor de omgeving wordt immers bepaald enerzijds door het soort vogel dat gehouden wordt en anderzijds ook door het aantal vogels.
- f) Dit punt vervangt rubriek 9.4.

In indelingsrubriek 9.4.1. zijn naast de 'varkens ouder dan 10 weken' ook de 'gespeende biggen tot en met 10 weken' opgenomen. Voor elk van de 3 bestemmingsgebieden is een ondergrens bepaald voor een klasse 2 en klasse 1 inrichting. Door de specialisatie in de varkenshouderijsector ontstaan bedrijfslocaties waar alleen gespeende biggen gehuisvest worden. Voor een dergelijke inrichting is in agrarisch gebied enkel een melding voor de mestopslag (indien minder dan 5000 m³) vereist. Voor dergelijke exploitaties worden bijgevolg de emissies van ammoniak, geur, fijn stof, enz. niet geëvalueerd. Dit heeft gevolgen voor overige landbouwbedrijven in de nabije omgeving vermits de resterende ontwikkelingsruimte wordt beperkt.

Bestaande plaatsen voor gespeende biggen die deel uitmaken van een vergunde ingedeelde inrichting of activiteit worden geacht reeds vergund te zijn voor de met het aantal plaatsen voor gespeende biggen overeenstemmende indelingsrubriek.

Bestaande plaatsen voor gespeende biggen die geen deel uitmaken van een ingedeelde inrichting of activiteit, worden geacht te zijn vergund onder de overeenstemmende indelingsrubriek voor zover ze deel uitmaken van een stedenbouwkundig hoofdzakelijk vergund geheel.

Bestaande biggenplaatsen zijn biggenplaatsen die deel uitmaken van hetzij een vergunde ingedeelde inrichting of activiteit hetzij van een stedenbouwkundig hoofdzakelijk vergund geheel op basis van een aanvraag ingediend voor 1 oktober 2019.

Het aantal plaatsen wordt aangetoond op basis van het vergunningendossier (bijv. het uitvoeringsplan of de aanvraag) of berekend door het aantal plaatsen voor zeugen en gedekte jonge zeugen te vermenigvuldigen met een factor 5, 4 of op basis van een gemotiveerd dossier (met documenten van de mestbank, diergezondheid, ...)

Scharnierdatum voor de bestaande plaatsen voor gespeende biggen is de datum van indiening van de vergunningsaanvraag.

- g) Dit punt vervangt indelingsrubriek 9.5.

Rubriek 9.5 betreft de indeling van gemengde inrichtingen, zijnde inrichtingen waarin dieren als vermeld in rubriek 9.3.1 en 9.4, gezamenlijk gefokt of gehouden worden. Aangezien in rubriek 9.4.1. vanaf heden niet alleen de varkens maar ook de gespeende biggen zijn ingedeeld, moeten deze ook opgenomen worden in rubriek 9.5. Voor de toepassing van deze rubriek 9.5. worden de aantal plaatsen van de afzonderlijke diersoorten meegeteld indien deze hoger zijn dan de respectievelijke ondergrenzen voor vergunningsplicht in het van toepassing zijnde gebied (conform 9.3.1, 9.4.1, 9.4.2 en 9.4.3.).

- h) Dit punt vervangt indelingsrubriek 9.6.

In rubriek 9.6 (kleine herkauwers) zijn ter verduidelijking in de niet-limitatieve lijst extra diersoorten opgenomen die hieronder vallen.

Naar analogie met rubriek 9.3., 9.4. en 9.5. is voor rubriek 9.6. ook een klasse 1 ondergrens opgenomen voor elk van de 3 bestemmingsgebieden gelet op de toename van de omvang van bedrijven in deze subsector (met name geitenhouderijen).

- i) Dit punt vervangt indelingsrubriek 9.7.

In rubriek 9.7. (kleine zoogdieren) zijn nu ook de exotische zoogdieren van de huidige rubriek 9.2.2.e) ingedeeld. Deze zijn in de huidige rubriek 9.2.2.e) vanaf 20 dieren meldingsplichtig en vanaf meer dan 100 dieren een klasse 2 inrichting. In rubriek 9.7. is nu voor de 3 bestemmingsgebieden een ondergrens voor klasse 3 inrichtingen opgenomen, zijnde vanaf 20 dieren. Er wordt een uitzondering voorzien voor konijnen. De ondergrens voor een klasse 2 inrichting is ook aangepast.

- j) Dit punt corrigeert een verwijzing naar aanleiding van bovenvermelde wijzigingen aan indelingsrubriek 9.

Punt 7°

a), b), c): Deze punten wijzigen rubriek 12 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de indelingsrubrieken 15.5 en 19.8.

c) Dit punt wijzigt indelingsrubriek 12.3 bijkomend door een uitzondering van de indelingsplicht te voorzien voor laadpalen voor vaste inrichtingen voor het laden van rijwielen, bromfietsen, motorfietsen, personenwagens en bestelwagens (laadpalen en dergelijke). Deze laadpalen en dergelijke hebben volgens de sector allemaal een vermogen hoger dan 10 kW, waardoor ze heden allemaal ingedeeld zijn in deze rubriek. Gezien het beperkte risico van deze activiteit en gezien de risico's ondervangen kunnen worden door specifieke voorwaarden in een nieuw hoofdstuk 6.13 in VLAREM, is het aangewezen deze uit te zonderen van de indelingsplicht.

Punt 8°

Dit punt wijzigt indelingsrubriek 15.

Punten a), c): Deze punten kaderen in de wijzigingen aangaande de uniforme terminologie omtrent "voertuigen". Tevens worden bromfietsen en motorfietsen uitgezonderd van deze rubriek (punt c).

b) Dit punt wijzigt indelingsrubriek 15.1 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubrieken 15.5 en 19.8.

d) Dit punt wijzigt rubriek 15.2 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubriek 15.5.

e) Dit punt wijzigt indelingsrubriek 15.3 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubriek 15.5.

f) Dit punt wijzigt indelingsrubriek 15.4 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubriek 15.5.

g) Dit punt heft indelingsrubriek 15.5 op. De "integrale voorwaarden" voor de standaardgarages- en carrosseriebedrijven en standaardhoutbewerkingsbedrijven werden ingevoegd in VLAREM via het besluit van de Vlaamse Regering van 15 september 2006.

Het voorziet in een meldingsplichtige (klasse 3) rubriek voor enerzijds standaardgarages- en carrosseriebedrijven en anderzijds standaardhoutbewerkingsbedrijven, meer bepaald resp. rubrieken 15.5 en 19.8 van de indelingslijst bij VLAREM I, alsook in een volledige set van integrale voorwaarden voor deze inrichtingen, zodat de verschillende voorwaarden niet meer doorheen het gehele VLAREM moeten gezocht worden, namelijk in deel 5BIS van VLAREM II "Pakketten milieuvorwaarden voor bepaalde ingedeelde inrichtingen derde klasse", meer bepaald in hoofdstuk 5BIS.15.5 voor de standaardgarages- en carrosseriebedrijven en hoofdstuk 5BIS.19.8 voor de standaardhoutbewerkingsbedrijven.

Door de sterk doorgedreven digitalisering van de laatste jaren is de nood tot een dergelijke set voorwaarden in de wetgeving zelf echter drastisch verminderd. Er bestaat een alternatief voor het aanbieden van dergelijke sets voorwaarden, niet enkel voor deze standaardinrichtingen, maar in feite voor alle ingedeelde inrichtingen, namelijk de personalisatie van de Navigator, zodat je als exploitant enkel een zicht kan krijgen op de voorwaarden die voor uw inrichting van toepassing zijn. De administratie werkt nog verder aan het gebruiksvriendelijker maken van deze navigator.

Daarnaast zijn er in de rubriek 15.5 wat vereenvoudigingen doorgevoerd t.o.v. de oorspronkelijke rubrieken waardoor bijvoorbeeld de opslag van gevaarlijke stoffen beperkter is in deze rubriek dan in de overeenkomstige klasse 3 -rubrieken van de gewone indelingslijst. Door gebruik te maken van de gewone indelingslijst is men dus qua opslag gevaarlijke stoffen wat flexibeler.

Voor alle duidelijkheid is een concordantietabel gemaakt waarbij de onderdelen van de standaardrubriek 15.5 worden gekoppeld aan de overeenkomstige rubrieken van de indelingslijst, zie hieronder.

Door het feit dat deze integrale voorwaarden in feite een bundeling vormen van alle toepasselijke VLAREM-bepalingen, impliceert dit dat als één van deze bepalingen wordt gewijzigd, dit ook telkens op dezelfde manier moet gebeuren voor de integrale voorwaarden. Dit brengt veel administratief werk met zich mee dat kan vermeden worden door het schrappen van de integrale voorwaarden. Het schrappen van deze integrale voorwaarden heeft geen klasseverhogingen tot gevolg; alle toepasselijke rubrieken voor deze standaardinrichtingen betreffen meldingsplichtige activiteiten. Het VLAREM zal op deze manier ook minder omvangrijk worden.

Gelet op de grote administratieve last met betrekking tot VLAREM-wijzigingen en de huidige alternatieven, worden de integrale voorwaarden, inclusief de bijhorende standaardrubrieken opgeheven in het VLAREM.

Activiteiten binnen de standaardrubriek 15.5 Standaardgarages en - carrosseriebedrijven		Rubrieken van de indelingslijst	
15.5.1.a	werkplaatsen voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen (al of niet met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden), met gebruik van maximaal 4 schouwputten of hefbruggen als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in een ander gebied dan industriegebied, respectievelijk maximaal 10 schouwputten of hefbruggen als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	15.2	andere werkplaatsen voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden) dan de werkplaatsen, vermeld in rubriek 15.3 en 15.5
15.5.1.b	installaties voor het mechanisch, pneumatisch of elektrostatisch aanbrengen van bedekkingsmiddelen waarmee alleen producten voor het overspuiten van voertuigen worden aangebracht met een maximaal gehalte aan vluchtige organische stoffen, zoals conform de EG-richtlijn 2004/42/EG, bepaald in bijlage 2B van het koninklijk besluit van 7 oktober 2005 inzake de reductie van het gehalte aan vluchtige organische stoffen in bepaalde verven en vernissen en in producten voor het overspuiten van voertuigen (zie B van voetnota onder rubriek 4.3, b)), met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 5 kW tot en met 25 kW als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 5 kW tot en met 60 kW als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	4.3.b.1°	inrichtingen voor het mechanisch, pneumatisch of elektrostatisch aanbrengen van bedekkingsmiddelen: inrichtingen waarin bedekkingsmiddelen worden aangebracht met een maximaal gehalte aan vluchtige organische stoffen, zoals conform de EG-richtlijn 2004/42/EG, bepaald in bijlage 2A en 2B van het koninklijk besluit van 7 oktober 2005 inzake de reductie van het gehalte aan vluchtige organische stoffen in bepaalde verven en vernissen en in producten voor het overspuiten van voertuigen (voetnoot zie achteraan bijlage 1), met een geïnstalleerde totale drijfkracht van: i) 5 kW tot en met 60 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied ii) 5 kW tot en met 25 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan het industriegebied, vermeld in i)
15.5.2.a.1	het, zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, lozen van ander huishoudelijk afvalwater dan huishoudelijk afvalwater dat afkomstig is van woongelegenheden, met een debiet van meer dan 600 m ³ /jaar: als het lozingspunt is gelegen in een gemeente waarvoor het gemeentelijke zoneringsplan definitief is vastgesteld en het lozingspunt is gelegen in een centraal gebied of een collectief geoptimaliseerd en individueel te optimaliseren buitengebied of buiten het zoneringsplan	3.2	het, zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, lozen van ander huishoudelijk afvalwater dan huishoudelijk afvalwater dat afkomstig is van woongelegenheden, met een debiet van meer dan 600 m ³ /jaar: 2° als het lozingspunt is gelegen in een gemeente waarvoor het gemeentelijke zoneringsplan definitief is vastgesteld: a) het lozingspunt ligt in een centraal gebied of een collectief geoptimaliseerd en individueel te optimaliseren buitengebied of buiten het zoneringsplan
15.5.2.a.2	het, zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, lozen van bedrijfsafvalwater dat geen van de gevaarlijke stoffen, vermeld in bijlage 2C van dit besluit, bevat in concentraties, hoger dan de indelingscriteria, vermeld in de kolom "indelingscriterium GS (gevaarlijke stoffen)" van artikel 3 van bijlage 2.3.1 van dit besluit, met een debiet tot en met 2 m ³ /h. Als het indelingscriterium GS voor een lozingsparameter lager ligt dan de rapportagegrens, vermeld in artikel 4 van bijlage 4.2.5.2 van dit besluit, wordt voor deze parameter de rapportagegrens gehanteerd.	3.4	het, zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, lozen van bedrijfsafvalwater dat al of niet een of meer van de gevaarlijke stoffen, vermeld in bijlage 2C, bevat in concentraties die hoger zijn dan de indelingscriteria, vermeld in de kolom "indelingscriterium GS (gevaarlijke stoffen)" van artikel 3 van bijlage 2.3.1 van dit besluit, met een debiet: Opmerking: Als het indelingscriterium GS voor een lozingsparameter lager ligt dan de rapportagegrens, vermeld in artikel 4 van bijlage 4.2.5.2 van dit besluit, wordt voor deze parameter de rapportagegrens gehanteerd. 1° tot en met 2 m ³ /h: a) als het bedrijfsafvalwater geen hogere concentratie van gevaarlijke stoffen dan de voormelde concentraties bevat

Activiteiten binnen de standaardrubriek 15.5 Standaardgarages en - carrosseriebedrijven			Rubrieken van de indelingslijst
15.5.2.a.3	afvalwaterzuiveringsinstallaties, met inbegrip van het lozen van het effluentwater en het ontwateren van de bijbehorende slibproductie voor de behandeling van: i) ander huishoudelijk afvalwater dan huishoudelijk afvalwater dat afkomstig is van woongelegenheden, met een debiet van meer dan 600 m ³ /jaar ii) bedrijfsafvalwater dat geen van de gevaarlijke stoffen, vermeld in bijlage 2C van dit besluit, bevat in concentraties die hoger zijn dan de indelingscriteria, vermeld in de kolom "indelingscriterium GS (gevaarlijke stoffen)" van artikel 3 van bijlage 2.3.1 van dit besluit, met een effluent tot en met 5 m ³ /uur Als het indelingscriterium GS voor een lozingsparameter lager ligt dan de rapportagegrens, vermeld in artikel 4 van bijlage 4.2.5.2 van dit besluit, wordt voor die parameter de rapportagegrens gehanteerd.	3.6	afvalwaterzuiveringsinstallaties, met inbegrip van het lozen van het effluentwater en het ontwateren van de bijbehorende slibproductie: 1. voor de behandeling van ander huishoudelijk afvalwater dan huishoudelijk afvalwater dat afkomstig is van woongelegenheden, met een debiet van meer dan 600 m ³ /jaar 2. [...] 3. voor de behandeling van bedrijfsafvalwater dat al of niet een of meer van de gevaarlijke stoffen, vermeld in bijlage 2C, bevat in hogere concentraties dan de indelingscriteria, vermeld in de kolom "indelingscriterium GS (gevaarlijke stoffen)" van artikel 3 van bijlage 2.3.1 van dit besluit, met uitzondering van de in rubriek 3.6.5 ingedeelde inrichtingen, met een effluent: Opmerking: Als het indelingscriterium GS voor een lozingsparameter lager ligt dan de rapportagegrens, vermeld in artikel 4 van bijlage 4.2.5.2 van dit besluit, wordt voor deze parameter de rapportagegrens gehanteerd. 1° tot en met 5 m ³ /h: a) als het effluentwater geen hogere concentratie van gevaarlijke stoffen dan de voormelde concentraties bevat
15.5.2.b	elektrische noodgroep met een geïnstalleerd totaal elektrisch vermogen van maximaal 1000 kW, aangedreven door gas- of dieselmotor met een totaal nominaal vermogen van 100 kW tot en met 300 kW als die volledig gelegen is in industriegebied	12.1	Elektriciteitsproductie niet in rubrieken 20.1.5, 20.1.6 en 43.2 bedoelde inrichtingen voor elektriciteitsproductie, uitgezonderd de aspecten die betrekking hebben op de kernbrandstofcyclus: uitzonderingen: - elektriciteitsproductie op basis van zonne-energie is niet ingedeeld - verplaatsbare elektriciteitsproductiegroepen tijdelijk ingezet voor de elektrische voeding van werktuigen, toestellen en installaties gebruikt bij de uitvoering van de eigenlijke bouw-, sloop- of wegiswerken en verplaatsbare elektrische noodgroepen zijn niet ingedeeld in rubriek 12.1. - de inrichtingen voor elektriciteitsproductie, vallend onder de toepassing van rubriek 15.5 en rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in rubriek 12.1. opmerking: Voor noodstroomgroepen met minder dan 500 bedrijfsuren per kalenderjaar, moet het elektrisch (schijnbaar) vermogen maar voor 50% in rekening worden gebracht voor het bepalen van het totaal elektrisch (schijnbaar) vermogen. 1.1° inrichtingen die wisselspanning opwekken, met een geïnstalleerd totaal elektrisch schijnbaar vermogen van: a) 150 kVA tot en met 800 kVA als de inrichting volledig gelegen is in een industriegebied b) 150 kVA tot en met 200 kVA als de inrichting volledig of gedeeltelijk in een ander gebied dan een industriegebied ligt 2.1° inrichtingen die gelijkspanning opwekken, met een geïnstalleerd totaal elektrisch vermogen van: a) 150 kW tot en met 800 kW als de inrichting volledig gelegen is in een industriegebied b) 150 kW tot en met 200 kW als de inrichting volledig of gedeeltelijk in een ander gebied dan een industriegebied ligt
15.5.2.c	elektrische transformatoren met een individueel nominaal vermogen van 100 kVA tot en met 1000 kVA	12.2.1	Transformatoren (gebruik van) met een individueel nominaal vermogen van: 100 kVA tot en met 1.000 kVA
15.5.2.d	vaste inrichtingen voor het laden van elektrische accumulatoren door middel van toestellen met een geïnstalleerd totaal vermogen van meer dan 10 kW	12.3.1	accumulatoren (gebruik van): vaste inrichtingen voor het laden van accumulatoren door middel van toestellen met een geïnstalleerd totaal vermogen van meer dan 10 kW

Activiteiten binnen de standaardrubriek 15.5 Standaardgarages en - carrosseriebedrijven			Rubrieken van de indelingslijst
15.5.2.e	al dan niet overdekte ruimten waarin 3 tot en met 25 autovoertuigen of aanhangwagens worden gestald die geen personenwagens zijn	15.1.1	Al dan niet overdekte andere ruimte dan de ruimte, vermeld in rubriek 15.5 en 19.8, waarin de volgende voertuigen gestald worden: 3 tot en met 25 autovoertuigen of aanhangwagens, die geen personenwagens zijn
15.5.2.f	niet-huishoudelijke inrichtingen voor het wassen van voertuigen en hun aanhangwagens, beperkt tot minder dan 10 voertuigen of aanhangwagens per dag als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in ander gebied dan industriegebied, respectievelijk zonder beperking als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	15.4.a	andere niet-huishoudelijke inrichtingen voor het wassen van voertuigen en hun aanhangwagens dan de inrichtingen, vermeld in rubriek 15.5: 1° volledig gelegen in een industriegebied 2° volledig of gedeeltelijk gelegen in een ander gebied dan het industriegebied, vermeld in 1°, waarin a) der dan 10 voertuigen en hun aanhangwagens per dag worden gewassen
15.5.2.g	al dan niet overdekte ruimte waarin 1. maximaal 25 ton of 25 voertuigwrakken of afgedankte voertuigen die noch vloeistoffen, noch andere gevaarlijke onderdelen bevatten, gestald worden (deze afgedankte voertuigen zijn alleen afkomstig van erkende centra 2. maximaal 5 ton of 5 voertuigwrakken of afgedankte voertuigen die nog wel vloeistoffen of andere gevaarlijke onderdelen bevatten, gestald worden 3. maximaal 25 geaccidenteerde voertuigen gestald worden	2.2.2.d.1.a	opslag en mechanische behandeling van voertuigwrakken of afgedankte voertuigen, met een opslagcapaciteit van maximaal 25 ton voertuigwrakken of afgedankte voertuigen die noch vloeistoffen, noch andere gevaarlijke onderdelen bevatten (de afgedankte voertuigen zijn alleen afkomstig van erkende centra voor depollutie, demontage en vernietiging van afgedankte voertuigen);
		2.2.2.d.1.b	opslag en mechanische behandeling van voertuigwrakken of afgedankte voertuigen, met een opslagcapaciteit van maximaal 5 ton voertuigwrakken of afgedankte voertuigen die wel nog vloeistoffen of andere gevaarlijke onderdelen kunnen bevatten
		15.6.1	Het al dan niet overdekt stallen van geaccidenteerde voertuigen van: maximaal 25 geaccidenteerde voertuigen
15.5.2.h	luchtcompressoren en airconditioningsinstallaties met een koelmiddelinhoud < 30 kg met een totale geïnstalleerde drijfkracht van 5 kW tot en met 200 kW	16.3.1.1°	inrichtingen voor het fysisch behandelen van gassen (samenpersen - ontspannen): [...] 1° koelinstallaties voor het bewaren van producten, luchtcompressoren, warmtepompen en airconditioningsinstallaties, met een totale geïnstalleerde drijfkracht van: 5 kW tot en met 200 kW
15.5.2.i	opslagplaatsen voor gevaarlijke gassen in vaste reservoirs met een gezamenlijk waterinhoudsvermogen tot en met 3000 liter	17.1.2.2.1°	opslagplaatsen voor gevaarlijke gassen in vaste reservoirs, uitgezonderd de opslagplaatsen van drukvaten die deel uitmaken van compressoren, en uitgezonderd buffervaten (reserve aan koelmiddel in een opslagtank waarvan de afnameleiding afgesloten is van het koelcircuit, is wel ingedeeld), met een gezamenlijk waterinhoudsvermogen: tot en met 3000 liter

Activiteiten binnen de standaardrubriek 15.5 Standaardgarages en - carrosseriebedrijven			Rubrieken van de indelingslijst
15.5.2.j	opslagplaatsen voor oxiderende, bijtende, en schadelijke vloeistoffen en vaste stoffen, op basis van etikettering gekenmerkt door respectievelijk het gevarenpictogram GHS03, GHS05, of GHS07, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van 200 tot en met 2000 kg als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in ander gebied dan industriegebied, respectievelijk 200 tot en met 20.000 kg als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	17.3.3	oxiderende vloeistoffen en vaste stoffen opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen op basis van etikettering, gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS03, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° a) 200 kg tot en met 20 ton, als de inrichting volledig is gelegen in industriegebied b) 200 kg tot en met 2 ton, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
		17.3.4	bijtende vloeistoffen en vaste stoffen opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen op basis van etikettering, gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS05, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° a) 200 kg tot en met 20 ton, als de inrichting volledig is gelegen in industriegebied b) 200 kg tot en met 2 ton, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
		17.3.6	schadelijke vloeistoffen en vaste stoffen opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen op basis van etikettering, gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS07, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° a) 200 kg tot en met 20 ton, als de inrichting volledig is gelegen in industriegebied b) 200 kg tot en met 2 ton, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
15.5.2.k	opslagplaatsen voor brandgevaarlijke vloeistoffen, op basis van etikettering gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS02 1) voor gasolie, diesel, lichte stookolie en gelijkaardige brandstoffen met een vlampunt ≥ 55 °C die behoren tot de ontvlambare vloeistoffen van gevaarcategorie 3, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van 100 kg tot en met 20 ton 2) voor de overige andere ontvlambare vloeistoffen van gevaarcategorie 3 dan de ontvlambare vloeistoffen, vermeld in punt 1, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van 100 kg tot en met 10 ton 3) voor ontvlambare vloeistoffen van gevaarcategorie 1 en 2, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van 50 kg tot en met 2 ton in verplaatsbare recipiënten	17.3.2.1.1	gasolie, diesel, lichte stookolie en gelijkaardige vloeistoffen met een vlampunt ≥ 55 °C met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° b) 100 kg tot en met 20 ton voor andere inrichtingen dan de inrichtingen, vermeld in punt a
		17.3.2.1.2	overige ontvlambare vloeistoffen van gevaarcategorie 3 met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° 100 kg tot en met 10 ton
		17.3.2.2	ontvlambare vloeistoffen van gevaarcategorie 1 en 2 met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° 50 kg tot en met 2 ton
15.5.2.l	opslagplaatsen voor brandbare vloeistoffen met een totaal inhoudsvermogen van 200 liter tot en met 50.000 liter	6.4	opslagplaatsen voor brandbare vloeistoffen met een totale opslagcapaciteit van: 1° 200 l tot en met 50.000 l uitgezonderd de gezamenlijke opslag van minder dan 5 ton gasolie, diesel, lichte stookolie en gelijkaardige brandstoffen bij de woonfunctie van een onroerend goed dat hoofdzakelijk als woongegelegenheid wordt gebruikt
15.5.2.m	opslagplaatsen voor voor het aquatisch milieu gevaarlijke vloeistoffen en vaste stoffen, op basis van etikettering gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS09 met een opslagcapaciteit van meer dan 100 kg tot en met 2000 kg	17.3.8	vloeistoffen en vaste stoffen die gevaarlijk zijn voor het aquatisch milieu opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen op basis van etikettering, gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS09, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° 100 kg tot en met 2 ton

Activiteiten binnen de standaardrubriek 15.5 Standaardgarages en - carrosseriebedrijven			Rubrieken van de indelingslijst
15.5.2.n	opslagplaatsen voor op lange termijn gezondheidsgevaarlijke vloeistoffen en vaste stoffen, op basis van etikettering gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS08 met een gezamenlijke opslagcapaciteit van 100 kg tot en met 2000 kg als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 100 kg tot en met 20.000 kg als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	17.3.7	vloeistoffen en vaste stoffen die op lange termijn gevaarlijk zijn voor de gezondheid opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen op basis van etikettering, gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS08, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° a) 100 kg tot en met 20 ton, als de inrichting volledig is gelegen in industriegebied b) 100 kg tot en met 2 ton, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
15.5.2.o	brandstofverdeelinstallaties voor motorvoertuigen, namelijk installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeistoffen, zoals vermeld in punt k, 1, bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en), met maximaal 1 verdeelslang	6.5	brandstofverdeelinstallaties voor motorvoertuigen, namelijk installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen, bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en): 1° inrichtingen met maximaal 2 verdeelslangen
15.5.2.p	opslagplaatsen voor gevaarlijke vloeistoffen en vaste stoffen in verpakkingen van maximaal 30 liter of 30 kg als de maximale opslag begrepen is tussen 50 kg of 50 liter en 5000 kg of 5000 liter	17.4	opslagplaatsen voor gevaarlijke vloeistoffen en vaste stoffen, met uitzondering van de opslagplaatsen, vermeld in rubriek 48, en producten, gekenmerkt door gevarenpictogram GHS01, in verpakkingen met een inhoudsvermogen van maximaal 30 liter of 30 kilogram, voor zover de maximale opslag begrepen is tussen 50 kg of 50 l en 5000 kg of 5000 l
15.5.2.r	installaties voor het mechanisch behandelen van metalen met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 5 kW tot en met 100 kW als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 5 kW tot en met 200 kW als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	29.5.2	andere smederijen dan de smederijen, vermeld in rubriek 29.5.1, en inrichtingen voor het mechanisch behandelen van metalen en het vervaardigen van voorwerpen uit metaal met een geïnstalleerde totale drijfkracht van: 1° a) 5 kW tot en met 200 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied b) 5 kW tot en met 100 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
15.5.2.s	installaties voor het ontvetten van metalen of voorwerpen uit metaal [...] met een totaal inhoudsvermogen van de baden en spoelbaden of van de opvangrecipiënten voor de opvang van de gebruikte chemicaliën als niet gebruikgemaakt wordt van behandelingsbaden en spoelbaden] van 10 liter tot en met 300 liter als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 10 liter tot en met 1000 liter als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	29.5.5	oppervlaktebehandeling, met inbegrip van ontvetting van metalen door middel van een elektrolytisch of chemisch procedé, als de gezamenlijke inhoud van de gebruikte behandelingsbaden en spoelbaden of van de opvangrecipiënten voor de opvang van de gebruikte chemicaliën, als niet gebruikgemaakt wordt van behandelingsbaden en spoelbaden, uit de volgende volumes bestaat: 1° a) 10 liter tot en met 1000 liter, als de inrichting volledig in een industriegebied ligt b) 10 liter tot en met 300 liter, als de inrichting volledig of gedeeltelijk in een ander gebied dan een industriegebied ligt
		29.5.7	ontvetten van metalen of voorwerpen van metaal door middel van: 1° gehalogeneerde oplosmiddelen of oplosmiddelen met een vlampunt tot en met 55 °C met een totaal inhoudsvermogen van de baden en de spoelbaden of van de opvangrecipiënten voor de opvang van de gebruikte chemicaliën als niet gebruikgemaakt wordt van behandelingsbaden en spoelbaden, van: a) 1) 10 l tot en met 1000 l, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied 2) 10 l tot en met 300 l, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied 2° andere organische oplosmiddelen met een totaal inhoudsvermogen van de baden en de spoelbaden of van de opvangrecipiënten voor de opvang van de gebruikte chemicaliën als niet gebruikgemaakt wordt van behandelingsbaden en spoelbaden, van: a) 1) 10 l tot en met 1000 l, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied 2) 10 l tot en met 300 l, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied

Activiteiten binnen de standaardrubriek 15.5 Standaardgarages en - carrosseriebedrijven			Rubrieken van de indelingslijst
15.5.2.t	vast opgestelde motoren met een totaal nominaal vermogen van 10 kW tot en met 300 kW als de inrichting volledig gelegen is in een industriegebied, respectievelijk van 10 kW tot en met 100 kW als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied .Voor de vast opgestelde motoren met minder dan 360 bedrijfsuren per kalenderjaar die noodgeneratoren aandrijven, moet het nominaal vermogen maar voor 50% in rekening worden gebracht voor het bepalen van het totaal nominaal vermogen.	31.1	stationaire motoren en gasturbines met een totaal nominaal thermisch ingangsvermogen van: uitzondering: Motoren met inwendige verbranding die opgesteld zijn op een bouwplaats voor de uitvoering van eigenlijke bouw, sloop- of wegenwerken, zijn niet (in deze rubriek) ingedeeld. opmerkingen: De motoren die vallen onder de toepassing van rubriek 15.5 en rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in deze rubriek. Voor de vast opgestelde motoren met minder dan 500 bedrijfsuren per kalenderjaar die noodgeneratoren of bluswaterpompen aandrijven, moet het nominaal thermisch ingangsvermogen maar voor 50% in rekening worden gebracht voor het bepalen van het totaal nominaal thermisch ingangsvermogen. Er kan overlapping zijn met rubriek 43.3. 1° a) 300 kW tot en met 2.000 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied b) 300 kW tot en met 500 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
15.5.2.u	stookinstallaties zonder elektriciteitsproductie, met een totaal warmtevermogen van: 1) 300 kW tot en met 2000 kW als de inrichting i) volledig gelegen is in een industriegebied ii) gestookt wordt met vloeibare brandstoffen, aardgas of vloeibaar gemaakt gas 2) 300 kW tot en met 500 kW in de andere gevallen dan de gevallen, vermeld in 1)	43.1	het stoken in installaties, met uitzondering van stationaire motoren en gasturbines, met een totaal nominaal thermisch ingangsvermogen van: 1° a) 300 kW tot en met 2000 kW, als de inrichting volledig gelegen is in een industriegebied en gestookt wordt met vloeibare brandstoffen, aardgas of vloeibaar gemaakt gas b) 300 kW tot en met 2000 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk gelegen is in een ander gebied dan industriegebied en gestookt wordt met aardgas c) 300 kW tot en met 500 kW in de andere gevallen dan de gevallen, vermeld in a) en b)
15.5.2.v	opslagplaatsen voor gevaarlijke gassen in verplaatsbare recipiënten, met uitzondering van de recipiënten, vermeld in rubriek 48, met een gezamenlijk waterinhoudsvermogen van 300 l tot en met 1000 l	17.1.2.1	opslagplaatsen voor gevaarlijke gassen in verplaatsbare recipiënten, met uitzondering van de opslagplaatsen, vermeld in rubriek 48, met een gezamenlijk waterinhoudsvermogen van: 1° 300 liter tot en met 1000 liter
15.5.2.w	vast opgestelde batterijen waarvan het product van het vermogen, uitgedrukt in Ah, met de klemspanning, uitgedrukt in V, meer bedraagt dan 10.000	12.3.1	vast opgestelde batterijen waarvan het product van de capaciteit, uitgedrukt in Ah, met de klemspanning, uitgedrukt in V, meer bedraagt dan 10.000

h) Dit punt vervangt rubriek 15.6. Het is aangewezen om bij de rubriek 15.6 expliciet te vermelden dat deze rubriek ook van toepassing is op het stallen van voertuigwrakken waarvan de opslag niet is ingedeeld in de rubriek 2.2.2.d). Dit om duidelijkheid te scheppen in het feit dat het stallen van voertuigwrakken die niet geaccidenteed zijn en die worden uitgezonderd in de rubriek 2.2.2.d) wel degelijk ingedeeld zijn. Het betreft met name de volgende activiteiten:

- Het stallen van voertuigwrakken op de plaats van productie indien de opslag gebeurt in functie van een regelmatige afvoer.
- Het stallen van voertuigwrakken ontstaan uit de aanvaardingsplicht, terugnameplicht of de vrijwillige terugname, indien de opslag gebeurt bij de eindverkoper, tussenhandelaar, producent of invoerder van de stoffen en indien de opslag gebeurt in functie van een regelmatige afvoer.

Het tonnage (= tonnage geaccidenteerde voertuigen samengeteld met tonnage voertuigwrakken) mag niet meer bedragen dan 25 ton om als klasse drie ingedeeld te zijn. Het tonnage boven de 25 is ingedeeld als klasse 2. Conform de rubriek 2.2.2.d) wordt enkel nog het tonnage gebruikt als indelingscriterium

Het stallen van voertuigwrakken is alleen uitgezonderd onder de rubriek 2.2.2.d) indien deze voertuigwrakken worden gestald in functie van een regelmatige afvoer. Het moet dus gaan om een beperkte opslag. Om die reden wordt er expliciet vermeld dat er niet meer dan 15 ton voertuigwrakken mogen gestald worden. Indien meer dan 15 ton voertuigwrakken gestald worden, wordt dit ingedeeld onder rubriek 2.2.2.d).

De definitie van geaccidenteerde voertuigen wordt in de rubriek 15.6 geschrapt, gezien deze definitie nu wordt opgenomen in artikel 1.1.2 van titel II van het VLAREM.

Punt 9°

Dit punt vervangt rubriek 16.2. Momenteel is het fysisch scheiden van gassen altijd een klasse 1 inrichting. Aangezien het fysisch scheiden van gassen niet altijd gepaard gaat met het risico van een klasse 1 inrichting, wordt een meer gedifferentieerde indeling opgesteld, waarbij een onderscheid gemaakt wordt tussen gassen gekenmerkt door GHS02 en GHS06 (klasse 1), "inerte gassen" (klasse 3) en andere gevaarlijke gassen (klasse 2). Deze indeling werd opgesteld naar analogie met rubriek 16.4. De uitzondering voor membraanstikstofgeneratoren en membraanfilters voor het vullen van banden en laboratoriumtoepassingen blijft behouden.

Punt 10°

Dit punt vervangt rubriek 16.3. De indeling van koelinstallaties is momenteel enkel gebaseerd op de totale drijfkracht van de installatie. Dit zegt echter niks over de milieu-impact van het gebruikte koelmiddel, en met name de koelmiddelen die vallen onder de verordening 517/2014 inzake F-gassen (Verordening (EU) nr. 517/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 betreffende gefluoreerde broeikasgassen en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 842/2006). In deze verordening spreekt men over ton CO₂ equivalenten (TCE), zoals ook reeds gedefinieerd in VLAREM. TCE geeft de milieu-impact rechtsreeks weer. Met deze wijziging wordt enkel een klasse 1 inrichting ingevoerd voor koelinstallaties met een gezamenlijk TCE van meer dan 2000 ton (nieuwe rubriek 16.3.1). Dergelijk koelinstallaties vormen potentieel een groot risico voor het milieu. Mits deze gewijzigde indeling wordt een "incentive" gegeven aan koelbedrijven om minder schadelijke koelgassen te gebruiken, waardoor hun indeling volgens VLAREM kan gereduceerd worden, zonder dat de hoeveelheid koelmiddel dient vermindert te worden.

Verder wordt rubriek 16.3 vereenvoudigd, doordat de "oude" rubriek 16.3.1 wordt samengevoegd met rubriek 16.3.2, met als indelingscriterium geïnstalleerde totale drijfkracht, en zonder impact van de ligging van de inrichting in een bepaald bestemmingsgebied.

Punten 11° en 12°

Deze punten wijzigen rubriek 16.9, a en b. Het betreft louter een verduidelijking.

Punt 13°

Dit punt wijzigt rubriek 17 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubrieken 15.5 en 19.8.

Punt 14°

Dit punt wijzigt rubriek 17.3.6.3° en zet louter een materiële vergissing recht. De vermelding van punt "a" wordt geschrapt, want het betreft het enige punt van deze rubriek.

Punt 15°

Dit punt wijzigt rubriek 18. Het betreft louter het rechtzetten van een typefout.

Punt 16°

Dit punt wijzigt rubriek 19.

- a) tot en met d) Dit punt wijzigt rubrieken 19.3 tot en met 19.6 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubriek 19.8.
- e) Dit punt heft rubriek 19.8 op. Voor de motivering wordt verwezen naar de motivering bij het opheffen van rubriek 15.5. Ook hier werd voor alle duidelijkheid een concordantietabel gemaakt waarbij de onderdelen van de standaardrubriek 19.8 worden gekoppeld aan de overeenkomstige rubrieken van de indelingslijst, zie hieronder.

Activiteiten binnen de standaardrubriek 19.8 STANDAARDHOUTBEWERKINGSBEDRIJVEN		Rubrieken van de indelingslijst	
19.8.1°.a)	werkplaatsen voor het mechanisch behandelen en het vervaardigen van artikelen van hout en dergelijke met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 5 kW tot en met 100 kW als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in een ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 5 kW tot en met 200 kW als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	19.3.1°	andere inrichtingen voor het mechanisch behandelen en het vervaardigen van artikelen van hout en dergelijke dan de inrichtingen, vermeld in rubriek 19.8, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van: 1° a) 5 kW tot en met 200 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied b) 5 kW tot en met 100 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
19.8.1°.b)	installaties voor houtverduurzaming met een jaarlijks oplosmiddelenverbruik van maximaal 25 ton met producten met minder dan 150 g VOS/l op emulsie- of dispersiebasis door instrijken/indompeling of drenking in een bad, toegepast in een houtverduurzamingsstation waaraan de technische goedkeuring ATG van de Belgische Unie voor de technische goedkeuring in de bouw (BUTgb) is toegekend	19.4.1°	installaties voor houtverduurzaming met een jaarlijks oplosmiddelenverbruik van maximaal 25 ton met producten met minder dan 150 g VOS/l op emulsie- of dispersiebasis door instrijken/indompeling of drenking in een bad, toegepast in een houtverduurzamingsstation waaraan de technische goedkeuring ATG van de Belgische Unie voor de technische goedkeuring in de bouw (BUTgb) is toegekend
19.8.1°.c)	droogovens voor finer-, gelijkde stukken of massief hout, met een elektrisch vermogen van 5 kW tot en met 75 kW als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in een ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 5 kW tot en met 200 kW als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	19.5	andere droogovens voor hout en dergelijke dan de droogovens, vermeld in rubriek 19.8, met een elektrisch vermogen van: 1° a) 5 kW tot en met 200 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied b) 5 kW tot en met 75 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
19.8.1°.d), 1)	opslagplaatsen van hout en dergelijke met een capaciteit van: als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied: i) meer dan 20 ton tot en met 200 ton of meer dan 40 tot en met 400 m ³ in een lokaal ii) meer dan 100 ton tot en met 800 ton of meer dan 200 m ³ tot en met 1600 m ³ in openlucht	19.6.1°	opslagplaatsen van hout (hout, houtschors, riet, vlas (houtachtig gedeelte), stro of soortgelijke producten), met uitzondering van de opslagplaatsen, vermeld in rubriek 48 en rubriek 19.8, met een capaciteit van: als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied: a) meer dan 40 m ³ tot en met 400 m ³ in een lokaal b) meer dan 200 m ³ tot en met 1.600 m ³ in openlucht

Activiteiten binnen de standaardrubriek 19.8 STANDAARDHOUTBEWERKINGSBEDRIJVEN		Rubrieken van de indelingslijst	
19.8.1°.d), 2)	opslagplaatsen van hout en dergelijke met een capaciteit van: als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied: i) meer dan 20 ton tot en met 100 ton of meer dan 40 tot en met 200 m ³ in een lokaal ii) meer dan 100 ton tot en met 400 ton of meer dan 200 m ³ tot en met 800 m ³ in openlucht	19.6.2°	opslagplaatsen van hout (hout, houtschors, riet, vlas (houtachtig gedeelte), stro of soortgelijke producten), met uitzondering van de opslagplaatsen, vermeld in rubriek 48 en rubriek 19.8, met een capaciteit van: als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied a) meer dan 40 m ³ tot en met 200 m ³ in een lokaal b) meer dan 200 m ³ tot en met 800 m ³ in openlucht
19.8. 2°.a), 1)	het, zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, lozen van ander huishoudelijk afvalwater dan huishoudelijk afvalwater, afkomstig van woongelegenheden, met een debiet van meer dan 600 m ³ /jaar, als het lozingspunt is gelegen in een gemeente waarvoor het gemeentelijke zoneringsplan definitief is vastgesteld en het lozingspunt is gelegen in een centraal gebied of een collectief geoptimaliseerd en individueel te optimaliseren buitengebied of buiten het zoneringsplan	3.2	het, zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, lozen van ander huishoudelijk afvalwater dan huishoudelijk afvalwater dat afkomstig is van woongelegenheden, met een debiet van meer dan 600 m ³ /jaar: 2° als het lozingspunt is gelegen in een gemeente waarvoor het gemeentelijke zoneringsplan definitief is vastgesteld: a) het lozingspunt ligt in een centraal gebied of een collectief geoptimaliseerd en individueel te optimaliseren buitengebied of buiten het zoneringsplan
19.8. 2°.a), 2)	het, zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, lozen van bedrijfsafvalwater dat geen van de gevaarlijke stoffen, vermeld in bijlage 2C van dit besluit, bevat in concentraties die hoger zijn dan de indelingscriteria, vermeld in de kolom "indelingscriterium GS (gevaarlijke stoffen)" van artikel 3 van bijlage 2.3.1 van dit besluit, met een debiet tot en met 2 m ³ /h Als het indelingscriterium GS voor een lozingsparameter lager ligt dan de rapportagegrens, vermeld in artikel 4 van bijlage 4.2.5.2 van dit besluit, wordt voor die parameter de rapportagegrens gehanteerd.	3.4	het, zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, lozen van bedrijfsafvalwater dat al of niet een of meer van de gevaarlijke stoffen, vermeld in bijlage 2C, bevat in concentraties die hoger zijn dan de indelingscriteria, vermeld in de kolom "indelingscriterium GS (gevaarlijke stoffen)" van artikel 3 van bijlage 2.3.1 van dit besluit, met een debiet: Opmerking: Als het indelingscriterium GS voor een lozingsparameter lager ligt dan de rapportagegrens, vermeld in artikel 4 van bijlage 4.2.5.2 van dit besluit, wordt voor deze parameter de rapportagegrens gehanteerd. 1° tot en met 2 m ³ /h: a) als het bedrijfsafvalwater geen hogere concentratie van gevaarlijke stoffen dan de voormelde concentraties bevat
19.8. 2°.a), 3)	afvalwaterzuiveringsinstallaties, met inbegrip van het lozen van het effluentwater en het ontwateren van de bijbehorende slibproductie voor de behandeling van: i) ander huishoudelijk afvalwater dan huishoudelijk afvalwater dat afkomstig is van woongelegenheden, met een debiet van meer dan 600 m ³ /jaar ii) bedrijfsafvalwater dat geen van de gevaarlijke stoffen, vermeld in bijlage 2C van dit besluit, bevat in concentraties die hoger zijn dan de indelingscriteria, vermeld in de kolom "indelingscriterium GS (gevaarlijke stoffen)" van artikel 3 van bijlage 2.3.1 van dit besluit, met een effluent tot en met 5 m ³ /uur. Als het indelingscriterium GS voor een lozingsparameter lager ligt dan de rapportagegrens, vermeld in artikel 4 van bijlage 4.2.5.2 van dit besluit, wordt voor die parameter de rapportagegrens gehanteerd.	3.6	afvalwaterzuiveringsinstallaties, met inbegrip van het lozen van het effluentwater en het ontwateren van de bijbehorende slibproductie: 1. voor de behandeling van ander huishoudelijk afvalwater dan huishoudelijk afvalwater dat afkomstig is van woongelegenheden, met een debiet van meer dan 600 m ³ /jaar 2. [...] 3. voor de behandeling van bedrijfsafvalwater dat al of niet een of meer van de gevaarlijke stoffen, vermeld in bijlage 2C, bevat in hogere concentraties dan de indelingscriteria, vermeld in de kolom "indelingscriterium GS (gevaarlijke stoffen)" van artikel 3 van bijlage 2.3.1 van dit besluit, met uitzondering van de in rubriek 3.6.5 ingedeelde inrichtingen, met een effluent: Opmerking: Als het indelingscriterium GS voor een lozingsparameter lager ligt dan de rapportagegrens, vermeld in artikel 4 van bijlage 4.2.5.2 van dit besluit, wordt voor deze parameter de rapportagegrens gehanteerd. 1° tot en met 5 m ³ /h: a) als het effluentwater geen hogere concentratie van gevaarlijke stoffen dan de voormelde concentraties bevat

Activiteiten binnen de standaardrubriek 19.8 STANDAARDHOUTBEWERKINGSBEDRIJVEN		Rubrieken van de indelingslijst	
19.8. 2°.b), 1)	installaties voor het mechanisch, pneumatisch of elektrostatisch aanbrengen van bedekkingsmiddelen: voorzien van een filterinstallatie met gebruik van actieve kool voor de adsorptie van de afvalgassen of een gelijkwaardige installatie, alsook installaties waar uitsluitend bedekkingsmiddelen met minder dan 150 g VOS/1 worden aangebracht, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 5 kW tot en met 25 kW als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in een ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 5 kW tot en met 60 kW als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	4.3.a)	inrichtingen voor het mechanisch, pneumatisch of elektrostatisch aanbrengen van bedekkingsmiddelen inrichtingen, voorzien van een filterinstallatie met gebruik van actieve kool voor de adsorptie van de afvalgassen of een gelijkwaardige installatie, alsook inrichtingen waar uitsluitend bedekkingsmiddelen met minder dan 150 g VOS/1 worden aangebracht, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 1° i) 5 kW tot en met 60 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied ii) 5 kW tot en met 25 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied ander dan het industriegebied, vermeld in i)
19.8. 2°.b), 2)	waarmee bedekkingsmiddelen worden aangebracht met een maximaal gehalte aan vluchtige organische stoffen, zoals conform de EG-richtlijn 2004/42/EG, bepaald in bijlage 2A van het koninklijk besluit van 7 oktober 2005 inzake de reductie van het gehalte aan vluchtige organische stoffen in bepaalde verven en vernissen en in producten voor het overspuiten van voertuigen (zie A van voetnota onder rubriek 4.3. b)), met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 5 kW tot en met 25 kW als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in een ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 5 kW tot en met 60 kW als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	4.3.b)	inrichtingen waarin bedekkingsmiddelen worden aangebracht met een maximaal gehalte aan vluchtige organische stoffen, zoals conform de EG-richtlijn 2004/42/EG, bepaald in bijlage 2A en 2B van het koninklijk besluit van 7 oktober 2005 inzake de reductie van het gehalte aan vluchtige organische stoffen in bepaalde verven en vernissen en in producten voor het overspuiten van voertuigen (voetnoot zie achteraan bijlage 1), met een geïnstalleerde totale drijfkracht van: 1° i) 5 kW tot en met 60 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied ii) 5 kW tot en met 25 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied ander dan het industriegebied, vermeld in i)
19.8. 2°.b), 3)	andere installaties dan de installaties, vermeld in 1) en 2), met een geïnstalleerde totale drijfkracht van: i) 5 kW tot en met 25 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied ii) 5 kW tot en met 10 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan het industriegebied, vermeld in i)	4.3.c)	andere inrichtingen voor het mechanisch, pneumatisch of elektrostatisch aanbrengen van bedekkingsmiddelen dan de inrichtingen, vermeld in a) en b), met een geïnstalleerde totale drijfkracht van: 1° i) 5 kW tot en met 25 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied ii) 5 kW tot en met 10 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan het industriegebied, vermeld in i)

Activiteiten binnen de standaardrubriek 19.8 STANDAARDHOUTBEWERKINGSBEDRIJVEN		Rubrieken van de indelingslijst	
19.8. 2°.c)	elektrische noodgroep met een geïnstalleerd totaal elektrisch vermogen van maximaal 1000 kW, aangedreven door gas- of dieselmotor met een totaal nominaal vermogen van 100 kW tot en met 300 kW als die volledig gelegen is in industriegebied Voor de vast opgestelde motoren met minder dan 360 bedrijfsuren per kalenderjaar die noodgeneratoren aandrijven, moet het nominaal vermogen maar voor 50% in rekening worden gebracht voor het bepalen van het totaal nominaal vermogen.	12.1	<p>Elektriciteitsproductie</p> <p>niet in rubrieken 20.1.5, 20.1.6 en 43.2 bedoelde inrichtingen voor elektriciteitsproductie, uitgezonderd de aspecten die betrekking hebben op de kernbrandstofcyclus:</p> <p>uitzonderingen:</p> <ul style="list-style-type: none"> - elektriciteitsproductie op basis van zonne-energie is niet ingedeeld - verplaatsbare elektriciteitsproductiegroepen tijdelijk ingezet voor de elektrische voeding van werktuigen, toestellen en installaties gebruikt bij de uitvoering van de eigenlijke bouw-, sloop- of wegenwerken en verplaatsbare elektrische noodgroepen zijn niet ingedeeld in rubriek 12.1. - de inrichtingen voor elektriciteitsproductie, vallend onder de toepassing van rubriek 15.5 en rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in rubriek 12.1. <p>opmerking:</p> <p>Voor noodstroomgroepen met minder dan 500 bedrijfsuren per kalenderjaar, moet het elektrisch (schijnbaar) vermogen maar voor 50% in rekening worden gebracht voor het bepalen van het totaal elektrisch (schijnbaar) vermogen.</p> <p>1.1° inrichtingen die wisselspanning opwekken, met een geïnstalleerd totaal elektrisch schijnbaar vermogen van:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) 150 kVA tot en met 800 kVA als de inrichting volledig gelegen is in een industriegebied b) 150 kVA tot en met 200 kVA als de inrichting volledig of gedeeltelijk in een ander gebied dan een industriegebied ligt <p>2.1° inrichtingen die gelijkspanning opwekken, met een geïnstalleerd totaal elektrisch vermogen van:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) 150 kW tot en met 800 kW als de inrichting volledig gelegen is in een industriegebied b) 150 kW tot en met 200 kW als de inrichting volledig of gedeeltelijk in een ander gebied dan een industriegebied ligt
19.8. 2°. d)	elektrische transformatoren met een individueel nominaal vermogen van 100 kVA tot en met 1.000 kVA	12.2	<p>Transformatoren (gebruik van) met een individueel nominaal vermogen van:</p> <p>Uitzonderingen: Verplaatsbare transformatoren opgesteld op een bouwplaats voor de uitvoering van eigenlijke bouw, sloop- of wegenwerken zijn niet ingedeeld in rubriek 12.2.</p> <p>De transformatoren, vallend onder de toepassing van rubriek 15.5 en rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in rubriek 12.2</p> <p>1° 100 kVA tot en met 1.000 kVA</p>
19.8. 2°. e)	vaste inrichtingen voor het laden van elektrische accumulatoren door middel van toestellen met een geïnstalleerd totaal vermogen van meer dan 10 kW	12.3	<p>accumulatoren (gebruik van):</p> <p>De accumulatoren die vallen onder de toepassing van rubriek 15.5 en rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in deze rubriek 12.3.</p> <p>2° vaste inrichtingen voor het laden van accumulatoren door middel van toestellen met een geïnstalleerd totaal vermogen van meer dan 10 kW</p>
19.8. 2°. f)	vast opgestelde elektrische batterijen waarvan het product van het vermogen, uitgedrukt in Ah, met de klemspanning, uitgedrukt in V, meer bedraagt dan 10.000	12.3	<p>accumulatoren (gebruik van):</p> <p>De accumulatoren die vallen onder de toepassing van rubriek 15.5 en rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in deze rubriek 12.3.</p> <p>1° vast opgestelde batterijen waarvan het product van de capaciteit, uitgedrukt in Ah, met de klemspanning, uitgedrukt in V, meer bedraagt dan 10.000</p>
19.8. 2°. g)	al dan niet overdekte ruimten waarin 3 tot en met 25 autovoertuigen of aanhangwagens worden gestald die geen personenwagens zijn	15.1	<p>Al dan niet overdekte andere ruimte dan de ruimte, vermeld in rubriek 15.5 en 19.8, waarin de volgende voertuigen gestald worden</p> <p>1° 3 tot en met 25 autovoertuigen of aanhangwagens, die geen personenwagens zijn</p>

Activiteiten binnen de standaardrubriek 19.8 STANDAARDHOUTBEWERKINGSBEDRIJVEN		Rubrieken van de indelingslijst	
19.8. 2°. h)	luchtcompressoren en airconditioningsinstallaties met een koelmiddelinhoud < 30 kg met een totale geïnstalleerde drijfkracht van 5 kW tot en met 200 kW	16.3	inrichtingen voor het fysisch behandelen van gassen (samenpersen - ontspannen): [...] 1° koelinstallaties voor het bewaren van producten, luchtcompressoren, warmtepompen en airconditioningsinstallaties, met een totale geïnstalleerde drijfkracht van: <i>uitzonderingen:</i> - <i>luchtcompressoren, tijdelijk ingezet bij wegen-, bouw- en sloopactiviteiten, zijn niet ingedeeld</i> - <i>de installaties die vallen onder de toepassing van rubriek 15.5 en rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in deze rubriek 16.3.</i> 1° 5 kW tot en met 200 kW
19.8. 2°. i)	opslagplaatsen voor gevaarlijke gassen in vaste reservoirs met een gezamenlijk waterinhoudsvermogen tot en met 3000 liter, respectievelijk in verplaatsbare recipiënten met een gezamenlijk waterinhoudsvermogen van 300 liter tot en met 1000 liter	17.1.2.2	opslagplaatsen voor gevaarlijke gassen in vaste reservoirs, uitgezonderd de opslagplaatsen van drukvaten die deel uitmaken van compressoren, en uitgezonderd buffervaten (reserve aan koelmiddel in een opslagtank waarvan de afnameleiding afgesloten is van het koelcircuit, is wel ingedeeld), met een gezamenlijk waterinhoudsvermogen: 1° tot en met 3000 liter
		17.1.2.1	opslagplaatsen voor gevaarlijke gassen in verplaatsbare recipiënten, met uitzondering van de opslagplaatsen, vermeld in rubriek 48, met een gezamenlijk waterinhoudsvermogen van: Opmerking: De gebruikte verplaatsbare recipiënten moeten worden meegeteld voor de bepaling van het gezamenlijke waterinhoudsvermogen. Verplaatsbare recipiënten aangeschakeld aan verplaatsbare verbruikstoestellen, worden niet meegeteld. Verplaatsbare recipiënten aangeschakeld aan vaste verbruikstoestellen, worden evenmin meegeteld als het waterinhoudsvermogen van de recipiënt of van de flessenbatterij minder dan 300 liter bedraagt. 1° 300 liter tot en met 1000 liter
19.8. 2°. j)	opslagplaatsen voor oxiderende, bijtende, en schadelijke vloeistoffen en vaste stoffen, op basis van etikettering gekenmerkt door respectievelijk het gevarenpictogram GHS03, GHS05 of GHS07, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van 200 kg tot en met 2000 kg als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in ander gebied dan industriegebied, respectievelijk 200 kg tot en met 20.000 kg als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	17.3.3	oxiderende vloeistoffen en vaste stoffen opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen op basis van etikettering, gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS03, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° a) 200 kg tot en met 20 ton, als de inrichting volledig is gelegen in industriegebied b) 200 kg tot en met 2 ton, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
		17.3.4	bijtende vloeistoffen en vaste stoffen opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen op basis van etikettering, gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS05, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° a) 200 kg tot en met 20 ton, als de inrichting volledig is gelegen in industriegebied b) 200 kg tot en met 2 ton, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
		17.3.6	schadelijke vloeistoffen en vaste stoffen opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen op basis van etikettering, gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS07, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° a) 200 kg tot en met 20 ton, als de inrichting volledig is gelegen in industriegebied b) 200 kg tot en met 2 ton, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied

Activiteiten binnen de standaardrubriek 19.8 STANDAARDHOUTBEWERKINGSBEDRIJVEN		Rubrieken van de indelingslijst	
19.8. 2°. k)	opslagplaatsen voor brandgevaarlijke vloeistoffen, op basis van etikettering gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS02 1) voor gasolie, diesel, lichte stookolie en gelijkaardige brandstoffen met een vlampunt ≥ 55 °C die behoren tot de ontvlambare vloeistoffen van gevarencategorie 3, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van 100 kg tot en met 20 ton 2) voor de overige andere ontvlambare vloeistoffen van gevarencategorie 3 dan de ontvlambare vloeistoffen, vermeld in punt 1, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van 100 kg tot en met 10 ton 3) voor ontvlambare vloeistoffen van gevarencategorie 1 en 2, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van 50 kg tot en met 2 ton in verplaatsbare recipiënten	17.3.2.1.1	gasolie, diesel, lichte stookolie en gelijkaardige vloeistoffen met een vlampunt ≥ 55 °C met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° b) 100 kg tot en met 20 ton voor andere inrichtingen dan de inrichtingen, vermeld in punt a
		17.3.2.1.2	overige ontvlambare vloeistoffen van gevarencategorie 3 met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° 100 kg tot en met 10 ton
		17.3.2.2	ontvlambare vloeistoffen van gevarencategorie 1 en 2 met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° 50 kg tot en met 2 ton
19.8. 2°. l)	opslagplaatsen voor brandbare vloeistoffen met een totaal inhoudsvermogen van 200 liter tot en met 50.000 liter	6.4	opslagplaatsen voor brandbare vloeistoffen met een totale opslagcapaciteit van: 1° 200 l tot en met 50.000 l uitgezonderd de gezamenlijke opslag van minder dan 5 ton gasolie, diesel, lichte stookolie en gelijkaardige brandstoffen bij de woonfunctie van een onroerend goed dat hoofdzakelijk als woonegelegenheid wordt gebruikt
19.8. 2°. m)	opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen die gevaarlijk zijn voor het aquatisch milieu, op basis van etikettering gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS09, met een opslagcapaciteit van meer dan 100 kg tot en met 2000 kg	17.3.8	vloeistoffen en vaste stoffen die gevaarlijk zijn voor het aquatisch milieu opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen op basis van etikettering, gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS09, met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° 100 kg tot en met 2 ton
19.8. 2°. n)	opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen die op lange termijn een gevaar inhouden voor de gezondheid, op basis van etikettering gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS08 (), met een gezamenlijke opslagcapaciteit van 100 kg tot en met 2000 kg als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 100 kg tot en met 20.000 kg als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	17.3.7	vloeistoffen en vaste stoffen die op lange termijn gevaarlijk zijn voor de gezondheid opslagplaatsen voor vloeistoffen en vaste stoffen op basis van etikettering, gekenmerkt door het gevarenpictogram GHS08 (), met een gezamenlijke opslagcapaciteit van: 1° a) 100 kg tot en met 20 ton, als de inrichting volledig is gelegen in industriegebied b) 100 kg tot en met 2 ton, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied
19.8. 2°. o)	brandstofverdeelinstallaties voor motorvoertuigen, namelijk installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeistoffen als vermeld in punt k, 1, bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en), met maximaal 1 verdeelslang	6.5	brandstofverdeelinstallaties voor motorvoertuigen, namelijk installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen, bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en): 1° inrichtingen met maximaal 2 verdeelslangen
19.8. 2°. p)	opslagplaatsen voor gevaarlijke vloeistoffen en vaste stoffen in verpakkingen van maximaal 30 liter of 30 kg voor zover de maximale opslag begrepen is tussen 50 kg of 50 liter en 5000 kg of 5000 liter	17.4	opslagplaatsen voor gevaarlijke vloeistoffen en vaste stoffen, met uitzondering van de opslagplaatsen, vermeld in rubriek 48, en producten, gekenmerkt door gevarenpictogram GHS01, in verpakkingen met een inhoudsvermogen van maximaal 30 liter of 30 kilogram, voor zover de maximale opslag begrepen is tussen 50 kg of 50 l en 5000 kg of 5000 l
19.8. 2°. r)	inrichtingen voor het behandelen van kunststoffen en het vervaardigen van voorwerpen uit kunststoffen, met uitzondering van de extrusie en het opschuimen van kunststofprofielen, met een geïnstalleerde totale drijfkraft van 5 kW tot en met 100 kW als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in een ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 5 kW tot en met 200 kW als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	23.2	inrichtingen voor het behandelen van kunststoffen en het vervaardigen van voorwerpen uit kunststoffen, met uitzondering van de inrichtingen, vermeld in rubriek 41, met een geïnstalleerde totale drijfkraft van: <i>opmerkingen:</i> <i>De inrichtingen voor het behandelen van kunststoffen en het vervaardigen van voorwerpen uit kunststoffen die vallen onder de toepassing van rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in deze rubriek.[...]</i> 1° a) 5 kW tot en met 200 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied b) 5 kW tot en met 100 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied

Activiteiten binnen de standaardrubriek 19.8 STANDAARDHOUTBEWERKINGSBEDRIJVEN		Rubrieken van de indelingslijst	
19.8. 2°. s)	opslag van kunststoffen en van voorwerpen uit kunststoffen, met een maximumcapaciteit van: 1) meer dan 10 ton tot en met 200 ton in een lokaal of meer dan 100 ton tot en met 800 ton in openlucht, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied 2) meer dan 10 ton tot en met 20 ton in een lokaal of meer dan 100 ton tot en met 200 ton in openlucht, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied	23.3	opslag van kunststoffen en van voorwerpen uit kunststoffen, met uitzondering van de opslag, vermeld in rubriek 41 en 48, met een capaciteit van: <i>opmerking:</i> opslag van kunststoffen en van voorwerpen uit kunststoffen die vallen onder de toepassing van rubriek 19.8 zijn niet ingedeeld in deze rubriek. 1° als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied: a) meer dan 10 ton tot en met 200 ton in een lokaal b) meer dan 100 ton tot en met 800 ton in openlucht 2° als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan een industriegebied a) meer dan 10 ton tot en met 20 ton in een lokaal b) meer dan 100 ton tot en met 200 ton in openlucht
19.8. 2°. t)	installaties voor het mechanisch behandelen van metalen met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 5 kW tot en met 100 kW als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 5 kW tot en met 200 kW als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	29.5.2	andere smederijen dan de smederijen, vermeld in rubriek 29.5.1, en inrichtingen voor het mechanisch behandelen van metalen en het vervaardigen van voorwerpen uit metaal met een geïnstalleerde totale drijfkracht van: <i>opmerking:</i> <i>De inrichtingen voor het mechanisch behandelen van metalen die vallen onder de toepassing van rubriek 15.5 en van rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in deze rubriek.</i> 1° a) 5 kW tot en met 200 kW, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied b) 5 kW tot en met 100 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied

Activiteiten binnen de standaardrubriek 19.8 STANDAARDHOUTBEWERKINGSBEDRIJVEN		Rubrieken van de indelingslijst	
19.8. 2°. u)	installaties voor het ontvetten van metalen of voorwerpen uit metaal met organische oplosmiddelen met een totaal inhoudsvermogen van de baden en spoelbaden van 10 liter tot en met 300 liter als ze volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in een ander gebied dan industriegebied, respectievelijk van 10 liter tot en met 1000 liter als ze volledig gelegen zijn in industriegebied	29.5.5	<p>oppervlaktebehandeling, met inbegrip van ontvetting van metalen door middel van een elektrolytisch of chemisch procedé, als de gezamenlijke inhoud van de gebruikte behandelingsbaden en spoelbaden of van de opvangrecipiënten voor de opvang van de gebruikte chemicaliën, als niet gebruikgemaakt wordt van behandelingsbaden en spoelbaden, uit de volgende volumes bestaat:</p> <p>opmerking: De inrichtingen die vallen onder de toepassing van rubriek 15.5 en rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in deze rubriek.</p> <p>1°</p> <p>a) 10 liter tot en met 1000 liter, als de inrichting volledig in een industriegebied ligt</p> <p>b) 10 liter tot en met 300 liter, als de inrichting volledig of gedeeltelijk in een ander gebied dan een industriegebied ligt</p>
		29.5.7	<p>ontvetten van metalen of voorwerpen van metaal door middel van:</p> <p><i>opmerkingen:</i> <i>De inrichtingen voor het ontvetten van metalen of voorwerpen uit metaal met organische oplosmiddelen die vallen onder de toepassing van rubriek 15.5 en rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in deze rubriek.</i></p> <p>[...]</p> <p>1° gehalogeneerde oplosmiddelen of oplosmiddelen met een vlampunt tot en met 55 °C met een totaal inhoudsvermogen van de baden en de spoelbaden of van de opvangrecipiënten voor de opvang van de gebruikte chemicaliën als niet gebruikgemaakt wordt van behandelingsbaden en spoelbaden, van:</p> <p>a) 1) 10 l tot en met 1000 l, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied</p> <p>2) 10 l tot en met 300 l, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied</p> <p>2° andere organische oplosmiddelen met een totaal inhoudsvermogen van de baden en de spoelbaden of van de opvangrecipiënten voor de opvang van de gebruikte chemicaliën als niet gebruikgemaakt wordt van behandelingsbaden en spoelbaden, van:</p> <p>a) 1) 10 l tot en met 1000 l, als de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied</p> <p>2) 10 l tot en met 300 l, als de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een ander gebied dan industriegebied</p>
19.8. 2°. v)	<p>stookinstallaties zonder elektriciteitsproductie, met een totaal warmtevermogen van maximaal:</p> <p>1) 300 kW tot en met 2000 kW als de inrichting</p> <p>i) volledig gelegen is in een industriegebied</p> <p>ii) gestookt wordt met vloeibare brandstoffen, aardgas of vloeibaar gemaakt gas</p> <p>2) 300 kW tot en met 500 kW in de andere gevallen dan de gevallen, vermeld in 1)</p>	43.1	<p>het stoken in installaties, met uitzondering van stationaire motoren en gasturbines, met een totaal nominaal thermisch ingangsvermogen van:</p> <p><i>opmerkingen:</i> <i>De stookinstallaties die vallen onder de toepassing van rubriek 15.5 en rubriek 19.8, zijn niet ingedeeld in deze rubriek.[...]</i></p> <p>1°</p> <p>a) 300 kW tot en met 2000 kW, als de inrichting volledig gelegen is in een industriegebied en gestookt wordt met vloeibare brandstoffen, aardgas of vloeibaar gemaakt gas</p> <p>b) 300 kW tot en met 2000 kW, als de inrichting volledig of gedeeltelijk gelegen is in een ander gebied dan industriegebied en gestookt wordt met aardgas</p> <p>300 kW tot en met 500 kW in de andere gevallen dan de gevallen, vermeld in a) en b)</p>

Punt 17° wijzigt rubriek 23 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubriek 19.8.

Punt 18°

Dit punt wijzigt rubriek 28.

a) De definitie van kunstmest is geschrapt in de indelingslijst maar is overgenomen bij de definities 'dieren/opslag mest' in VLAREM II.

- b) en c) De definitie van dierlijke mest is geschrapt in de indelingslijst vermits deze reeds is opgenomen bij de definities 'dieren/opslag mest' in VLAREM II. De indelingslijst dient afgestemd op artikel 8, §7 van het Mestdecreet dat:
- een minder lange periode van opslag op de kopakker toelaat
 - de opslag van mengmest op de kopakker niet toelaat
 - een opslag van vaste dierlijke mest standaard verbiedt in de periode van 16 november tot en met 15 januari
 - oplegt dat de opslag van vaste dierlijke mest maximaal gedurende 2 maande vóór het spreiden mag gebeuren.
- d) Momenteel is in VLAREM II geen definitie opgenomen van 'andere meststoffen'. In het Mestdecreet is dit wel het geval. Bijgevolg werd de definitie overgenomen in VLAREM II en werd geoordeeld dat deze stromen ook indelingsplichtig zijn vanaf een bepaalde opslagcapaciteit. Er werd een rubriek 28.4 toegevoegd die betrekking heeft op 'andere meststoffen'.
- e) Gezien de biologische verwerking van mest met een verwerkingscapaciteit van meer dan 75 ton per dag een activiteit is die valt onder bijlage I van de Europese richtlijn inzake industriële emissies, is het opportuun om hiervoor een afzonderlijke rubriek te voorzien onder rubriek 28.

Punt 19°

Dit punt wijzigt rubriek 29.

- a) en b) Deze punten wijzigen de rubrieken 29.5.2 en 29.5.4. Doorheen de indelingslijst is er geen eenduidigheid omtrent het stralen van materialen: betreft dit een fysische behandeling of een mechanische behandeling. Het stralen van hout betreft volgens rubriek 19.3 een mechanische behandeling, net zoals het stralen van afvalmaterialen volgens rubriek 2.2.2. Het stralen van metalen wordt specifiek ingedeeld in rubriek 29.5.4 samen met het fysisch behandelen van metalen. Daarenboven is het onderscheid tussen fysisch en mechanisch behandelen niet altijd duidelijk. Om deze verwarrende situatie op te lossen wordt het fysisch behandelen en mechanisch behandelen van metalen samengezet in rubriek 29.5.2. Omdat het stralen van metalen een zeer specifieke activiteit is met eigen sectorale voorwaarden wordt deze activiteit apart ingedeeld in rubriek 29.5.4.
- c) en d) Deze punten wijzigen rubrieken 29.5.5 en 29.5.7 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubrieken 15.5 en 19.8.
- e) Dit punt voegt een rubriek 29.6 toe aan rubriek 29. Indien metaalschroot voldoet aan de criteria van de Europese Verordening 333/2011 (zie bijlage hieronder) dan wordt dit schroot beschouwd als einde-afval en is de opslag ervan dus niet meer ingedeeld in rubriek 2. De opslag van schroot valt onder de MER-plicht volgens bijlage II van het Mer-besluit nl. punt 11, f, 'Opslag van schroot met inbegrip van autowrakken als de opslagcapaciteit 10.000 ton of meer of 10.000 voertuigwrakken of meer bedraagt'. Dit onafhankelijk van het feit of het schroot 'end of waste' is of niet. Dit betekent nu dat dit end of waste-schroot MER-plichtig is, maar niet ingedeeld in VLAREM. Dit is niet wenselijk. De opslag van schroot, dat een bepaalde stuifcategorie heeft, kan stofhinder veroorzaken. De opslag en verlading van schroot kan ook sterke geluidshinder veroorzaken. Door de opslag ervan in te delen, moet het voldoen aan de algemene voorwaarden van VLAREM en de sectorale voorwaarden van hoofdstuk 5.29. Betreffende de voorwaarden die hieraan kunnen gekoppeld worden, volstaat het om een verwijzing op te nemen nl. artikel 5.29.0.12 in titel II van het VLAREM naar de voormelde verordening, die rechtstreeks van toepassing is. De voorwaarden uit deze verordening hebben onder meer betrekking hebben op de eisen inzake samenstelling/verontreiniging/... van dit end-of-waste schroot, zodat ervanuit gegaan kan worden dat dit end-of-waste schroot niet dezelfde risico's op verontreiniging heeft dan afvalschroot.

Punt 20°

Dit punt vervangt rubriek 30.1.

Door de via dit besluit nieuwe definitie voor "geïnstalleerde totale drijfkracht" worden verplaatsbare zeef- of breekinstallaties of zeef- of breekinstallaties die geen verbrandingsmotor hebben, niet langer ingedeeld in deze rubriek. Indien de te breken of te zeven materialen niet als een afvalstof worden beschouwd of deze activiteit niet gekoppeld is aan een TOP of het opvullen van een groeve, is de zeef- of breekinstallatie helemaal niet ingedeeld, wat geen te prefereren optie is daar dergelijke installaties toch de nodige hinder (vooral stof en geluid) kunnen veroorzaken. Een aanpassing van de betreffende rubriek in deze is dus noodzakelijk. Er wordt meer bepaald een indeling toegevoegd voor dergelijke installaties in punt 2° van de rubriek 30.1.

Punt 21°

Dit punt wijzigt rubriek 31.1 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubrieken 15.5 en 19.8.

Punt 22°

Dit punt vervangt de rubriek 32.7 voor schietstanden.

Het indelen van de schietstanden is momenteel voornamelijk gebaseerd op het al dan niet gebruiken van vuurwapens (gebruik van kruit voor de voortstuwing van de kogel). Dit is een relevant criterium vermits de resten aan onverbrand kruit een aantal risico's kunnen veroorzaken waarvoor de nodige sectorale voorwaarden werden geschreven. Het huidige voorstel behoudt dit criterium en voegt daar de kinetische energie op 1 meter van de loopmond (E_{k1}) aan toe. De kinetische energie (recht evenredig met massa en kwadraat van de snelheid) is een maat voor de impact van een projectiel. Naarmate de kinetische energie hoger is zijn andere (bouw)technische vereisten van toepassing.

Voor de schietstanden waar alleen niet-vuurwapens worden gebruikt is er een klasse 3 rubriek indien de E_{k1} gelijk of lager is dan 50 joule. Deze rubriek omvat de lichtere luchtdrukwapens, paintball en airsoft. Wanneer de E_{k1} stijgt tot boven 50 joule wordt de schietstand ingedeeld als klasse 2. Deze rubriek omvat de zwaardere luchtdrukwapens. Ook het gebruik van kruisbogen wordt ingedeeld als een klasse 2 rubriek.

Binnen de categorie van vuurwapens wordt een klasse 2 rubriek voorgesteld voor het uitsluitend gebruik van hagelpatronen (kleischieten). Wanneer met kogelmunitie wordt geschoten zijn schietstanden met een E_{k1} kleiner of gelijk aan 250 joule (lichte munitie bij korte en lange wapens) ingedeeld als klasse 2. Indien de E_{k1} groter is dan 250 joule wordt de schietstand klasse 1.

Het schieten met de handboog (dus andere dan kruisbogen) en de occasioneel op hetzelfde perceel georganiseerde wedstrijden blijven niet ingedeeld. In tegenstelling met de huidige indelingslijst zijn de schietstanden van de politie in dit voorstel wel ingedeeld. De politiediensten zijn hiervoor vragende partij. De schietoefeningen die de politiediensten in gesloten eigen gebouwen organiseert, met een E_{k1} kleiner of gelijk aan 220 joule, en waarbij geen stalen munitie wordt gebruikt zijn eveneens niet ingedeeld. Het betreffen tactische oefeningen waar als enige relevante voorwaarde geldt dat het projectiel (vaak plasticen 9mm munitie) het gebouw niet mag verlaten. Dit principe zit verval in 'gesloten'.

Punt 23°

Dit punt wijzigt rubriek 32.8.

- a) De titel wordt herschreven zodanig dat de titel de volledige lading dekt, namelijk overdekte en open lucht (niet-overdekte) zwembaden, natuurlijke zwembaden (zowel overdekte als open lucht natuurlijke zwembaden), therapiebaden, hot whirlpools, dompeltbaden, plonsbaden, open zwemgelegenheden en zones voor waterrecreatie.
- b) Natuurlijke zwembaden worden in Vlaanderen steeds meer aangelegd. De huidige wetgeving is moeilijk toepasbaar op dergelijke badinrichtingen. Bijgevolg werd de wetgeving aangepast en wordt er een nieuwe categorie van zwembaden, namelijk “de natuurlijke zwembaden” toegevoegd. De natuurlijke baden worden ingedeeld zoals de zwembaden onder rubriek 32.8.1 gezien de risico's en hinder gelijkaardig zijn aan die van de zwembaden met uitzondering van de opslag van de chemicaliën (indeling in verschillende klassen naar gelang de wateroppervlakte.
- c) En d) de indelingslijst wordt volledig conform gemaakt met de definitie in artikel 1.1.2 van titel II van het VLAREM.

Punt 24°

Dit punt wijzigt rubriek 32.9.1, b, in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Punt 25°

Dit punt wijzigt rubriek 42.1 in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Punt 26°

Dit punt wijzigt rubriek 43.1 naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de rubrieken 15.5 en 19.8.

Punt 27°

Dit punt heft rubriek 48.2 op. Deze rubriek (zeehandelschepen, met het land verbonden en buiten havens gelegen pieren voor lossen en laden (met uitzondering van pieren voor veerboten) die schepen van meer dan 1350 ton kunnen ontvangen) werd destijds ingevoerd daar een m.e.r.-activiteit (aanleg haven) ook vergunningsplichtig dient te zijn. Binnen de omgevingsvergunning betreft dit een Vlaams project waardoor men over een omgevingsvergunning dient te beschikken (ongeacht de klasse). Hierdoor vervalt deze probleemstelling en kan rubriek 48.2 opgeheven worden.

Punt 28°

Bemalingswater moet maximaal terug in de grond gebracht worden (artikel 5.53.6.1.1 van titel II van het VLAREM). Soms is hiervoor behandeling van het bemalingswater noodzakelijk. Bemalingswater bevat bijvoorbeeld op sommige locaties te hoge ijzergehaltes die bij retour verstopping van de infiltratieputten veroorzaken. In dergelijk geval is retour wel haalbaar na het ontijzeren van het grondwater.

Om behandeling mogelijk te maken, wordt vereist dat het grondwater onbehandeld moet zijn uit de omschrijving in de indelingslijst gehaald. Er is namelijk geen mogelijkheid om af te wijken van de indelingslijst. De vereiste wordt opgenomen in een sectorale bepaling en hierop wordt een afwijkingmogelijkheid voorzien. Op deze wijze kan behandeling in gemotiveerde gevallen toch toegestaan worden.

Punt 29°

Dit punt wijzigt rubriek 53.4.2°, c). Het betreft louter het rechtzetten van een materiële vergissing.

Punt 30°

Dit punt wijzigt rubriek 55.1.2°. Het betreft louter een administratieve rechtzetting.

Punt 31°

Dit punt wijzigt rubriek 59.5.1 in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Punt 32°

Dit punt wijzigt rubriek 62.2.

— De omschrijving van de rubriek wordt gewijzigd ter verduidelijking. Het betreft een letterlijke weergave van het onderwerp van verordening Vo 708/2007.

— Soorten opgenomen in bijlage IV van de verordening aquacultuur:

Het eerste punt wordt opgeheven, gelet op artikel 2 lid 5 van Vo 708/2007 waarin het volgende wordt bepaald: Deze verordening, met uitzondering van artikel 3, artikel 4, lid 1, en artikel 4, lid 2, onder a), is niet van toepassing op de in bijlage IV opgenomen soorten. Slechts enkele bepalingen van de verordening zijn niet van toepassing op bijlage IV soorten. Het is met andere woorden wel noodzakelijk om ook deze soorten in te delen. De risicobeoordeling is daarentegen overeenkomstig de verordening niet van toepassing op bijlage IV soorten.

— Houden van (niet kweken of telen) ...: De aanpassing betreft een meer correcte en duidelijkere weergave van de bepalingen van artikel 2, lid 4 van Vo 708/2007. Er is namelijk sprake van aquacultuur als het kweken of telen betreft.

Artikel 188.

Dit artikel wijzigt artikel 3, §4, van bijlage 2.3.1 bij titel II van het VLAREM.

1° Dit betreft een technische rechtzetting van het CAS-nummer van de stof dimethylamine.

2° Voor de Europees genormeerde stof Hg geldt alleen nog een milieukwaliteitsnorm die van toepassing is in biota. Voor dergelijke stoffen werd waar mogelijk in het besluit van de VR d.d. 16/10/2015 in een voetnoot de omgerekende waternorm opgenomen die dezelfde bescherming biedt als de biotanorm. Op het moment van het besluit was er voor Hg nog geen omrekening beschikbaar, maar intussen is die er wel in het Nederlandse “RIVM letter report 2015-0058 Derivation of a water-based quality standard for secondary poisoning of mercury” en wordt naar analogie met andere stoffen deze voetnoot aangevuld. Dit heeft geen gevolgen voor het indelingscriterium aangezien hiervoor de rapportagegrens is opgenomen die nog ver boven deze herrekende waternorm ligt.

Art. 189. Dit artikel wijzigt artikel 3 van bijlage 2.4.1 bij titel II van het VLAREM. Beide punten betreffen een technische rechtzetting. De drempelwaarde wordt bepaald door het gemiddelde van de norm en het achtergrondniveau te nemen. Voor nitriet geeft dit voor de betreffende grondwaterlichamen $(0.1+0.09)/2 = 0.095$ of afgerond 0,1 mg/l. Bij de opmaak van de tabel is dus een foute waarde opgenomen.

Art. 190. Dit artikel wijzigt bijlage 2.5.1 bij titel II van het VLAREM, meer specifiek de eenheid voor asbest TEM (milieukwaliteitsnormen voor lucht). Het betreft de rechtzetting van een erratum dat geslopen was in het besluit van de Vlaamse Regering van 19 september 2008.

Art. 191. Dit artikel wijzigt bijlage 2.5.3.3 bij titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 192. Dit artikel wijzigt bijlage 2.5.3.15 bij titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent “voertuigen” doorheen het gehele VLAREM.

Art. 193. Dit artikel wijzigt bijlage 4.1.12 bij titel II van het VLAREM, “Melding van een voorval”. De contactgegevens worden aangepast aan de nieuwe organisatiestructuur van het Departement Omgeving, alsook wordt ter hoogte van de gegevens van de exploitant voorzien in een veld om het exploitatieadres te kunnen ingeven. Het kan immers voorvallen dat in dezelfde gemeente meerdere vestigingen van eenzelfde bedrijf zijn gelegen. Door het toevoegen van dit veld kan onnodig opzoekingswerk vermeden worden.

Art. 194. Dit artikel wijzigt bijlage 4.2.5.1 bij titel II van het VLAREM. Bij de opmaak van de code van goede praktijk voor electromagnetische debietsmeters voor afvalwater in een controle-inrichting bij gesloten afvoer werden de voorwaarden uit bijlage 4.2.5.1 gescreend. Een actualisering van de bijlage dringt zich op. Met huidige wijziging wordt bijlage 4.2.5.1, c), geactualiseerd, en wordt ook al de meetkamer in bijlage 4.2.5.1, b), geschrapt, aangezien deze noch bij controle-inrichtingen bij open afvoer als bij gesloten afvoer noodzakelijk zijn en in de praktijk weinig aanwezig is.

Art. 195. Dit artikel wijzigt artikel 4, §1, van bijlage 4.2.5.2 bij titel II van het VLAREM. De mogelijkheid tot zelfcontrole door een bedrijfseigen laboratorium wordt verduidelijkt met de te volgen methodes en goedkeuringen conform artikel 4.2.5.3.1. De nieuwe WAC's voor anionische en niet-ionogene oppervlakte actieve stoffen worden toegevoegd.

Art. 196. Dit artikel wijzigt artikel 4, §3, van bijlage 4.2.5.2 bij titel II van het VLAREM.

Art. 197. Dit artikel wijzigt artikel 1 van bijlage 4.2.5.4 bij titel II van het VLAREM. Bij controle van de lozing van RWZI's moet er getoetst worden aan het indelingscriterium opgenomen in artikel 3 van bijlage 2.3.1, zoals van toepassing bij andere inrichtingen, en niet aan de milieukwaliteitsnorm an sich (aangezien deze voor bepaalde parameters in 'opgeloste' vorm wordt uitgedrukt en het controleprogramma volgens art. 4.2.5.4.1, §2, een totale vorm vraagt).

Art. 198. Dit artikel wijzigt bijlage 4.4.6 bij titel II van het VLAREM.

Bijlage 4.4.6 wordt aangepast in functie van de wijzigingen die zijn doorgevoerd in afdeling 4.4.6 van VLAREM II.

- De IR-camera wordt als mogelijke meetmethodiek vermeld.
- De steekproeven worden sterk vereenvoudigd, aangezien deze alleen nog nodig zijn in de overgangperiode.

Verder worden in dit artikel de bepaling rond lekdichte apparatuur aangepast aan de laatste stand der techniek.

Er wordt ook een sjabloon toegevoegd voor de rapportage per productie-eenheid van het aantal lekken per type apparaat en per type product. Aangezien de resultaten van het LDAR programma ook gebruikt worden om de emissies in te schatten, en deze gerapporteerd worden in het Integraal Milieujaarverslag (IMJV), dient deze rapportering ook als bijlage toegevoegd te worden aan het IMJV. Dit waarborgt beter controle van de kwaliteit van de Vlaamse emissie-inventaris, zorgt voor makkelijkere handhaving en maakt betere opvolging van de emissie-situatie bij de verschillende bedrijven mogelijk wat tot bijsturing van vergunningsvoorwaarden of VLAREM kan leiden.

Art. 199. Dit artikel wijzigt bijlage 4.4.7.1 bij titel II van het VLAREM. In bijlage 4.4.7.1 worden voor een aantal extra producten uit de schrootverwerkende sector stuifcategoriën opgenomen, na overleg met Coberec. Voor shreddervoormateriaal wordt voetnoot 1) opgenomen. Dit schroot is immers bij opslag op zich niet zo stuifgevoelig, maar is dit meestal wel gedurende laden en lossen.

Art. 200. Dit artikel wijzigt deel 2 van bijlage 5 bij titel II van het VLAREM. Meer bepaald betreft het het rechtzetten van een materiële vergissing in punt 37.

Art. 201. Dit artikel voegt een bijlage 5.2.1.7 in in de bijlages bij titel II van het VLAREM. Een preventieve maatregel die voorzien is in de BBT-studie verontreinigd hemelwater voor afvalopslagbedrijven is de overdekte opslag van afvalstoffen die een potentieel belangrijke bijdrage leveren aan verontreiniging. Overdekte opslag van afvalstoffen betekent niet noodzakelijk dat de opslag in een gebouw moet plaatsvinden. Een luifel of een waterdichte bache kunnen voldoende zijn. Hiertoe wordt ook een niet limitatieve lijst als bijlage toegevoegd die steeds door de minister kan worden aangevuld. De lijst die werd voorgesteld in de BBT-studie, werd nog verder aangepast en aangevuld. Zo werd het woord “afgedankte” aan de meeste stromen toegevoegd om duidelijk te maken dat het hier niet de nieuwe betreft. Afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA) moet reeds conform artikel 5.2.5.2 van VLAREMA overdekt worden opgeslagen. Ten slotte werden ook nog een aantal afvalstoffen aan de lijst toegevoegd, waarvoor het evident is dat deze beter overdekt worden opgeslagen omdat deze eveneens een belangrijke bijdrage kunnen leveren aan verontreiniging van het hemelwater. Er wordt een overgangstermijn voor het overdekt opslaan van deze afvalstoffen voorzien van 3 jaar, zodat er voldoende tijd is om eventueel bijkomende overkapping te voorzien. Er is een “tenzij anders bepaald in de omgevingsvergunning voor de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit” opgenomen voor deze maatregel zodat een bedrijf dat al geïnvesteerd heeft in een end-of-pipe techniek en de norm haalt, niet verplicht wordt om bijkomend in overkapping te investeren. Bedrijven die het verontreinigd hemelwater reeds zuiveren in een eigen waterzuiveringsinstallatie worden vrijgesteld van deze verplichting.

Art. 202. Dit artikel wijzigt bijlage 5.3.2 bij titel II van het VLAREM.

Punten 1° en 2°

Deze punten vervangen punten 1 en 17 van bijlage 5.3.2 op basis van de BBT-studie voor de aardappel, groente- en fruitverwerkende nijverheid van juni 2015 uitgevoerd door het VITO, en vaststellingen in van toepassing zijnde milieuvergunningen en tijdens sectoroverleg.

In geval de nieuwe sectorale norm luidt als ‘... tenzij anders vermeld in de vergunning met een maximum van...’ dan wordt de bestaande sectorale lozingsnorm vervangen door het vermelde minimum, tenzij:

- in de bijzondere voorwaarden reeds een waarde is opgenomen die lager is dan dit minimum, dan blijft deze strengere bijzondere voorwaarde van toepassing;
- in de bijzondere voorwaarden een waarde is opgenomen die tussen dit minimum en het maximum van de nieuwe sectorale norm gelegen is, dan blijft deze bijzondere voorwaarde van toepassing; hierbij moet wel steeds de voetnoot in rekening worden gebracht, welke aangeeft voor welke type bedrijf een lozingsnorm tot aan het maximum mag bekomen;

- in de bijzondere voorwaarden een hogere waarde is opgenomen dan het maximum van de nieuwe sectorale norm, dan kan het desbetreffende bedrijf vóór het einde van de overgangstermijn (1 oktober 2021) een wijziging van zijn bijzondere voorwaarden aanvragen aangezien het bedrijf anders terugvalt op de minimale waarde van de nieuwe sectorale norm.

In geval de nieuwe sectorale norm luidt als 'v.g.t.g.' en het bedrijf heeft voor de desbetreffende parameter geen bijzondere voorwaarde in zijn bestaande vergunning en loost deze parameter, dan moet het bedrijf vóór het einde van de overgangstermijn (1 oktober 2021) een bijzondere voorwaarde aanvragen indien deze parameter in concentraties wordt geloosd hoger dan het indelingscriteria vermeld in artikel 3 van bijlage 2.3.1 bij titel II van het VLAREM, aangezien het parameters betreffen die als gevaarlijke stof worden aangeduid volgens bijlage 2C bij titel II van het VLAREM. Bedrijven die deze parameter niet lozen, moeten niets doen.

Punt 3°

Dit punt zet een materiële vergissing recht voor de parameter "elektrische geleidbaarheid" bij de sectorale lozingsvoorwaarden voor stortplaatsen.

Punt 4°

Dit punt voegt een punt 48 in in bijlage 5.3.2 op basis van de BBT-studie Verontreinigd hemelwater van afvalopslagbedrijven van juli 2015 uitgevoerd door het VITO, en vaststellingen in van toepassing zijnde milieuvergunningen en tijdens sectoroverleg.

Voor alle bedrijven met niet-overdekte buitenopslag van afvalstoffen (voor overdekte opslag of binnenopslag van afvalstoffen waar geen verontreinigd hemelwater ontstaat is dit niet van toepassing) is het, naast het nemen van preventieve maatregelen, BBT om minimaal een slibvang en KWS-afscheider te plaatsen. Er is een "Behoudens andersluidende bepalingen in dit hoofdstuk" opgenomen omdat voor sommige afvalstoffen in de sectorale voorwaarden via een "Tenzij anders bepaald in de omgevingsvergunning voor de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit" de mogelijkheid wordt geboden om af te wijken van het voorzien van een vloeistofdichte vloer. In deze gevallen geldt dus ook niet de verplichting te voorzien in een slibvang en KWS-afscheider. Bedrijven die het verontreinigd hemelwater reeds zuiveren in een eigen waterzuiveringsinstallatie worden eveneens vrijgesteld van deze verplichting. Er wordt een overgangstermijn voorzien van 1 jaar.

Voor bedrijven met een niet-overdekte buitenopslag van afvalstoffen, met uitzondering van inerte afvalstoffen en niet-teerhoudend asfalt, waarvan de opslagcapaciteit meer dan 4000 ton bedraagt, overeenkomstig de vergunning en bij ontstentenis overeenkomstig het goedgekeurde werkplan, is een verdergaande zuivering door buffering en een geschikte combinatie van secundaire en tertiaire technieken noodzakelijk. Deze bedrijven moeten bijkomend voldoen aan nieuw ingevoerde lozingsvoorwaarden. Bedrijven die het verontreinigd hemelwater reeds zuiveren in een eigen waterzuiveringsinstallatie worden vrijgesteld van deze verplichting. Om de noodzakelijke aanpassingen hiervoor te kunnen uitvoeren wordt een overgangstermijn voorzien van 3 jaar.

Punt 5°

Dit punt wijzigt punt 49 van bijlage 5.3.2. De rubriek 2.11.a) bestaat niet meer (werd in 1995 geschrapt). In de plaats is in de indelingslijst rubriek 2.2.4 opgenomen geweest en is er op termijn de GPBV-rubriek bijgekomen. Bijgevolg wordt dit aangepast in de titel van de sectorale lozingsvoorwaarden vallend onder punt 49.

Punt 6°

Dit punt vervangt punt 50 van bijlage 5.3.2 op basis van de BBT-studie voor de vlees- en visverwerkende industrie van oktober 2015 uitgevoerd door het VITO.

In geval de nieuwe sectorale norm luidt als 'v.g.t.g.' en het bedrijf heeft voor de desbetreffende parameter geen bijzondere voorwaarde in zijn bestaande vergunning en loost deze parameter, dan moet het bedrijf vóór het einde van de overgangstermijn (1 oktober 2020) een bijzondere voorwaarde aanvragen indien deze parameter in concentraties wordt geloosd hoger dan het indelingscriteria vermeld in artikel 3 van bijlage 2.3.1 bij titel II van het VLAREM, aangezien het parameters betreffen die als gevaarlijke stof worden aangeduid volgens bijlage 2C bij titel I van het VLAREM. Bedrijven die deze parameter niet lozen, moeten niets doen.

Punt 7°

Dit punt vervangt punt 51 van bijlage 5.3.2. Op basis van de BBT-studie vlees- en visverwerkende industrie van oktober 2015 uitgevoerd door het VITO en verder onderzoek naar vleesverwerkende bedrijven die lozen met een debiet < 25 m³/d op oppervlaktewater, blijkt dat deze enkele bedrijven reeds strengere lozingsnormen opgelegd hebben gekregen in hun vergunning.

In geval de nieuwe sectorale norm luidt als 'v.g.t.g.' en het bedrijf heeft voor de desbetreffende parameter geen bijzondere voorwaarde in zijn bestaande vergunning en loost deze parameter, dan moet het bedrijf vóór het einde van de overgangstermijn (1 oktober 2020) een bijzondere voorwaarde aanvragen indien deze parameter in concentraties wordt geloosd hoger dan het indelingscriteria vermeld in artikel 3 van bijlage 2.3.1 bij titel II van het VLAREM, aangezien het parameters betreffen die als gevaarlijke stof worden aangeduid volgens bijlage 2C van titel II van het VLAREM. Bedrijven die deze parameter niet lozen, moeten niets doen.

Art. 203. Dit artikel wijzigt bijlage 5.6.3 bij titel II van het VLAREM. Met de VLAREM-trein 2015, zijnde het besluit van de Vlaamse Regering van 18 maart 2016, werden punt 3 en 4 van bijlage 5.6.3 opgeheven (zie artikel 178 van voormeld besluit). Echter, in punt 5 van bijlage 5.6.3 wordt verwezen naar punt 3. Dit werd niet aangepast en wordt nu rechtgezet.

Art. 204. Dit artikel heft de bijlage 5.9 bij titel II van het VLAREM op. Deze bijlage wordt vervangen door de bijlage 5.28 (zie de toelichting bij de invoering van bijlage 5.28).

Art. 205. Dit artikel vervangt bijlage 5.17.8 van titel II van het VLAREM naar aanleiding van de invoering van de omgevingsvergunning en het ontstaan van het departement Omgeving.

Art. 206. Dit artikel wijzigt bijlage 5.17.9, §3, 2°, bij titel II van het VLAREM. In bijlage 5.17.9, §3, worden enkele aanpassingen doorgevoerd. De verstreken overgangstermijn wordt geschrapt en de concentratie wordt uitgedrukt in normaalomstandigheden.

Art. 207. Dit artikel voegt een bijlage 5.28 in in de bijlages bij titel II van het VLAREM. De invoering van de definitie 'andere meststoffen' conform het Mestdecreet, de indeling van de opslag ervan in rubriek 28.4 en de bijhorende sectorale voorwaarden zoals opgenomen in afdeling 5.28.4 maakt het noodzakelijk om de bijlage 5.9 aan te vullen voor deze 'andere meststoffen'. Vermits de bijlage betrekking heeft op 'Opslagplaatsen voor meststoffen' is de nummering van de bijlage ook aangepast, zijnde bijlage 5.9 is geschrapt en wordt vervangen door bijlage 5.28. Alle referenties in VLAREM II naar bijlage 5.9 moeten aangepast worden, zijnde:

- artikel 5.9.2.2, §5;
- artikel 5.9.2.3, §1 en §2;
- artikel 5.9.7.1, §1;
- artikel 5.28.2.3, §2, a) en b).

Art. 208. Dit artikel wijzigt bijlage 5.30.1 bij titel II van het VLAREM. Naar analogie met de aanpassing in artikel 5.30.1.3 van titel II van het VLAREM worden ook in bijlage 5.30.1 de woorden "verhittingsinstallaties" vervangen door "ovens voor het bakken van keramische producten".

Art. 209. Dit artikel wijzigt bijlage 5.53.1 bij titel II van het VLAREM.

Punt 1° van dit artikel wijzigt de laatste zin van de tweede paragraaf. Met deze wijziging wordt de mogelijkheid geboden om in boorgaten de annulaire ruimte tussen twee afdichtingen ook op te vullen met fijn aanvulgrind, met een diameter van 2 tot 10 mm. De fysische eigenschappen van het aanvulgrind (soortelijk gewicht & textuur) laten toe om met de voorgeschreven methode de annulaire ruimte van een boorgat efficiënt op te vullen. De opvulling kan sneller gebeuren (dan met zand) door de grotere valsnelheid (in combinatie met een stortkoker). Dit vermindert tevens het risico op een onvolledige aanvulling door het instabiel worden van het boorgat aangezien het boorgat door deze aanvulwijze minder lang in evenwicht moet worden gehouden. Door het beperken van de maximale diameter van het aanvulgrind wordt de instabiliteit van het afgewerkte boorgat en het mogelijke risico op verontreiniging vermeden;

Punt 2° van dit artikel zorgt door het schrappen van de vermelde zin voor een verduidelijking. Deze zin wekt immers de indruk dat de boring uitgevoerd mag worden vóór het indienen van de vereiste vergunningsaanvraag of melding. Bij een nieuwe winning kan het boorverslag pas opgemaakt worden na het verkrijgen van de vereiste vergunningen en na het uitvoeren van de boring. De aan te leveren documenten bij de aanvraag van een milieuvergunning voor een grondwaterwinning staan al in de desbetreffende paragrafen van de regelgeving verduidelijkt en de aanlevering van de boorverslagen door het boorbedrijf aan de overheid is ook al verduidelijkt bij de bijzondere gebruikseisen voor boorbedrijven in het VLAREM;

Punt 3° van dit artikel zorgt voor een afstemming met de artikels 5.53.1.2 en 6.9.1.1 van VLAREM II. Sinds de invoering van de erkenning voor boorbedrijven in VLAREM dienen alle werkzaamheden aan grondwaterwinningen uitgevoerd te worden door een daartoe erkend boorbedrijf en de code van goede praktijk voor boringen en voor exploiteren en afsluiten van boorputten voor grondwaterwinning wordt hieraan aangepast.

Art. 210. Dit artikel wijzigt bijlage 5.59.1 bij titel II van het VLAREM in het kader van de uniforme terminologie omtrent "voertuigen" doorheen het hele VLAREM.

HOOFDSTUK 3. — Wijzigingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 december 2006 betreffende het onderhoud en het nazicht van centrale stooktoestellen voor de verwarming van gebouwen of voor de aanmaak van warm verbruikswater (Stooktoestellenbesluit)

Art. 211. Dit artikel wijzigt artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 december 2006 betreffende het onderhoud en het nazicht van centrale stooktoestellen voor de verwarming van gebouwen of voor de aanmaak van warm verbruikswater, hierna genoemd als "het Stooktoestellenbesluit".

Punt 1°: In de definities 'reinigingsattest', 'verbrandingsattest' en 'keuringsrapport' wordt niet langer naar bijlage III bij het Stooktoestellenbesluit die het model vastlegt verwezen. De inhoud van de attesten en het rapport wordt geregeld in artikel 15, §5, van het Stooktoestellenbesluit dat naar bijlage III verwijst. Er is verder geen inhoudelijke wijziging.

Punt 2°: De definities van verschillende types van branders worden gewijzigd zodat deze brandstof-onafhankelijk worden, waar deze voorheen enkel betrekking hadden op gasbranders (niet op stookoliebranders). Deze wijziging is noodzakelijk door nieuwe technologieën die de laatste jaren ontwikkeld zijn door de fabrikanten van stookoliebranders. De definitie van gasunit wordt geschrapt omdat dit woord nergens in het Stooktoestellenbesluit gebruikt wordt. Verder werd dit artikel aangevuld met de definitie van type B1-toestel. Deze definitie is overeenkomstig de norm NBN D 51-003.

Art. 212. Dit artikel wijzigt artikel 4 van het Stooktoestellenbesluit.

Punt 1°: Dit is een meer gedetailleerde omschrijving van wat reeds opgenomen was. Inhoudelijk betreft dit geen wijziging.

Punt 2° en 3°: De tabel met de parameters bij het nagaan of een centraal stooktoestel gevoed met vloeibare brandstof goed werkt, wordt vervangen: enkel de rookindex (Bacharach), het CO₂-gehalte en het verbrandingsrendement op basis van de onderste verbrandingswaarde van de brandstof (H₂) worden als norm behouden. Het CO₂-gehalte en het O₂-gehalte werden geschrapt. Verder wordt het maximaal CO-gehalte van 155 naar 150 mg/kWh verlaagd. De herziening van de tabel komt er naar aanleiding van de evaluatie van de technische specificaties van nieuwe centrale stooktoestellen en de meettoestellen en de Ecodesignrichtlijn (waarbij de goede regeling prioritair is (de toestellen die op de markt komen worden immers reeds op federaal niveau gekeurd). Er wordt gestreefd naar vereenvoudiging (de normen voor stooktoestellen gevoed met vloeibare brandstof en deze gevoed met gasvormige brandstof zijn dezelfde wat betreft CO-gehalte en verbrandingsrendement) en een algemene verbetering van het rendement van de toestellen. Daarnaast wordt rekening gehouden met de nauwkeurigheid van de meetresultaten. Tevens is er een afstemming gebeurd tussen de drie gewesten omtrent het vaststellen van de normen.

Het verbrandingsrendement op basis van de onderste verbrandingswaarde van de brandstof (H₂) bij stooktoestellen gevoed met vloeibare brandstof wordt ook berekend op basis van het O₂-gehalte. Het CO₂-gehalte en het O₂-gehalte werden beiden niet meer als norm opgenomen doch dient het CO₂- en O₂-gehalte nog steeds gemeten te worden (zie bijlage III bij het Stooktoestellenbesluit met betrekking tot de attesten en rapporten).

Verder wordt de indeling van het centraal stooktoestel in een aparte groep indien het bouwjaar niet bepaald kan worden, geschrapt: er wordt voor de normen geen onderscheid gemaakt afhankelijk van het bouwjaar van het toestel. De normen zijn voor alle toestellen dezelfde, onafhankelijk van het bouwjaar.

Punt 4°: Dit punt voegt aan de beoordeling van de veilige staat van werking van stooktoestellen gevoed met vloeibare brandstof geplaatst als type B een eis toe met betrekking tot de goede werking van de rookgasafvoerkanalen zoals dat voor toestellen aangesloten als type C reeds het geval is.

Art. 213. Dit artikel wijzigt artikel 5 van het Stooktoestellenbesluit.

Punt 1° tot en met 4°: De tabel met de parameters bij het nagaan of een centraal stooktoestel gevoed met gasvormige brandstof goed werkt, wordt vervangen: enkel het CO₂-gehalte en het verbrandingsrendement op basis van de onderste verbrandingswaarde van de brandstof (H_i) worden als norm behouden, de rookgastemperatuur en het CO₂-gehalte werden geschrapt. Verder wordt er nu een onderscheid gemaakt tussen B1-toestellen en niet B1-toestellen. De herziening van de tabel komt er naar aanleiding van de evaluatie van de technische specificaties van nieuwe centrale stooktoestellen en de meettoestellen, de Ecodesignrichtlijn en de gasconversie van L-gas naar H-gas. Er wordt gestreefd naar vereenvoudiging en een verbetering van het algemeen rendement van de toestellen (zie motivatie bij stooktoestellen gevoed met vloeibare brandstof). Het verbrandingsrendement op basis van de onderste verbrandingswaarde van de brandstof (H_i) wordt berekend op basis van het O₂-gehalte en de temperatuur van de verbrandingsgassen en de verbrandingslucht. Dit houdt in dat deze parameters, ook al wordt er geen norm voor voorzien, moeten gemeten worden. Er is een afstemming gebeurd tussen de drie gewesten voor het vaststellen van de normen.

Verder wordt de indeling van het centraal stooktoestel in een aparte groep indien het bouwjaar niet bepaald kan worden, geschrapt en wordt er geschrapt dat de eisen voor het verbrandingsrendement van gasketels met ventilatorbrander niet gelden voor condenserende gasketels. Verder heeft het geen zin het ogenblikkelijk rendement van een condenserende gasketel te bepalen. Een seizoensrendement is voor condenserende gasketels eerder relevant.

Er dient geen extra marge voorzien te worden voor het CO-gehalte bij LPG aangezien dit reeds in de voorgestelde norm verrekend werd.

Er wordt voor de normen geen onderscheid gemaakt afhankelijk van het bouwjaar van het toestel of type toestel. De normen zijn voor alle toestellen dezelfde, onafhankelijk van het bouwjaar.

Punt 5°: Dit punt voegt aan de beoordeling van de veilige staat van werking van stooktoestellen gevoed met gasvormige brandstof opgesteld als type B een eis toe met betrekking tot de goede werking van de rookgasafvoerkanalen zoals dat voor toestellen aangesloten als type C reeds het geval is.

Art. 214. Dit artikel wijzigt artikel 6, §2, 1°, van het Stooktoestellenbesluit.

Dit artikel voegt aan de beoordeling van de veilige staat van werking van stooktoestellen gevoed met vaste brandstof opgesteld als type B een eis toe met betrekking tot de plaatsing en de goede werking van de rookgasafvoerkanalen zoals dat voor toestellen aangesloten als type C reeds het geval is.

Art. 215. Dit artikel wijzigt artikel 11, §2, van het Stooktoestellenbesluit. Dit is een meer gedetailleerde omschrijving en verduidelijking van wat reeds opgenomen was. Inhoudelijk betreft dit geen wijziging. De gebruiker en eigenaar moeten minstens de duplicaten van het reinigings- en verbrandingsattest bijhouden van de laatste twee onderhoudsbeurten. Van zodra haalbaar zal dit worden omgezet in een digitale procedure en zal dit ook gekoppeld worden aan de Woningpas.

Art. 216. Dit artikel wijzigt artikel 12 van het Stooktoestellenbesluit.

Deze paragraaf vermeldt uitdrukkelijk de normen waaraan het ventilatiesysteem in het lokaal waar het stooktoestel is geplaatst dient te voldoen.

Art. 217. Dit artikel wijzigt artikel 13 van het Stooktoestellenbesluit.

Punt 1°: in paragraaf 2, 2°, a), wordt verduidelijkt dat het mechanisch reinigen van het rookgasafvoerkanaal enkel van toepassing is bij centrale stooktoestellen die werken met natuurlijke trek.

Daarnaast wordt in paragraaf 2, 2°, a), nog verduidelijkt dat het om centrale stooktoestellen gaat naar analogie met de andere bepalingen van het Stooktoestellenbesluit.

Punt 2°: In paragraaf 3, 2°, a), wordt verduidelijkt dat het mechanisch reinigen van het rookgasafvoerkanaal enkel van toepassing is bij centrale stooktoestellen die werken met natuurlijke trek.

Art. 218. Dit artikel wijzigt bijlage I, hoofdstuk I, 2.1, vijfde lid, 2°, bij het Stooktoestellenbesluit.

Er wordt nu een onderscheid gemaakt tussen toestellen met een beperkt vermogen en toestellen met een hoog vermogen. Het uitvoeren van metingen bij verschillende vermogens is enkel nog verplicht voor ketels met een nominaal vermogen vanaf 1 MW.

Art. 219. Dit artikel wijzigt bijlage I, hoofdstuk II, bij het Stooktoestellenbesluit.

Deze tekst geeft een meer gedetailleerde omschrijving van de vereisten van de reeds opgenomen meetapparatuur en verwijst hierbij naar de norm.

Art. 220. Dit artikel wijzigt bijlage II bij het Stooktoestellenbesluit.

Punt 1°: betreft een rechtzetting van een administratieve vergissing in de formule opgenomen onder punt 3.1

Punt 2°: Dit artikel vervangt punt 4 van bijlage II bij het Stooktoestellenbesluit.

Dit artikel geeft de berekeningsformule voor het verbrandingsrendement weer die door de huidige meettoestellen gebruikt wordt voor stooktoestellen gevoed met zowel vloeibare als gasvormige brandstof. Op de markt zijn er meer meettoestellen beschikbaar die O₂ meten in vergelijking met deze die CO₂ meten.

De formule voor de berekening van het verbrandingsrendement op basis van het CO₂-gehalte, voor toestellen gevoed met vloeibare brandstof, werd niet behouden.

Art. 221. Dit artikel wijzigt bijlage III bij het Stooktoestellenbesluit.

De formulieren werden aangepast aan de formulering die gebruikt wordt in de regelgeving.

Voor het keuringsrapport wordt nu ook een modelformulier opgesteld.

HOOFDSTUK 4. — *Wijzigingen in het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (Milieuhandhavingsbesluit)*

Art. 222. Dit artikel wijzigt artikel 35/7 van het Milieuhandhavingsbesluit. Met dit wijzigingsartikel wordt artikel 23 (6) van de Richtlijn Industriële Emissies volledig omgezet, wat nog niet was gebeurd via de VLAREM-trein 2012 (Besluit van de Vlaamse Regering van 7 juni 2013 tot wijziging van diverse besluiten inzake leefmilieu houdende omzetting van Europese richtlijnen en andere diverse wijzigingen).

Art. 223. Dit artikel wijzigt artikel 1 van bijlage VII bij het Milieuhandhavingsbesluit.

In artikel 5.32.2.2bis, §1, 3° en §2, 3° wordt de exploitant verplicht het geluidsniveau te meten (en ook te registreren in §2, 3°), alsook om het geluidsniveau tijdens de muziekactiviteit continu zichtbaar te maken en te bewaken. Het bewaken van het geluidsniveau is echter onlosmakelijk verbonden aan de geluidsemissies zelf en het niet voldoen aan deze verplichting leidt tot een verhoogd risico op gehoorschade. Deze bepalingen voldoen bijgevolg niet aan de voorwaarden voor een milieu-inbreuk en dienen opnieuw als milieumisdrijf ingedeeld te worden. Voorts wordt in dit artikel de lijst van milieu-inbreuken letterlijk aangepast conform de wijzigingen aan het VLAREM zoals opgenomen in dit besluit.

Art. 224. Dit artikel wijzigt bijlage IX bij het Milieuhandhavingsbesluit. Met de wijzigingen aan het Stooktoestellenbesluit moet ook de lijst met milieu-inbreuken in bijlage IX van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid aangepast worden.

Art. 225. Dit artikel vervangt bijlage XXIII van het Milieuhandhavingsbesluit. Met de wijzigingen aan het VLAREL moet ook de lijst met milieu-inbreuken in bijlage XXIII van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid aangepast worden.

Art. 226. Door artikel 4 van het decreet van 23 november 2018 houdende wijzigingen van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij, werd artikel 16 van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij gewijzigd. Voormeld artikel 16 werd gedepenaliseerd door de opname van dat artikel in bijlage XXXIII van het Milieuhandhavingsbesluit van 12 december 2008. Door de wijziging van voormeld artikel 16 moet ook deze bijlage XXXIII van het Milieuhandhavingsbesluit worden aangepast. Natuurlijk kan de inwerkingtreding van artikel X de bekendmaking en inwerkingtreding van de decretale rechtsgrond, zijnde het gewijzigde artikel 16, niet voorafgaan.

Art. 227. Door dit artikel wordt de overtreding van artikel 13 van het besluit van de Vlaamse Regering tot uitvoering van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij een milieu-inbreuk. Het gaat om inbreuken die van mineure aard zijn zoals het gebruik van gekleurde maden of van een leefnet.

Enkel de overtreding van artikel 13, eerste lid, 3° van voormeld besluit, met name het verbod om andere vistuigen dan een hengel, peur of schepnet te gebruiken, blijft een milieumisdrijf omdat het gebruik van verboden tuigen een potentieel grote impact kan hebben op het visbestand.

HOOFDSTUK 5. — *Wijzigingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2010 tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake erkenningen met betrekking tot het leefmilieu (VLAREL)*

Art. 228. Dit artikel wijzigt artikel 4, §1, van het VLAREL.

Punt 1°: Naar aanleiding van de opheffing van titel I van het VLAREM op 23 februari 2017 wordt de definitie van titel I van het VLAREM geschrapt.

Punt 2°: Dit betreft een taalkundige correctie. In het besluit van de Vlaamse Regering van 11 december 2009 tot gedeeltelijke omzetting van artikel 6 en 8 van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt wordt de term 'ondernemingsloket' gebruikt.

Punt 3°: De definitie van compendium wordt gewijzigd. Een compendium is een bundel met methoden voor het nemen van monsters en het uitvoeren van metingen en analyses, die Europese (EN), internationale (ISO) of andere genormeerde methoden of methoden die door het referentielaboratorium van het Vlaamse Gewest werden gevalideerd in opdracht van de Vlaamse overheid, omvatten. Er bestaan momenteel vijf compendia: WAC, LUC, BOC, BAM en CMA (zie art. 45 van het VLAREL). Een aantal van deze compendia bevatten nu al eisen omtrent de kwaliteit of validatie van de methoden. In de definitie van compendium wordt nu verduidelijkt dat de compendia deze eisen kunnen bevatten.

Punt 4°: De bepaling dat het compendium goedgekeurd wordt bij ministerieel besluit en de inhoudstafel bij uittreksel bekendgemaakt wordt in het *Belgisch Staatsblad* wordt geschrapt in de definitie van compendium in het VLAREL. Deze bepaling staat meer op zijn plaats in artikel 45 van het VLAREL dat vastlegt dat een erkend laboratorium het compendium moet toepassen.

Punt 5°: Niet voor alle erkenningen moet een aanvraag ingediend worden om de erkenning te kunnen verkrijgen: bij een erkenning van rechtswege (artikel 32 VLAREL) wordt de erkenning verleend zonder dat een aanvraag ingediend moet worden. Om die reden wordt in de definitie van bevoegde afdeling de verwijzing naar een aanvraag geschrapt.

Punt 6°: Met deze bepaling wordt de bevoegdheid van de registratie van een monsternemer, die met het voorliggend besluit in het VLAREL ingevoerd wordt, geregeld namelijk:

- 1° het Departement Omgeving is bevoegd voor de registratie als monsternemer in het kader van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid;
- 2° de afdeling Mestbank van de Vlaamse Landmaatschappij is bevoegd voor de registratie als monsternemer in het kader van het Mestdecreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

Art. 229. Dit artikel wijzigt artikel 6 van het VLAREL.

Punt 1°:

- a) Dit punt wijzigt de verwijzing naar titel II van het VLAREM voor de airco-energiesdeskundige naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM.
- b) De erkenning voor MER-coördinatoren wordt geïntegreerd in de bestaande categorie van deskundigen.

De erkenning van MER-coördinator werd reeds eind 2002 voorzien in titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM). Artikel 10, §3, van het decreet van 18 december 2002 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel betreffende de milieueffect- en veiligheidsrapportage, stelt dat de Vlaamse Regering de datum bepaalt vanaf wanneer een MER-coördinator over een erkenning als MER-coördinator moet beschikken voor het leiden van een team van erkende MER-deskundigen. Tot die datum kan een MER-coördinator op voorstel van de initiatiefnemer door de administratie worden gekozen uit het team van erkende MER-deskundigen dat het rapport opstelt. Deze overgangsbepaling werd opgenomen in afwachting van de verdere uitwerking van de erkenning als MER-coördinator. Met het voorliggend besluit wordt de erkenning van MER-coördinator nu in het VLAREL ingevoerd.

In 2016 werden de procedures en processen inzake milieueffectrapportage (zowel project-m.e.r. als plan-m.e.r., zowel MER-rapporten als screeningsnota's) geëvalueerd en geoptimaliseerd. Er werd hierbij rekening gehouden met de uitgangsprincipes van het Vlaamse Regeerakkoord 2014-2019. In het kader van deze evaluatie werd ook de noodzaak tot het behoud en de concrete uitwerking van de aparte erkenning als MER-coördinator onderzocht.

Het MER is een belangrijk beslissingsondersteunend instrument bij de vergunningverlening en om de kwaliteit, wetenschappelijke waarde en objectiviteit ervan te garanderen werd in het verleden reeds het erkenningsstelsel van de MER-deskundigen in het leven geroepen. De erkende MER-deskundigen zijn specialisten in de disciplines waarvoor zij erkend zijn en staan in voor de correcte beoordeling van de effecten van plannen en projecten binnen deze disciplines.

Naast de uitwerking van de specifieke disciplines binnen een MER is het cruciaal dat het MER inhoudelijk en organisatorisch een samenhangend geheel vormt en dat de verschillende disciplines op elkaar worden afgestemd opdat het MER een bruikbaar instrument wordt. Dit verwezenlijken is de taak van de MER-coördinator. De MER-coördinator heeft de leiding over het team van de erkende MER-deskundigen en staat in voor de organisatorische aspecten binnen het MER waarbij onder meer communicatie met de verschillende partijen (team erkende MER-deskundigen, initiatiefnemer, dienst Milieueffectrapportagebeheer) en aansturing en coaching van het team belangrijk zijn. Daarnaast is de MER-coördinator ook verantwoordelijk voor de scoping, de uitwerking van de disciplines die binnen het MER niet als sleuteldiscipline worden beschouwd, de algemene hoofdstukken (inleidende en besluitende hoofdstukken) en de niet-technische samenvatting.

Met de invoering van de omgevingsvergunning en de integratie van de milieueffectrapportage binnen de vergunningsprocedure wordt de rol van de MER-coördinator nog belangrijker gezien het MER binnen een zeer strakke timing afgewerkt zal moeten worden en een goede organisatie van de opmaak nog crucialer wordt.

Rekening houdend met de cruciale rol van de MER-coördinator is de noodzaak tot het behoud van deze erkenning dan ook voldoende aangetoond.

Daarnaast is er ook de noodzaak om de MER-coördinator niet langer louter te kiezen uit het team van erkende MER-deskundigen dat instaat voor het opstellen van het MER maar te voorzien in de uitwerking van een aparte erkenning als MER-coördinator. De rol van de MER-deskundige is immers wezenlijk verschillend van de rol van MER-coördinator en de erkenningsvoorwaarden die gekoppeld zijn aan de erkenning van een MER-deskundige zijn niet afgestemd op de rol van MER-coördinator.

De erkende MER-deskundige is een specialist en wordt erkend in een specifieke discipline. Hij moet aan de hand van zijn praktische ervaring en opleiding zijn expertise in de specifieke discipline aantonen om in aanmerking te kunnen komen voor een erkenning. Op deze wijze kan de nodige garantie geboden worden dat de effecten binnen deze discipline op een kwaliteitsvolle, wetenschappelijke en onafhankelijke wijze uitgewerkt kunnen worden in het MER. De erkende MER-deskundige is verantwoordelijk voor de uitwerking van de discipline waarvoor hij erkend is.

De MER-coördinator is een generalist die het overzicht heeft over de volledige studie en beschikt over de nodige analytische en synthetiserende vaardigheden om een goede scoping uit te kunnen voeren en de interdisciplinaire verbanden te zien en te leggen. Hij moet een basiskennis hebben van de verschillende disciplines binnen het MER gezien hij borg moet staan voor de onderlinge afstemming tussen de disciplines en een kwaliteitsvolle uitwerking van de niet-sleuteldisciplines (disciplines die niet uitgewerkt moeten worden door een MER-deskundige erkend voor die specifieke discipline), de algemene hoofdstukken en de niet-technische samenvatting. De MER-coördinator kan deze disciplines, de algemene hoofdstukken en de niet-technische samenvatting, zelf uitwerken en bewaakt in elk geval de kwaliteit van de uitwerking indien dit door een medewerker of andere MER-deskundige wordt uitgewerkt. Om zijn taken tot een goed einde te kunnen brengen beschikt de MER-coördinator ook over kennis van de MER-richtlijnenboeken, de wetgeving inzake milieueffectrapportage en leefmilieu en kan hij werken met het nodige kaartmateriaal (bijvoorbeeld het kaartmateriaal van Geopunt Vlaanderen).

Daarnaast is de MER-coördinator een manager. Hij moet in staat zijn het team van erkende MER-deskundigen aan te sturen wat de nodige leidinggevende en coachende competenties vereist. Hij staat in voor het overleg en de samenwerking tussen de verschillende partijen betrokken bij het MER en zorgt voor de planning en de organisatie. Ook is hij in staat om overtuigend en duidelijk te communiceren over het procesverloop naar de verschillende betrokken partijen toe en zet aan tot participatie. Tenslotte beschikt hij ook over de nodige redactionele vaardigheden om van het MER een samenhangend geheel te maken met een duidelijke niet-technische samenvatting.

Gezien de zeer verschillende rollen die een MER-deskundige en een MER-coördinator vervullen en de verschillende competenties die zij moeten bezitten kan ook geconcludeerd worden dat een goede MER-deskundige niet noodzakelijkerwijs een goede MER-coördinator is en vice versa. Het is dan ook niet aangewezen om de huidige praktijk waarbij een MER-coördinator gekozen wordt uit het team van erkende MER-deskundigen verder te zetten.

Er wordt bijgevolg gekozen om een aparte erkenning van MER-coördinator op te nemen in het VLAREL. De erkenningsvoorwaarden gekoppeld aan deze erkenning zijn gericht op praktische ervaring en opleiding waaruit de beheersing van de nodige competenties en de basiskennis inzake de verschillende disciplines van het MER blijken.

Het opnemen van de erkenning als MER-coördinator in het VLAREL zal ook een antwoord bieden op een aantal problemen die zich in de praktijk voordoen:

- a) De dienst Milieueffectrapportage heeft vastgesteld dat indien procedures minder vlot en goed verlopen, dit te wijten kan zijn aan een gebrekkige uitvoering van de taak van MER-coördinator (o.a. slechte scoping, onvoldoende afstemming tussen de disciplines, onvoldoende informatiedoorstroming, onduidelijke en tegenstrijdige teksten, slechte interdisciplinaire afwegingen van alternatieven, ongestructureerde formulering en uitwerking van milderende maatregelen, onduidelijke en onvolledige conclusies, onvoldoende rekening houden met gemaakte opmerkingen en adviezen, te veel versies van de ontwerp teksten, onvoldoende overleg en communicatie over het procesverloop tussen de verschillende partijen). Ook voldoet de initiatiefnemer soms niet aan de decretale verplichting om aan de MER-coördinator alle relevante informatie ter beschikking te stellen die voorhanden is of om alle medewerking te verlenen opdat de MER-coördinator zijn taak naar behoren kan vervullen. Ook in die gevallen heeft een MER-coördinator de belangrijke taak om hierover te communiceren naar de betrokken partijen. De gebrekkige uitvoering van de taak van MER-coördinator kan op

deze wijze leiden tot langere procedures en bijgevolg ook tot meer kosten voor de exploitant en de maatschappij. Door de uitwerking van de erkenning als MER-coördinator komen enkel personen die beschikken over de nodige ervaring, basiskennis en opleiding inzake de noodzakelijke competenties om deze problemen het hoofd te bieden in aanmerking om de rol van MER-coördinator uit te oefenen.

- b) Tot op heden wordt een MER-coördinator gekozen uit het team van erkende MER-deskundigen. Indien een erkend MER-deskundige in de uitoefening van zijn rol van MER-coördinator fouten maakt (vb. geen samenhang in het MER, inconsistenties, ...) waardoor het MER als minder kwaliteitsvol wordt gepercipieerd is er geen mogelijkheid om hem hierop aan te spreken aan de hand van zijn erkenning als MER-deskundige. De rol van MER-coördinator vormt immers niet het voorwerp van deze erkenning. Het opnemen van de erkenning als MER-coördinator in het VLAREL biedt ook de schorsings-, opheffings- en handhavingsinstrumenten die in dit besluit voorzien zijn. De MER-coördinatoren zijn in dit geval gehouden aan de algemene gebruiks-eisen (o.a. kwaliteitsvolle uitoefening van de taken). Daarnaast worden er ook bijzondere gebruikseisen toegevoegd specifiek voor de erkenning als MER-coördinator, zoals het op de hoogte blijven van de meest recente wetgeving inzake de MER-procedure.
- c) Tot op heden wordt een MER-coördinator gekozen uit het team van erkende MER-deskundigen. De erkenning als MER-deskundige in een specifieke discipline biedt echter geen enkele garantie dat de rol van MER-coördinator op een degelijke en efficiënte wijze zal worden uitgevoerd. Deze rol vormt immers niet het voorwerp van de erkenning als MER-deskundige en bij het verlenen van de erkenning als MER-deskundige wordt ook geen rekening gehouden met het feit of de aanvrager van de erkenning de competenties bezit die van een MER-coördinator verwacht worden. Het is ook niet de bedoeling dat hiermee rekening gehouden moet worden gezien men met deze erkenning specialisten in een bepaalde discipline wil kunnen inzetten voor het opstellen van deze discipline in een MER. Indien men bij de erkenning als MER-deskundige rekening zou houden met de competenties die voor de rol als MER-coördinator nodig zijn zouden specialisten die niet beschikken over deze competenties onbedoeld uitgesloten van een erkenning als MER-deskundige. Het uitwerken van een aparte erkenning als MER-coördinator erkent het verschil tussen beide rollen en zorgt voor de juiste persoon in de juiste functie.
- d) Door de verdere uitwerking van de erkenning als MER-coördinator in het VLAREL als een aparte erkenning is de voorwaarde dat een MER-coördinator een erkend MER-deskundige moet zijn, niet langer noodzakelijk. De erkenning van MER-coördinator heeft immers zijn eigen specifieke voorwaarden. Op deze manier kunnen bijvoorbeeld MER-deskundigen van het eerste uur die de laatste jaren een meer coördinerende functie op zich hebben genomen en daardoor momenteel niet meer of nog maar moeilijk in aanmerking komen voor de discipline-specifieke erkenning van MER-deskundige, nog steeds een mogelijkheid hebben een rol te vervullen in het MER-proces. Op deze wijze zal hun rijke kennis en ervaring niet verloren gaan. Daarnaast kunnen ook nog niet erkende medewerkers die geen specialisten zijn in een specifieke discipline maar die wel zeer veel ervaring hebben met het uitvoeren van de taken van een MER-coördinator en de algemene MER-procedure de kans krijgen om zich te laten erkennen en zo deel uit te maken van de nieuwe generatie van erkende MER-coördinatoren. De MER-coördinator die niet erkend is als MER-deskundige kan zelf een niet-sleuteldiscipline in een MER uitwerken, of een MER-deskundige of een ander deskundig persoon inschakelen voor deze niet-sleuteldiscipline, waarbij de MER-coördinator verantwoordelijk blijft.
- e) Ook in het licht van de beleidsnota Omgeving 2014-2019 biedt de verdere uitwerking van de erkenning als MER-coördinator een meerwaarde. De beleidsnota voorziet de erkenning van deskundigen maximaal te valoriseren en gezien erkenningen voor onbepaalde duur verleend worden wil zij sterk inzetten op het bewaken van de kwaliteit van de erkenningen en de geloofwaardigheid van de deskundigen. Zoals reeds eerder gesteld is kwaliteitsbewaking op de taken van de MER-coördinator momenteel niet mogelijk gezien de erkenning als MER-deskundige de taken van een MER-coördinator niet als voorwerp heeft. Om de erkende deskundigen maximaal te responsabiliseren en op die wijze de erkenningen maximaal te valoriseren is de invoering van de erkenning als MER-coördinator dus ook noodzakelijk.

Vanaf 1 januari 2020 is een MER-coördinator verplicht om over de erkenning te beschikken. Dit geeft de MER-coördinatoren voldoende tijd om de erkenning te behalen.

Punt 2° en 3°: Deze punten wijzigen de verwijzing naar titel II van het VLAREM voor bepaalde technici en opleidingscentra naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM.

Punt 4°: Naar aanleiding van de opheffing van titel I van het VLAREM op 23 februari 2017 wordt de verwijzing naar titel I van het VLAREM geschrapt.

Punt 5° en 6°: Met de voorgestelde wijzigingen worden onduidelijkheden in de discipline-indeling weggewerkt.

Door de wijziging aan de indelingslijst die voorgesteld wordt voor de rubriek 53.2.2° worden een aantal bemalingen niet langer ingedeeld. Zonder aanpassing van de disciplines zouden deze door boorbedrijven onder discipline 2 moeten aangelegd worden, welke over een andere expertise beschikken. Daarom wordt de discipline 1 algemeen bepaald als van toepassing voor alle bemalingen, los van de indelingslijst.

Punt 8°: Dit punt werkt onduidelijkheden in de omschrijving van discipline 4 weg. De aanpassingen hebben betrekking op boringen die vallen onder de uitzonderingen in rubriek 55.1 van de indelingslijst van het VLAREM.

Met het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 (VLAREM-trein 2013) werden er in titel I van het VLAREM wijzigingen aangebracht aan de indelingslijst voor rubriek 55.1. Er werden bijkomende uitzonderingen gedefinieerd waardoor een bijkomende reeks boringen sindsdien niet meer ingedeeld is. Er werd echter bij de omschrijving van discipline 4 van de boorbedrijven in VLAREL niet de nodige aanpassingen aangebracht. Hierdoor vallen de boringen die gevat zijn door deze uitzonderingen onder discipline 5 – andere boringen en dieper dan het dieptecriterium onder discipline 4 – verticale boringen. Indeling van boringen in het kader van dezelfde activiteit onder meerdere disciplines is niet wenselijk. Boorbedrijven actief in deze discipline hebben een erkenning voor discipline 4 reeds aangevraagd.

Het merendeel van de bedrijven met een erkenning voor discipline 5 beschikt ook over een erkenning in discipline 4 (stand van zaken op 15 juni 2017). Voor 2 boorbedrijven met een erkenning voor discipline 5 zonder discipline 4 wordt een aanpassing van hun erkenningsbesluit voorzien. Overgangsbepalingen zijn niet vereist.

Punt 9°: Dit punt betreft een versoepeling voor het aanleggen, wijzigen en verbouwen van peilputten. Aanleg van peilputten valt volgens de huidige formulering onder meerdere disciplines. De peilputten ter naleving van milieuvoorwaarden (bv. aanleg van peilputten bij een grondwaterwinning), allemaal uitzonderingen onder rubriek 55.1, vallen volgens de huidige indeling alle onder discipline 5 - andere boringen. Peilputten voor andere doeleinden dan

hierboven aangehaald, dus de boringen die niet behoren tot de uitzonderingen bij rubriek 55.1, vallen volgens de huidige formulering onder discipline 4. Het aanleggen van peilputten sluit inhoudelijk aan bij verschillende disciplines. Daarom wordt voorgesteld om de erkenning voor het aanleggen, wijzigen of verbouwen van peilputten vanuit elke erkende discipline mogelijk te maken.

Er zijn geen overgangsbepalingen vereist aangezien het een versoepeling betreft.

Punt 10°: Dit punt wijzigt de verwijzing naar titel II van het VLAREM voor koeltechnische bedrijven naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM. Verder wordt nog een verwijzing naar artikel 5.16.3.3, §1bis, van titel II van het VLAREM toegevoegd gezien in deze paragraaf naar de erkenning van een koeltechnisch bedrijf verwezen wordt.

Art. 230. Dit artikel heft punt 4° van artikel 13/1 op.

Art. 231. Dit artikel voegt een artikel 13/2 in het VLAREL in dat de bijzondere erkenningsvoorwaarden voor de MER-coördinator vastlegt waarbij vormelijk afgestemd wordt op de bijzondere erkenningsvoorwaarden van de MER-deskundige. De vereisten betreffen onder meer een minimum aan ervaring met het coördineren van milieueffectrapporten en een opleiding gericht op de competenties en basiskennis die nodig zijn bij het uitvoeren van de taken als MER-coördinator.

De erkenningsvoorwaarden moeten garanderen dat de personen die in aanmerking komen voor een erkenning als MER-coördinator deze rol naar behoren kunnen invullen.

De opleiding moet hierbij garant staan voor:

- de nodige basiskennis inzake de verschillende disciplines binnen het MER opdat de MER-coördinator de MER-richtlijnenboeken kan begrijpen en de inhoudelijke kwaliteit kan borgen van de onderdelen in het MER waarvoor hij verantwoordelijk is;
- de ontwikkeling van de competenties die de MER-coördinator nodig heeft bij het vervullen van zijn rol als manager.

Het diploma van bachelor/master/gelijkgeschakelde graad en het minimum aantal jaren aan praktische ervaring met het coördineren van milieueffectrapporten moet garant staan voor de ontwikkeling van de nodige analytische en synthetiserende vaardigheden van een erkende MER-coördinator.

Het minimum aan praktische ervaring met het coördineren van milieueffectrapporten moet daarnaast garant staan voor de ervaring met de verschillende taken van een MER-coördinator en de ontwikkeling van de nodige kennis van de MER-richtlijnenboeken om de niet-sleuteldisciplines te kunnen uitwerken, de wetgeving inzake milieueffectrapportage en leefmilieu en het gebruik van kaartmateriaal.

Bij het beoordelen van een erkenningsaanvraag moet bijgevolg ook nagegaan worden of deze garanties ingevuld worden.

Art. 232.

Art. 233.

Art. 234.

Art. 235.

Art. 236. Deze artikels wijzigen artikels 14, 15, 16, 17, 17/1, 17/2, 17/3, 17/4, 17/5 en 19 van het VLAREL. Vanaf 1 januari 2020 wordt het tijdstip waarop de toezichtsretributie moet betaald worden als erkend persoon aangepast. Zo moet een persoon die van rechtswege erkend wordt geen retributie meer betalen om een erkenningsbewijs te bekomen vanaf 1 januari 2020. De erkende opleidingscentra die deze retributie meestal voor de overheid innen en doorstorten aan de overheid ondervinden door deze inning veel administratieve lasten. Door deze wijziging komen deze administratieve lasten te vervallen. De eerste keer dat een toezichtsretributie zal moeten betaald worden is vanaf het jaar nadat het erkenningsbewijs verkregen werd en vervolgens jaarlijks.

Daarnaast wordt de retributie voor de technicus voor klimaatregelingsapparatuur in bepaalde motorvoertuigen vanaf 1 januari 2020 volledig geschrapt omdat het te betalen retributiebedrag van 6 euro (niet geïndexeerd) niet opweegt tegen de kosten die gemaakt moeten worden voor de inning van het bedrag en omdat de erkenningsplichtige activiteit, namelijk de terugwinning van gefluoreerde broeikasgassen uit airco's van bepaalde motorvoertuigen, een zeer beperkte handeling ten opzichte van de activiteiten die een technicus aan een motorvoertuig uitvoert, betreft.

Art. 237. Dit artikel wijzigt artikel 24/6, 1°, van het VLAREL. Een opleidingscentrum voor het uitreiken van het certificaat van bekwaamheid voor apparatuur die oplosmiddelen bevat, moet niet noodzakelijk beschikken over procedures om de opleiding te organiseren aangezien het opleidingscentrum enkel een examen voor deze technici moet organiseren conform verordening nr. 306/2008 van 2 april 2008 van de Commissie tot vaststelling, ingevolge Verordening (EG) nr. 842/2006 van het Europees Parlement en de Raad, van minimumeisen en de voorwaarden voor wederzijdse erkenning van de certificering van personeel voor de terugwinning van bepaalde oplosmiddelen op basis van gefluoreerde broeikasgassen uit apparatuur.

Art. 238. Dit artikel wijzigt artikel 25, tweede lid, 3°, van het VLAREL. Voor het uitvoeren van monsternames en analyses moeten laboratoria over de nodige erkenningen beschikken. Deze zijn onderverdeeld in verschillende pakketten. Het verkrijgen van een erkenning is gekoppeld aan een aantal voorwaarden, waaronder het beschikken over een ISO 17025 accreditatie voor minstens een parameter van het pakket waarvoor de erkenning aangevraagd wordt. Wanneer een erkenningepakket echter alleen betrekking heeft op monstername, moet niet aan deze voorwaarde voldaan worden omdat een ISO 17025 alleen voor monstername niet mogelijk is. Om deze reden was het bestaande erkenningepakket M-M1, dat betrekking heeft op het nemen van monsters van (behandelde)mest, opgenomen in artikel 25, als één van de pakketten waarvoor het verkrijgen van een erkenning niet afhankelijk is van het beschikken over een ISO 17025 accreditatie. Met voorliggend besluit wordt het bestaande erkenningepakket (M-M1) opgesplitst in 3 afzonderlijke pakketten die telkens alleen monstername van mest of behandelde mest omvatten in specifieke omstandigheden nl. vanuit mestkelders en mesthopen (gewijzigd pakket M-M1), bij transport van vloeibare mest (nieuwe pakket M-M6) en van volumineuze opslagen (zoals bassins, silo's, containers, ...) van verwerkte of behandelde mest (nieuwe pakket M-M5). Aangezien ook de nieuwe pakketten M-M5 en M-M6 alleen betrekking hebben op het nemen van monsters, is het aangewezen dat ook voor deze nieuwe pakketten bepaald wordt dat het verkrijgen van een erkenning niet afhankelijk is van het beschikken over een ISO 17025 accreditatie. Gelet hierop worden de nieuwe pakketten M-M5 en M-M6 toegevoegd aan de lijst van pakketten waarvoor geen ISO 17025 accreditatie nodig is voor het verkrijgen van een erkenning.

Art. 239. Dit artikel wijzigt artikel 28 van het VLAREL.

Punt 1°: Voor de aanvragen tot erkenning als MER-deskundige in de discipline water, deeldomein mariene waters, zal aan het Vlaams Instituut voor de Zee geen advies meer gevraagd worden. Voor dit deeldomein zal nog steeds advies aan de afdeling Ecologisch Toezicht van de VMM en de subentiteit van het Departement Omgeving, bevoegd voor milieueffectrapportage, gevraagd worden.

Punt 2°: Bij een aanvraag tot erkenning als MER-coördinator wordt advies gevraagd aan de subentiteit van het Departement Omgeving, bevoegd voor milieueffectrapportage.

Punt 3°: De subentiteit van het Departement Omgeving, bevoegd voor erkenningen, maakt bij een aanvraag tot erkenning als MER-coördinator een gemotiveerd eindadvies en maakt een voorstel van beslissing, net als bij de overige erkenningsaanvragen waarvoor deze subentiteit bevoegd is.

Art. 240. Dit artikel wijzigt artikel 29 van het VLAREL. Met deze wijziging is het mogelijk om de bevoegdheid te delegeren naar een afgevaardigde van de leidinggevend ambtenaar.

Art. 241. Dit artikel wijzigt artikel 31 van het VLAREL. Met deze wijziging is het mogelijk om de bevoegdheid te delegeren naar een afgevaardigde van de leidinggevend ambtenaar.

Art. 242. Dit artikel wijzigt artikel 32 van het VLAREL. Vanaf 1 januari 2020 wordt het tijdstip waarop de toezichtsretributie moet betaald worden als erkend persoon aangepast. Zo moet een persoon die van rechtswege erkend wordt geen retributie meer betalen om een erkenningsbewijs te bekomen vanaf 1 januari 2020. De erkende opleidingscentra die deze retributie meestal voor de overheid innen en doorstorten aan de overheid ondervinden door deze inning veel administratieve lasten. Door deze wijziging komen deze administratieve lasten te vervallen. De eerste keer dat de toezichtsretributie zal moeten betaald worden is vanaf het jaar nadat het erkenningsbewijs verkregen werd en vervolgens jaarlijks.

Art. 243. Dit artikel wijzigt artikel 34 van het VLAREL.

Punt 1° en 2°: Een erkend persoon moet ook elke wijziging waardoor hij niet meer aan de gebruikseisen van het VLAREL voldoet aan de bevoegde afdeling doorgeven zodat de bevoegde afdeling hiervan op de hoogte is en hier naar kan handelen.

Punt 3°: Met het besluit van de Vlaamse Regering van 18 maart 2016 tot wijziging van diverse besluiten inzake leefmilieu werd de term 'ambtenaren' foutief gewijzigd in 'personeelsleden van de bevoegde afdeling' naar aanleiding van het feit dat de term 'ambtenaren' contractuele personeelsleden uitsluit. Met het gebruik van de term 'overheidspersoneel' wordt dit nu rechtgezet.

Punt 4° en 5°: Vanaf 1 januari 2020 zal een erkend persoon de toezichtsretributie niet meer vijfjaarlijks moeten betalen maar jaarlijks. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar de toelichting bij de wijziging van artikel 54/1 van het VLAREL.

Art. 244. Dit artikel wijzigt artikel 37, 7°, van het VLAREL.

Het gaat hierbij om een verduidelijking van de scope van deze bepaling. De geest van de wetgeving is het voorkomen dat milieudeskundigen in de discipline geluid en trillingen bij het uitoefenen van hun taken specifieke producten ter bestrijding van lawaai of het meten van geluid (kunnen) voorschrijven of aanbieden waarbij zijzelf een belang hebben in de verkoop van deze producten en dit in het kader van hun rol als onafhankelijke deskundigen. Echter niet alle akoestische producten die in deze geest onder de scope ressorteren, vallen onder de letterlijke definitie van 'toestel' of 'apparaat', zoals bijvoorbeeld omkastingen en geluidschermen. Het is echter vanzelfsprekend dat ook het hebben van een belang in een bedrijf dat deze laatste reeks producten aanbiedt ook strijdig is met de onafhankelijkheid van de milieudeskundige in de discipline geluid en trillingen.

Art. 245. Dit artikel wijzigt artikel 39/1 van het VLAREL.

Punt 1°: Deze wijziging komt er naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM.

Punt 2°: Vanaf 1 januari 2020 wordt artikel 13/1, 4° van het VLAREL opgeheven waardoor de betreffende zin moet aangepast worden. Indien het certificaat van bekwaamheid inzake de keuring van airconditioningsystemen met een nominaal koelvermogen van meer dan 12 kW ouder is dan vijf jaar na het behalen ervan, moet de airco-energiesdeskundige de bijscholing gevolgd hebben en voor het bijhorende examen geslaagd zijn voor hij de erkenning van rechtswege kan gebruiken.

Art. 246. Dit artikel voegt een artikel 39/2 in het VLAREL in dat de bijzondere gebruikseisen voor de MER-coördinatoren vastlegt waarbij formelijk afgestemd wordt op de bijzondere gebruikseisen van de MER-deskundigen. Deze bepalen onder meer dat een MER-coördinator moet beschikken over de nodige vakliteratuur en gegevens over de uit te voeren taken met betrekking tot de erkenning en dat hij zich jaarlijks moet bijscholen inzake de recentste ontwikkelingen inzake milieueffectrapportage in de ruime zin. Dit kan betrekking hebben op procedurele aspecten of de disciplines die hij als MER-coördinator moet uitwerken.

Daarnaast is onafhankelijkheid, net zoals bij de erkenning van MER-deskundige, een zeer belangrijke vereiste bij het gebruik van de erkenning als MER-coördinator.

In de algemene erkenningsvoorwaarden in artikel 34 van het VLAREL, van toepassing op alle erkenningen, wordt reeds gesteld dat een erkende persoon in alle gevallen een objectieve en onafhankelijke houding moet aannemen bij het gebruik van de erkenning.

In de gebruikseisen van de erkende MER-coördinator wordt, net als bij de gebruikseisen van de erkende MER-deskundigen, bijkomend een verbod opgelegd de erkenning te gebruiken wanneer de onafhankelijkheid of de perceptie ervan in gedrang komt. Daarbij wordt uitgegaan van een responsabilisering van de erkende MER-coördinator die te allen tijde de kwalitatieve uitvoering van zijn werkzaamheden moet kunnen waarborgen zonder zijn daartoe vereiste integriteit in het gedrang te brengen.

Het uitvoeren van onafhankelijk studiewerk tegen een vergoeding, zoals het opstellen van een plan-MER, een project-MER of andere studie die door een MER-deskundige/MER-coördinator moet worden uitgevoerd, impliceert geen financiële band die de objectiviteit en de onafhankelijkheid in het gedrang zou kunnen brengen. Dit is ook het geval bij het uitvoeren van opeenvolgende studies (bijvoorbeeld plan- en project-MER). Dergelijk onafhankelijk studiewerk doet immers geen uitspraak over de wenselijkheid van een plan, programma of project en bepaalt louter wat de milieueffecten zijn en welke milderende maatregelen mogelijk zijn.

Indien geen waarborg van objectiviteit en onafhankelijkheid kan worden geboden of indien hieromtrent twijfel rijst, kan de erkende MER-coördinator geen gebruik maken van zijn erkenning voor de betrokken opdracht, behoudens indien hij de in de standaardprocedure voorziene preventieve maatregelen tot waarborg van een onafhankelijke en objectieve uitvoering van de betrokken opdracht (beheersmaatregelen) neemt.

Het komt in de eerste plaats aan de erkende MER-coördinator toe om op onderbouwde wijze te beoordelen of hij voor een concrete opdracht in staat is om de opdracht op kwalitatieve, objectieve en onafhankelijke wijze uit te voeren. De beoordeling of de objectieve en onafhankelijke uitvoering van een dienstverlening kan worden gewaarborgd, gebeurt door de MER-coördinator volgens de werkwijze, opgenomen in de standaardprocedure die bij ministerieel besluit vastgesteld wordt. Deze werkwijze zal de krachtlijnen bevatten van een optimale zelfcontrole en bewaking van de objectieve en onafhankelijke uitvoering van de dienstverlening als erkende MER-coördinator.

Daarnaast vraagt ook de onafhankelijkheid van MER-coördinatoren en MER-deskundigen die tewerkgesteld zijn bij intergemeentelijke verenigingen en provinciale instellingen die ondersteuning bieden aan de provincie en gemeenten inzake milieuonderzoek, enige verduidelijking. Aangezien deze MER-coördinatoren en MER-deskundigen overheidspersoneel zijn, wordt hun onafhankelijkheid reeds geregeld door middel van de algemene gebruikseisen in artikel 34, §7, van het VLAREL. Hierdoor kan het gebruiksverbod van de erkenning vastgelegd in de bijzondere gebruikseisen als volgt geïnterpreteerd worden, met name het verbod van het gebruik van de erkenning als de opdrachtgever, in dit geval gemeenten en provincies, zelf of met een tussenpersoon, in rechte of in feite bestuursmandaten opneemt of bestuursfuncties uitoefent bij de erkende persoon. Indien de gemeenten en provincies die opdrachtgever zijn voor het opstellen van een MER in de raad van bestuur zetelen van de intergemeentelijke vereniging of de provinciale instelling kan een MER-coördinator of MER-deskundige die tewerkgesteld is bij deze vereniging of instelling zijn erkenning toch gebruiken door de onafhankelijke houding mogelijk te maken, door bijvoorbeeld de volgende maatregel:

- de organisatiestructuur en een verklaring en deontologische code, ondertekend door de betrokken gemeenten en provincies, de MER-coördinator/MER-deskundige en de bestuurder van de intergemeentelijke vereniging of de provinciale instelling, garanderen de onafhankelijkheid van de MER-coördinator/MER-deskundige bij het uitvoeren van zijn taken.

Het gebruik van de erkenning als MER-coördinator/MER-deskundige mag niet in strijd zijn met de gebruikseisen vermeld in artikel 34, §7, van het VLAREL.

Art. 247. Dit artikel wijzigt artikel 40 van het VLAREL. Vanaf 1 januari 2020 worden artikel 14, 3°, artikel 15, 3°, artikel 16, 4°, en artikel 17, 3°, van het VLAREL opgeheven waardoor de betreffende zin moet aangepast worden. Indien het certificaat van bekwaamheid ouder is dan vijf jaar na het behalen ervan, moet de technicus de bijscholing gevolgd hebben en voor het bijhorende examen geslaagd zijn voor hij de erkenning van rechtswege kan gebruiken.

Art. 248. Dit artikel wijzigt artikel 40/1, 4°, van het VLAREL. Vanaf 1 januari 2020 wordt artikel 17/1, 3°, van het VLAREL opgeheven en wordt artikel 32, §2, derde lid aangepast waardoor de betreffende zin moet opgeheven worden.

Art. 249.

Art. 250.

Art. 251. Deze artikels wijzigen artikel 43, 43/1, 43/2 en 43/3 van het VLAREL. Vanaf 1 januari 2020 wordt het tijdstip waarop de toezichtsretributie moet betaald worden als erkend persoon aangepast. Zo moet een persoon die van rechtswege erkend wordt geen retributie meer betalen om een erkenningsbewijs te bekomen vanaf 1 januari 2020. Vanaf 1 januari 2020 zal een erkend persoon de toezichtsretributie niet meer vijfjaarlijks moeten betalen maar jaarlijks. De inning van de toezichtsretributie zal vanaf deze datum volledig door de overheid gebeuren, zonder dat de erkende opleidingscentra nog hoeven tussen te komen.

Art. 252. Dit artikel wijzigt artikel 43/4 van het VLAREL.

Punt 1°: Dit betreft een wijziging naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM.

Punt 2°: Vanaf 1 januari 2020 wordt het tijdstip waarop de toezichtsretributie moet betaald worden als erkend persoon aangepast. Zo moet een persoon die van rechtswege erkend wordt, geen retributie meer betalen om een erkenningsbewijs te bekomen vanaf 1 januari 2020. Vanaf 1 januari 2020 zal een erkend persoon de toezichtsretributie niet meer vijfjaarlijks moeten betalen maar jaarlijks. De inning van de toezichtsretributie zal vanaf deze datum volledig door de overheid gebeuren, zonder dat de erkende opleidingscentra nog hoeven tussen te komen.

Art. 253.

Art. 254. Deze artikels wijzigen artikel 43/6, 43/7, 43/8, 43/9 en 43/10 van het VLAREL. Vanaf 1 januari 2020 wordt het tijdstip waarop de toezichtsretributie moet betaald worden als erkend persoon aangepast. Zo moet een persoon die van rechtswege erkend wordt geen retributie meer betalen om een erkenningsbewijs te bekomen vanaf 1 januari 2020. Vanaf 1 januari 2020 zal een erkend persoon de toezichtsretributie niet meer vijfjaarlijks moeten betalen maar jaarlijks. De inning van de toezichtsretributie zal vanaf deze datum volledig door de overheid gebeuren, zonder dat de erkende opleidingscentra nog hoeven tussen te komen.

Art. 255. Dit artikel wijzigt artikel 44 van het VLAREL. Voor de beoordeling van een ringtest of technische proef voor een bepaald jaar in het kader van de kwaliteitscontrole van erkende laboratoria is het aangewezen dat enkel rekening gehouden wordt met het meest recente resultaat en niet ook met de resultaten van de voorgaande kalenderjaren. In de praktijk wordt dit zo al jaren toegepast.

Art. 256. Dit artikel wijzigt artikel 45 van het VLAREL. De bepaling dat het compendium goedgekeurd wordt bij ministerieel besluit en de inhoudstafel bij uittreksel bekendgemaakt wordt in het *Belgisch Staatsblad* wordt geschrapt in de definitie compendium in artikel 4, 20°, van het VLAREL. Deze bepaling staat meer op zijn plaats in artikel 45 van het VLAREL dat vastlegt dat een erkend laboratorium het compendium moet toepassen. Aan de bepaling is nog toegevoegd dat het compendium op voorstel van de bevoegde afdeling wordt goedgekeurd.

Art. 257. Dit artikel wijzigt artikel 48, tweede lid, 3°, van het VLAREL. Analoog als voor het verkrijgen van een erkenning, is in de gebruikseisen voor de erkende laboratoria bepaald dat ze moeten beschikken over een ISO 17025 accreditatie voor minstens een parameter van het pakket waarvoor ze erkend zijn. Wanneer een erkenningepakket echter alleen betrekking heeft op monsternamen, geldt dit niet omdat een ISO 17025 niet mogelijk is alleen voor monsternamen. Analoog aan artikel 225, dat artikel 25 van het VLAREL wijzigt, worden met voorliggend artikel de nieuwe pakketten M-M5 en M-M6 (die beiden alleen betrekking hebben op monsternamen van mest) toegevoegd aan de lijst van pakketten waarvoor het beschikken over een ISO 17025 accreditatie geen gebruikseisen is.

Art. 258. Dit artikel wijzigt artikel 49 van het VLAREL. Er wordt een termijn van vijf jaar opgelegd waarbinnen verslagen en andere documenten die door een erkend laboratorium uitgereikt worden, moeten bewaard worden, dit in het kader van het toezicht op erkende laboratoria.

Art. 259. Dit artikel wijzigt artikel 53/1 van het VLAREL. Paragrafen 1 tot en met 4 van artikel 53/1 zijn van toepassing voor erkende laboratoria in de discipline bodem, deeldomein bemesting, de discipline mest en de discipline diervoeder. Paragrafen 5 tot en met 9 zijn alleen van toepassing voor laboratoria in de discipline bodem, deeldomein bemesting.

Punt 1°:

In deze paragraaf wordt verduidelijkt dat het aanmelden verplicht is voor alle monsternemingen en analyses die in het kader van het Mestdecreet en de uitvoeringsbesluiten uitgevoerd worden.

Punt 2°:

De oorspronkelijke bepaling in deze paragraaf stelde dat een gps-datalogger gebruikt moest worden voor een aantal opgesomde monsternemingen. Daarnaast werd bepaald dat de minister voor bijkomende monsternemingen het gebruik van een gps-datalogger kon opleggen. Ondertussen is door verschillende wijzigingen van het Mestdecreet, uitvoeringsbesluiten en ministeriële besluiten voor bijna alle monsternemingen het gebruik van een gps-datalogger vastgelegd vandaar dat met de voorgestelde wijziging het gebruik van een gps-datalogger voor alle monsternemingen algemeen gesteld wordt. Het gebruik van een gps-datalogger laat toe om na te gaan of de monsternaming op landbouwpercelen correct gebeurd is (bemonstering van het juiste perceel, aantal bemonsteringspunten, ...) en levert voor alle monsternemingen duidelijke informatie over de locatie van de monsternaming (bijvoorbeeld uit welke stal of opslag een meststaal genomen werd).

De bepaling dat de minister vaststelt hoe de datalogger gebruikt moet worden, voor welke monsternemingen de dataloggegevens moeten overgemaakt worden aan de Mestbank, en onder welke vorm bestond reeds in de bestaande paragraaf. Er werd bijkomend verduidelijkt dat de dataloggegevens in een digitaal gpx-formaat moeten aangeleverd worden.

Punt 3°:

M.b.t. paragraaf 4: Het erkende laboratorium moet de resultaten van de interne kwaliteitscontrole ten minste vijf jaar bijhouden om een controle door de bevoegde overheid mogelijk te maken.

M.b.t. paragraaf 5: Er wordt vastgelegd dat het erkende laboratorium bepaalde documenten en bestanden die aangeleverd moeten worden door de geregistreerde monsternemer gedurende ten minste vijf jaar moet bewaren en ter beschikking houden van de Mestbank en de VITO om toezicht op de naleving van de gebruikseisen door het erkende laboratorium mogelijk te maken.

M.b.t. paragraaf 6 en 7: Vanaf twee maanden na de inwerkingtreding van het voorliggend besluit mag een erkend laboratorium monsternames van bodem in het kader van het Mestdecreet en de uitvoeringsbesluiten ervan enkel nog laten uitvoeren door een monsternemer die door het erkende laboratorium geregistreerd werd bij de Mestbank. Een laboratorium moet dus elke monsternemer die hij wil inzetten laten registreren bij de Mestbank. Het erkende laboratorium zorgt ervoor dat de geregistreerde monsternemer zich houdt aan de gebruikseisen, vermeld in artikel 58/4. Indien een of meerdere van deze gebruikseisen niet nageleefd worden, kan de overheid de gepaste maatregelen nemen, zowel naar het erkende laboratorium als naar de geregistreerde monsternemer toe.

Om geregistreerd te kunnen worden voor een bepaald laboratorium moet een monsternemer over een bevoegdheidsverklaring van het laboratorium beschikken. De bevoegdheidsverklaring wordt door het erkende laboratorium aan de monsternemer uitgereikt nadat hij een specifieke opleiding gevolgd heeft bij het laboratorium en voldoet aan andere eisen die door het laboratorium vastgelegd werden in zijn procedure over de opleiding van zijn monsternemers. Deze procedure moet geïntegreerd zijn in het kwaliteitssysteem van het erkende laboratorium.

De specifieke opleiding die door het erkende laboratorium aan de monsternemer gegeven moet worden, bestaat uit een theoretisch en een praktisch deel over de monsternaming van bodem waarbij de onderwerpen in bijlage 23 van het VLAREL vastgelegd worden. Indien enkel een bevoegdheidsverklaring voor het nemen van monsters voor één van de twee wetgevingen (Mestdecreet of het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 in verband met steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid) gewenst is, moet de monsternemer voor de specifieke opleiding bij het laboratorium enkel de relevante onderdelen volgen. Indien eenzelfde laboratorium nadien eenzelfde persoon bij de Mestbank wil laten registreren om ook monsters te laten nemen in het kader van de andere wetgeving moet de monsternemer de resterende onderdelen van de opleiding volgen en zal hij over de gepaste bevoegdheidsverklaring moeten beschikken om de registratie te kunnen bekomen.

M.b.t. paragrafen 8 en 9: Deze paragrafen leggen een aantal bijzondere gebruikseisen op aan de erkende laboratoria voor bemonsteringen die zij laten uitvoeren door een geregistreerd monsternemer. Deze eisen moeten zorgen voor een kwaliteitsvolle monsternaming door de geregistreerde monsternemer. Zo moet het laboratorium erop toezien dat de geregistreerde monsternemer werkt volgens de bepalingen van zowel het kwaliteitssysteem van het laboratorium als van het BAM (paragraaf 8). Ook moet het erkende laboratorium zorgen voor het nodige materiaal voor de geregistreerde monsternemer (paragraaf 9).

De verplichting voor een erkend laboratorium om voor de monsternaming van bodem een geregistreerd monsternemer in te schakelen geldt pas vanaf 1 oktober 2019 zodat de laboratoria voldoende tijd krijgen om hun monsternemers te registreren.

Art. 260. Dit artikel wijzigt artikel 53/2 van het VLAREL.

Artikel 53/2 van het VLAREL is alleen van toepassing voor erkende laboratoria in de discipline bodem, deeldomein bodembescherming.

M.b.t. paragraaf 1: Deze paragraaf stelt dat alle bemonsteringen die in het kader van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid uitgevoerd worden, aangemeld moeten worden via een webapplicatie bij de subentiteit, bevoegd voor bodembescherming, van het departement Omgeving. De bevoegde minister bepaalt de nadere regels voor de aanmelding en de webapplicatie. Voorkennis van het moment en de plaats van staalname is van belang in het kader van de controle van de bemonsteringen. Alleen de analyseresultaten van de monsternames die aangemeld werden, kunnen gebruikt worden in het kader van het eerder vermeld besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014.

M.b.t. paragraaf 2: Volgens het huidige artikel 53/2 van het VLAREL bepaalt de bevoegde minister voor welke monsternemingen gebruik moet gemaakt worden van een gps-datalogger. Volgens het compendium voor de monsterneming, meting en analyse in het kader van bodembescherming (BOC), dat ministerieel goedgekeurd wordt en door een erkend laboratorium moet toegepast worden volgens artikel 45 van het VLAREL, moet bij alle

monsternemingen gebruik gemaakt worden van een gps-datalogger. Met de voorgestelde wijziging wordt dit nu verduidelijkt. Het gebruik van een gps-datalogger laat toe om na te gaan of de monstername correct gebeurd is (bemonstering van het juiste perceel, aantal bemonsteringspunten, ...) en levert belangrijke informatie in het kader van het uitbouwen van een bodemdatabank.

M.b.t. paragraaf 3: Het erkende laboratorium moet de resultaten van de interne kwaliteitscontrole ten minste vijf jaar bijhouden om een controle door de bevoegde overheid mogelijk te maken.

M.b.t. paragraaf 4: Er wordt vastgelegd dat het erkende laboratorium bepaalde documenten en bestanden met betrekking tot de monstername en analyse ten minste vijf jaar moet bijhouden en ter beschikking houden van het Departement Omgeving, en de VITO om toezicht op de naleving van de gebruikseisen van een erkend laboratorium mogelijk te maken.

M.b.t. paragraaf 5 en 6: Vanaf twee maanden na de inwerkingtreding van het voorliggend besluit mag een erkend laboratorium monsternames van bodem in het kader van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid enkel nog laten uitvoeren door een monsternemer die door het erkende laboratorium geregistreerd werd bij de Mestbank. Een laboratorium moet dus elke monsternemer die hij wil inzetten laten registreren bij de Mestbank. Het erkende laboratorium zorgt ervoor dat de geregisteerde monsternemer zich houdt aan de gebruikseisen, vermeld in artikel 58/4. Indien een of meerdere van deze gebruikseisen niet nageleefd worden, kan de overheid de gepaste maatregelen nemen, zowel naar het erkende laboratorium als naar de geregisteerde monsternemer toe.

Om geregistreerd te kunnen worden voor een bepaald laboratorium moet een monsternemer over een bevoegdheidsverklaring van het laboratorium beschikken. De bevoegdheidsverklaring wordt door het erkende laboratorium aan de monsternemer uitgereikt nadat hij een specifieke opleiding gevolgd heeft bij het laboratorium en voldoet aan andere eisen die door het laboratorium vastgelegd werden in zijn procedure over de opleiding van zijn monsternemers. Deze procedure moet geïntegreerd zijn in het kwaliteitssysteem van het erkende laboratorium.

De specifieke opleiding die door het erkende laboratorium aan de monsternemer gegeven moet worden, bestaat uit een theoretisch en een praktisch deel over de monstername van bodem waarbij de onderwerpen in bijlage 23 van het VLAREL vastgelegd worden. Indien enkel een bevoegdheidsverklaring voor het nemen van monsters voor één van de twee wetgevingen (Mestdecreet of het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 in verband met steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid) gewenst is, moet de monsternemer voor de specifieke opleiding bij het laboratorium enkel de relevante onderdelen volgen. Indien eenzelfde persoon bij de Mestbank wil laten registreren om ook monsters te laten nemen in het kader van de andere wetgeving moet de monsternemer de resterende onderdelen van de opleiding volgen en zal hij over de gepaste bevoegdheidsverklaring moeten beschikken om de registratie te kunnen bekomen.

M.b.t. paragrafen 7 en 8: Deze paragrafen leggen een aantal bijzondere gebruikseisen op aan de erkende laboratoria voor bemonsteringen die zij laten uitvoeren door een geregistreerd monsternemer. Deze eisen moeten zorgen voor een kwaliteitsvolle monstername door de geregisteerde monsternemer. Zo moet het laboratorium erop toezien dat de geregisteerde monsternemer werkt volgens de bepalingen van zowel het kwaliteitssysteem van het laboratorium als van het BOC (paragraaf 7). Ook moet het erkende laboratorium zorgen voor het nodige materiaal voor de geregisteerde monsternemer (paragraaf 8).

De verplichting voor een erkend laboratorium om voor de monstername van bodem een geregistreerd monsternemer in te schakelen geldt pas vanaf 1 oktober 2019 zodat de laboratoria voldoende tijd krijgen om hun monsternemers te registreren.

Art. 261. Dit artikel wijzigt artikel 53/7 van het VLAREL.

Punt 1°:

Een erkend koeltechnisch bedrijf moet nu ook de schriftelijke meldingen aan de exploitant over het overschrijden van het maximaal relatief lekverlies van een koelinstallatie bijhouden. Deze meldingen zijn nuttig in het kader van het toezicht op de naleving van de exploitatievoorwaarden van koelinstallaties door de exploitant waarbij er gemakkelijk nagegaan kan worden bij welke koelinstallaties grotere lekken worden vastgesteld.

Punt 2°:

Naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit moet er niet meer verwezen worden naar de artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM.

Art. 262. Dit artikel wijzigt artikel 53/9, 3°, van het VLAREL. Met het voorliggend besluit wordt een nieuwe bijlage 24 aan het VLAREL toegevoegd die de minimale gegevens vastlegt die een certificaat dat uitgereikt wordt aan een koeltechnisch bedrijf moet bevatten. Daardoor moet in artikel 53/9, 3°, van het VLAREL voor de minimale gegevens van het certificaat nu verwezen worden naar deze nieuwe bijlage 24.

Art. 263. Dit artikel wijzigt artikel 54 van het VLAREL.

Punten 1° en 3°:

Met deze wijziging is het mogelijk om de bevoegdheid te delegeren naar een afgevaardigde van de leidinggevend ambtenaar.

Punt 2°:

Indien de toezichtsretributie niet betaald wordt, wordt de erkenning van rechtswege geschorst of vervalt de erkenning van rechtswege volgens artikel 55 van het VLAREL (zie verder). Hierdoor kan punt 5° van artikel 54, §1, opgeheven worden.

Art. 264. Dit artikel wijzigt artikel 54/1 van het VLAREL

Vanaf 1 januari 2020 zal een erkend persoon de toezichtsretributie niet meer vijfjaarlijks moeten betalen maar jaarlijks en dit tegen ten laatste 31 mei van het betreffende jaar. Het te betalen retributiebedrag, opgenomen in bijlage 18, punt B., van het VLAREL wordt dan gedeeld door vijf ten opzichte van het bedrag voorheen.

Deze nieuwe manier van werken heeft enkele belangrijke voordelen:

- Het is eerlijker: bij een periodiciteit van vijf jaar betaalt een erkenningshouder meteen voor vijf jaar, ook al is hij bijvoorbeeld maar twee jaar meer aan de slag. Een jaarlijkse betaling lost dit op.
- De inkomsten voor de overheid worden meer gespreid over de jaren (dus geen pieken meer om de vijf jaar).

- De overheid behoudt een makkelijker overzicht over de erkende personen die hun erkenning niet meer wensen te gebruiken gezien deze personen niet meer zullen betalen. De erkenningendatabank en de lijsten met erkende personen die op de website raadpleegbaar zijn, kunnen zo up-to-date gehouden worden.

De inning van de jaarlijkse retributie door de overheid zal automatisch via het boekhoudsysteem Orafin verlopen waardoor de administratieve lasten en kosten enigszins beperkt blijven. Een erkenningshouder krijgt jaarlijks een brief toegestuurd met een overschrijvingsformulier met het te betalen bedrag en een gestructureerde mededeling. Bij niet-betaling wordt een ingebrekestelling gestuurd en wordt men eraan herinnerd om zich zo snel mogelijk in orde te stellen. Indien de toezichtsretributie dan nog niet betaald wordt, zal de erkenning van rechtswege geschorst worden of vervallen (zie verder bij wijziging van artikel 55 van het VLAREL).

Verder moet een persoon die van rechtswege erkend wordt geen retributie meer betalen om een erkenningsbewijs te bekomen vanaf 1 januari 2020.

Aan de betaling van de retributie voor de aanvraag worden er geen veranderingen doorgevoerd.

Daarnaast zal een erkend laboratorium in de discipline bodem, deeldomein bodembescherming of bemesting, vanaf 1 januari 2020 jaarlijks per geregistreerd monsternemer en per deeldomein waarvoor de monsternemer geregistreerd is een toezichtsretributie moeten betalen, te beginnen vanaf het jaar dat volgt op het jaar waarin de registratie verkregen werd en dit ten laatste op 31 mei van het betreffende jaar.

Deze toezichtsretributie zal gebruikt worden voor de organisatie van de controle op de geregistreerde monsternemers van bodem.

Ook een laboratorium dat alleen erkend is voor de bemonstering van mest bij transport, zal jaarlijks een toezichtsretributie moeten betalen, en dit vanaf het jaar na het jaar waarin de erkenning verleend werd. Voor de eerste aanvraag tot erkenning moet geen retributie betaald worden. De term 'laboratorium' wordt hier ruim geïnterpreteerd als zijnde elke natuurlijke persoon of bedrijf die een erkenning wil voor monstername bij mesttransport. Vermoedelijk zullen vooral mestvoerders gebruik maken van deze nieuwe erkenningsmogelijkheid.

Het toezicht op de erkenning van een laboratorium gebeurt o.a. onder de vorm van een verplichte deelname aan ringtesten, waarvoor de laboratoria ook bijdragen in de kosten. Bij een ringtest neemt het laboratorium de monsters waarop ze vervolgens de analyse uitvoeren waardoor zowel monstername als analyse gecontroleerd worden. Een persoon of instantie die alleen erkend is voor monstername en dus geen analyses uitvoert, kan niet deelnemen aan een ringtest aangezien hij zelf de analyses niet kan uitvoeren. Wanneer een instantie of persoon dus alleen erkend is voor monstername moet de controle op een andere manier georganiseerd worden dan via een ringtest (bijv. terreincontroles). Daarom is in dergelijke gevallen een toezichtsretributie noodzakelijk.

Verder wordt de toezichtsretributie voor de technicus voor klimaatregelingsapparatuur in bepaalde motorvoertuigen vanaf 1 januari 2020 geschrapt. Enerzijds omdat het jaarlijks te betalen retributiebedrag van 6 euro (niet geïndexeerd) niet opweegt tegen de kosten die gemaakt moeten worden voor de inning van het bedrag en anderzijds omdat de erkenningsplichtige activiteit, namelijk de terugwinning van gefluoreerde broeikasgassen uit airco's van bepaalde motorvoertuigen, een zeer beperkte handeling ten opzichte van de activiteiten die een technicus aan een motorvoertuig uitvoert, betreft.

Ten slotte wordt de vijfjaarlijkse toezichtsretributie die tegen 31 december 2019 zou moeten betaald worden door een erkend milieudeskundige in de disciplines bodemcorrosie, geluid en trillingen en houders van gassen of gevaarlijke stoffen, MER-deskundige, VR-deskundige, milieucoördinator, bodemsaneringsdeskundige, bedrijf brandbeveiligings-apparatuur, boorbedrijf, koeltechnisch bedrijf, technicus brandbeveiligingsapparatuur, technicus elektrische schakelinrichtingen, technicus klimaatregelingsapparatuur voertuigen en milieuverificateur uit VLAREL geschrapt waardoor deze erkende personen deze retributie dus niet moeten betalen. Vanaf 1 januari 2020 starten deze erkende personen met het betalen van de eerder vermelde jaarlijkse retributie.

Art. 265. Dit artikel wijzigt het opschrift van hoofdstuk 10 van het VLAREL naar aanleiding van de invoering van een schorsing van rechtswege van de erkenning.

Art. 266. Dit artikel wijzigt artikel 55 van het VLAREL.

Punt 1°:

Naar analogie met de milieudeskundige in de discipline geluid en trillingen, de MER-deskundige, de VR-deskundige en de milieucoördinator vervalt de erkenning van een MER-coördinator van rechtswege indien hij gedurende twee opeenvolgende kalenderjaren het totale aantal te volgen uren van de bijscholing niet gevolgd heeft. Voordat de erkenning opnieuw kan verleend worden, moet het resterende aantal nog te volgen uren van de bijscholing gevolgd worden.

Punt 2° (§2/2) en 5°:

Tot op heden moest indien de toezichtsretributie niet betaald werd een schorsings- of opheffingsprocedure opgestart worden. Gezien het zeer grote aantal erkende personen brengt het starten van deze procedures een zeer grote administratieve last en kost met zich mee die niet in verhouding is met het beperkte bedrag van de retributie.

Door het invoeren van een schorsing en verval van rechtswege van de erkenning bij het niet betalen van de toezichtsretributie worden de lasten en kosten enigszins beperkt. Indien een erkende persoon de toezichtsretributie niet betaalt, ontvangt hij een ingebrekestelling en wordt hij eraan herinnerd om zich zo snel mogelijk in orde te stellen. Indien hij het verschuldigde bedrag dan nog steeds niet betaalt, wordt zijn erkenning dertig dagen na datum van verzending van de ingebrekestelling geschorst. De schorsing duurt tot de dag van betaling. Indien dertig dagen na datum van de aanvang van de schorsing van de erkenning nog steeds de retributie niet betaald is, vervalt de erkenning van rechtswege. De erkende persoon wordt op de hoogte gebracht van de schorsing en verval van rechtswege van zijn erkenning.

Punt 3° (§2/3):

De erkenning van een koeltechnicus vervalt van rechtswege indien hij niet tijdig slaagt voor het actualisatie-examen. Het vermelde verval van rechtswege houdt niet in dat de persoon van het verkrijgen van een nieuwe erkenning wordt uitgesloten. Het opnieuw verkrijgen van de erkenning wordt echter pas mogelijk nadat hij geslaagd is voor het actualisatie-examen.

Punt 4°:

De erkenning van een koeltechnicus vervalt niet van rechtswege bij het niet tijdig slagen voor het actualisatie-examen of van een MER-coördinator indien hij gedurende twee opeenvolgende kalenderjaren het totale aantal te volgen uren van de bijscholing niet gevolgd heeft indien de bevoegde overheid beslist dat hij om redenen van overmacht niet in staat was om het actualisatie-examen af te leggen, respectievelijk de bijscholing te volgen.

Art. 267. Dit artikel wijzigt artikel 58/1 van het VLAREL naar aanleiding van het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM.

Art. 268. Dit artikel voegt een hoofdstuk 13/3, dat bestaat uit artikel 58/3 tot en met 58/6, in over de registratie van een monsternemer in VLAREL.

Artikel 58/3 bevat de procedure voor de aanvraag en behandeling van een registratie als monsternemer.

Een erkend laboratorium dat een monsternemer wenst te registreren om voor het erkende laboratorium monsternames uit te laten voeren in het kader van ofwel het Mestdecreet en de uitvoeringsbesluiten ervan, ofwel het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, ofwel beide, moet bij de Mestbank een aanvraag indienen. Bij de aanvraag moeten bepaalde gegevens en documenten toegevoegd worden.

De Mestbank brengt het erkende laboratorium binnen de dertig dagen na ontvangst van de gevraagde stukken op de hoogte van de datum waarop de registratie ingaat of de weigering van de registratie.

Voor elk van de geregistreerde monsternemers vermeldt de bevoegde afdeling op een lijst het erkende laboratorium of de erkende laboratoria waarvoor de monsternemer in kwestie geregistreerd is om monsternemingen uit te voeren. Deze lijst wordt gepubliceerd op de website van de bevoegde afdelingen.

Zowel de afdeling Mestbank van de VLM als het Departement Omgeving zijn bevoegd voor de registratie van de monsternemer. Omwille van administratieve vereenvoudiging hoeft het laboratorium de aanvraag tot registratie als monsternemer enkel bij de afdeling Mestbank van de VLM in te dienen. Het Departement Omgeving, wenst ook over de gegevens van de geregistreerde monsternemers te beschikken (vb. voor het uitvoeren van een controle). Daarom wordt aan de afdeling Mestbank van de VLM opgelegd om de gegevens van de geregistreerde monsternemers aan het Departement Omgeving te bezorgen.

Artikel 58/4 bevat de gebruikseisen voor geregistreerde monsternemers. Zo moet een geregistreerde monsternemer werken volgens het kwaliteitssysteem van het erkende laboratorium waarvoor hij monsternames uitvoert, het BOC of BAM toepassen en over het nodige materiaal beschikken om de monsternames correct uit te voeren. Verder moet hij gebruikmaken van een gps-datalogger voor alle monsternemingen die in het kader van het Mestdecreet of de uitvoeringsbesluiten ervan of het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid uitgevoerd worden. Het gebruik van een gps-datalogger laat toe om na te gaan of de monstername correct gebeurd is (bemonstering van het juiste perceel, aantal bemonsteringspunten, ...). De geregistreerde monsternemer moet het bodemonster aan het erkende labo bezorgen in wiens opdracht hij de monstername uitgevoerd heeft zodat het labo het staal kan analyseren. Tevens moet hij het bestand met de dataloggegevens en het monsternameformulier aan het erkende labo bezorgen. Elke wijziging in de identificatiegegevens, elke wijziging van de gegevens waardoor de monsternemer niet meer voldoet aan de gebruikseisen, of de definitieve stopzetting van het gebruik van de registratie moet onmiddellijk aan de Mestbank gemeld worden. Een geregistreerd monsternemer moet aan de bevoegde afdeling en de VITO alle inlichtingen en documenten ter beschikking stellen waar om gevraagd wordt met betrekking tot de monstername en moet zich richten naar de instructies die door de bevoegde afdeling en de toezichthouders gegeven worden. Hij moet ook zijn medewerking verlenen aan periodieke evaluaties die door de bevoegde afdeling worden opgezet. Om de onafhankelijkheid te garanderen worden ten slotte een aantal gevallen vermeld waarin een monsternemer geen monsternames mag uitvoeren in het kader van de eerder vernoemde wetgeving.

Artikel 58/5 bevat de gevallen waarin de registratie van een monsternemer kan geschorst of opgeheven worden en de schorsings- of opheffingsprocedure. Als de monsternemer voor meerdere laboratoria geregistreerd is, kan afhankelijk van de vastgestelde tekortkoming, een registratie van een monsternemer voor één, meerdere of alle laboratoria geschorst of opgeheven worden.

In de procedure tot schorsing of opheffing van de registratie van een monsternemer wordt voorzien dat de monsternemer verweermiddelen kan indienen en kan aanwezig zijn op een hoorzitting. Hiermee wordt dan rekening gehouden voor het nemen van de beslissing om de registratie van de monsternemer al dan niet te schorsen of op te heffen. Als de monsternemer voor meerdere laboratoria geregistreerd is, wordt ook meegedeeld of het voornemen om de registratie te schorsen of op te heffen al of niet betrekking heeft op de registratie voor al de betrokken erkende laboratoria.

Omdat de uitvoering van de monsternames in het kader van het Mestdecreet of de uitvoeringsbesluiten ervan en het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid gelijkaardig zijn, is een schorsing of opheffing van een registratie automatisch van toepassing voor beiden wetgevingen.

Artikel 58/6 stelt dat een registratie als monsternemer van rechtswege vervalt op de dag dat de geregistreerde monsternemer of het erkende laboratorium in wiens opdracht de geregistreerde monsternemer monsternames uitvoert aan de Mestbank de stopzetting van het gebruik van de registratie meedeelt zodat niet de hele procedure als vermeld in artikel 58/5 moet doorlopen worden.

Art. 269. Dit artikel voegt een artikel 92/1 in in het VLAREL. Artikel 92/1 voorziet een overgangstermijn voor MER-deskundigen die tot op heden de taak van MER-coördinator hebben uitgevoerd en deze in de toekomst willen verderzetten als erkend MER-coördinator maar niet de in artikel 13/2 van het VLAREL gevraagde opleiding hebben kunnen genieten. Deze overgangsbepaling is analoog aan deze voor de erkenning van de MER-deskundigen en is geldig vanaf de inwerkingtreding van dit besluit tot 1 januari 2020. Deze einddatum is tevens ook de datum vanaf wanneer men verplicht is om erkend te zijn als MER-coördinator om de taken van MER-coördinator uit te voeren en dit niet langer kan doen met een erkenning als MER-deskundige. Dit geeft de MER-deskundigen die momenteel reeds de taken van MER-coördinator waarnemen de tijd om een erkenning als MER-coördinator aan te vragen en zich in regel te stellen. Dezelfde soepelere regeling wordt voorzien bij verval van rechtswege van deze erkenning. Dit is analoog aan de regeling voor de erkenning van de MER-deskundigen.

Art. 270. Dit artikel wijzigt bijlage 1, hoofdstuk 3, afdeling 5, onderafdeling 2, 1°, van het VLAREL.

De wijziging betreft een correctie gezien de wetgeving over stookolietanks niet in het besluit van de Vlaamse Regering van 8 december 2006 betreffende het onderhoud en het nazicht van centrale stooktoestellen voor de verwarming van gebouwen of voor de aanmaak van warm verbruikswater opgenomen is maar in hoofdstuk 5.6 (brandstoffen en brandbare vloeistoffen), hoofdstuk 5.17 (opslag van gevaarlijke producten) en hoofdstuk 6.5 (particuliere stookolietanks met een inhoud van minder dan 5000 kg) van titel II van het VLAREM.

Art. 271. Dit artikel wijzigt bijlage 3, 1°, van het VLAREL.

Punt 1°:

- a) De formulering van het pakket W.4.1 wordt gewijzigd omdat staalname van water uit peilbuizen niet alleen mogelijk is van grondwater maar ook van afvalwater. Door de wijziging is het mogelijk om in de toekomst een deeldomein afvalwater voor deze monsternamen te voorzien.
- b) Er wordt nu een onderscheid gemaakt tussen enerzijds de kwalitatieve bepaling en anderzijds de kwantitatieve bepaling van de parameters reuk en smaak. De kwantitatieve bepaling moet slechts in uitzonderlijke gevallen, namelijk enkel bij klachten in het kader van het besluit van de Vlaamse regering van 13 december 2002 houdende reglementering inzake de kwaliteit en levering van water, bestemd voor menselijke consumptie, toegepast worden. Een laboratorium kan er dan voor kiezen om te investeren in een erkenning voor beide methoden of slechts één ervan.
- c) In het kader van de milieuwetgeving is 'alkaliniteit' van belang en niet 'buffercapaciteit'.
- d) Er wordt een nieuw pakket W.3.8 (saturatie-index) ingevoerd naar aanleiding van de invoering van deze parameter in het besluit van de Vlaamse Regering van 13 december 2002 houdende reglementering inzake de kwaliteit en levering van water, bestemd voor menselijke consumptie. Een methode moet de komende maanden nog op punt gesteld worden.
- e) Het pakket W.4.1 wordt vervangen. Het huidige pakket W.4.1 bestaat uit de standaardreeks van de metalen, namelijk kwik, cadmium, lood, arseen, chroom, nikkel, koper, zink, antimoon, seleen, mangaan, ijzer en aluminium. Met de wijziging wordt het pakket W.4.1 in 2 deelpakketten opgesplitst:
 - W.4.1.1: kwik,
 - W.4.1.2: cadmium, lood, arseen, chroom, nikkel, koper, zink, antimoon, seleen, mangaan, ijzer en aluminium.

Kwik kan niet steeds met dezelfde techniek gemeten worden als de overige metalen uit de huidige standaardreeks. Laboratoria die erkend wensen te worden voor het huidige pakket W.4.1 worden hierdoor geconfronteerd met een aanzienlijke extra investering. Bovendien ligt de meetfrequentie van kwik in drinkwater lager dan voor andere metalen uit de huidige standaardreeks.

- f) Er worden nieuwe pakketten W.4.2.11 (cerium), W.4.2.12 (aluminium inclusief dialuminiumtrioxide) en W.4.2.13 (cerium inclusief ceriumdioxide) ingevoerd. Er werd voor deze pakketten reeds een methode opgesteld die in het compendium WAC opgenomen is. De erkende labo's dienen het WAC toe te passen.
- g) Pakket W.5.14 wordt opgeheven. Het pakket W.5.14 (methyleenblauwactieve stoffen) bevat de bepaling van de anionische oppervlakteactieve stoffen waarvoor een nieuw pakket onder W.10.3 gecreëerd wordt (zie verder).
- h) Er wordt een nieuw pakket W.7.20 (ftalaten) ingevoerd. Voor de ftalaten werd een methode opgesteld die in het compendium WAC opgenomen is. De erkende labo's dienen het WAC toe te passen.
- i) Pakket W.7.19 dat bestaat uit het pakket W.7.19.1 wordt opgeheven. Het pakket W.7.19 bevat de oppervlakteactieve stoffen. Dit pakket wordt verplaatst van W.7 naar W.10 (namelijk het pakket W.10.3 (zie verder)) waar het meer op zijn plaats hoort.
- j) Pakket W.8.1 wordt vervangen. De referentietemperatuur voor de bepaling van het totaal kiemgetal wordt gewijzigd van 37 °C naar 36 °C, dit in overeenstemming met de Europese drinkwaterrichtlijn, de norm ISO 6222 (Water - Telling van kweekbare micro-organismen - Bepaling van het koloniegetal door enting in een voedingsbodem van gistextract agar) en het compendium WAC dat de erkende laboratoria moeten toepassen.
- k) Pakket W.9.1 wordt vervangen. De Belgische biotische index (BBI) en de multimetrische macro-invertebratenindex Vlaanderen (MMIF) betreffen dezelfde technische handelingen als de biotische index, maar hanteren verschillende berekenings- en evaluatiemethoden. Om die reden zijn hiervoor aparte methoden in het compendium WAC dat de erkende laboratoria moeten toepassen, uitgeschreven. Door deze evolutie van het WAC is de omschrijving "biotische index" niet meer eenduidig.
- l) Dit artikel voegt een pakket W.9.2.5 toe aan pakket W.9.

Naast de toxiciteit van afvalwaters is het voor de beoordeling van het risico belangrijk om de afbreekbaarheid/elimineerbaarheid van de toxiciteit in een waterzuiveringsinstallatie te kunnen inschatten. Dat kan met de Zahn-Wellens test. De test is eerder al in het compendium WAC opgenomen en wordt door de labo's al uitgevoerd.

- m) Er wordt een pakket W.10.3 ingevoerd. Dit pakket bevat de oppervlakte-actieve stoffen en wordt onderverdeeld in 3 deelpakketten:
 - W.10.3.1 kationische oppervlakte-actieve stoffen,
 - W.10.3.2 anionische oppervlakte-actieve stoffen,
 - W.10.3.3 niet-ionogene oppervlakte-actieve stoffen.

Het pakket W.7.19 dat de oppervlakte-actieve stoffen bevatte, bestond uit één deelpakket, namelijk W.7.19.1 met de kationische oppervlakte-actieve stoffen. Dit (deel)pakket wordt nu verplaatst onder W.10 (andere monsternamingen, analyses, metingen of beproevingen) waar het meer op zijn plaats staat dan onder W.7 (specifieke organische stoffen). Het pakket W.5.14 dat de methyleenblauwactieve stoffen bevat - dit zijn anionische oppervlakte-actieve stoffen - wordt verschoven naar W.10.3.2. Daarnaast wordt met de ontwikkeling van een analysemethode voor niet-ionogene oppervlakte-actieve stoffen een nieuw pakket W.10.3.3 hiervoor ingevoerd.

Punt 2°:

- a) Dit punt voegt een nieuw pakket L.11.3 voor het gebruik van Optical Gas Imaging bij lekdetectie bij de bepaling van niet-geleide emissies toe aan bijlage 3, 2°, bij het VLAREL gezien er hiervoor een methode ontwikkeld wordt dat zal opgenomen worden in het compendium LUC. Het compendium LUC moet door de erkende laboratoria toegepast worden.
- b) Dit punt vervangt punt L.5.14 in bijlage 3, 2°, van het VLAREL. Volgens het compendium LUC, dat een erkend laboratorium in de discipline lucht dient toe te passen, is de toe te passen methode voor de natchemische bepaling van SO₃ (pakket L.5.14) afhankelijk van het soort proces (procesemissies of verbrandingsgassen). Niet alle laboratoria kunnen de correcte methode onder erkenning voor zowel procesemissies als verbrandingsgassen toepassen. Er bestaat daarom een (juridische) noodzaak om het pakket L.5.14 op te splitsen in twee deelpakketten, namelijk procesemissies (L.5.14.1) en verbrandingsgassen (L.5.14.2).

c) Dit punt voegt een nieuw pakket L.21 en L.22 toe aan bijlage 3, 2°, bij het VLAREL.

Pakket L.21 betreft de monsterneming en analyse van tetrachlooretheen in de lucht van textielreinigingsmachines die gebruikmaken van tetrachlooretheen als reinigingsmiddel waarvoor een methode ontwikkeld werd dat reeds in het compendium LUC opgenomen is.

Pakket L.22 betreft de bepaling van het geurverwijderingsrendement van gaswassers en biofilters bij stallen en hiervoor is de opstelling van een methode bijna gefinaliseerd. De methode wordt normaalgezien bij een volgende ministeriële goedkeuring, voorzien voor eind 2017, in het LUC opgenomen.

Het compendium LUC moet door de erkende laboratoria toegepast worden.

Punt 3°:

Dit punt wijzigt het bestaande pakket M-M1 en voegt twee nieuwe pakketten M-M5 en M-M6 toe aan bijlage 3, 4°, bij het VLAREL. Momenteel bestaat er reeds een pakket voor de bemonstering van meststoffen (M-M1). Dit omvat in principe alle mogelijke bemonsteringen van (organische) meststoffen. Onbehandelde vloeibare dierlijke mest wordt doorgaans bemonsterd in de mestkelders onder de stallen (putstalen) of tijdens het transport (vrachstalen). Meer en meer echter worden behandelde/verwerkte vloeibare mest(stoffen) zoals bijvoorbeeld dunne fractie na scheiden, effluent na biologische behandeling, digestaten, ... opgeslagen in hele grote opslagfaciliteiten zoals bekkens, lagunes en silo's. De bemonstering van deze volumineuze opslagen vereist specifieke bemonsteringsmethoden en apparatuur die danig verschilt van die voor de traditionele bemonstering van vloeibare mest uit kelders en tijdens transport. De methodes voor de bemonsteringen van stallen, mestkelders en opslagen van vaste mest zijn beschreven in het compendium BAM. De methoden voor de bemonstering van bekkens, lagunes en silo's zal eveneens opgenomen worden in het BAM. Wanneer de bemonstering van meststoffen, dus ook die van bekkens, lagunes en silo's, onder één erkenningenpakket behouden zou worden, zou dit betekenen dat alle erkende laboratoria deze methoden moeten kunnen uitvoeren om hun erkenning te behouden. Niet alle instanties die momenteel erkend zijn voor de bemonstering van meststoffen beschikken echter over de nodige expertise/uitrusting om de bemonstering van deze grote opslagen uit te voeren en wensen deze mogelijk ook niet in hun scope op te nemen. Vandaar dat er voor geopteerd wordt om een apart erkenningenpakket te voorzien voor de bemonstering van bekkens, lagunes en silo's zodat laboratoria hierop apart kunnen intekenen.

Daarnaast moeten sedert 1 januari 2018, overeenkomstig het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 2017 tot wijziging van het Mestdecreet van 22 december 2006 en van diverse besluiten in uitvoering van het Mestdecreet van 22 december 2006, de stalen die gebruikt worden voor het bepalen van het stikstof- en fosfaatgehalte van varkensmest, genomen worden tijdens het laden van het mesttransport en mogen deze, tenzij voor stockbepalingen, niet meer genomen worden door bemonstering van de mestkelder. Het aantal meststalen tijdens mesttransporten zal hierdoor gevoelig stijgen. Het nemen van meststalen tijdens mesttransport kan op een snelle en efficiënte manier uitgevoerd worden door de mestvoerder die instaat voor het mesttransport. Mits dit gebeurt binnen het kader van een erkenning, zijn er ook voldoende garanties dat dit eveneens op een correcte manier zal gebeuren. Momenteel echter is het nemen van vrachstalen onderdeel van het erkenningenpakket M-M1 maar dit omvat alle mogelijke bemonsteringen van ruwe en behandelde mest. Wanneer een mestvoerder erkend zou willen worden voor het nemen van meststalen tijdens transport, zou dit met het huidige erkenningenpakket betekenen dat hij ook voor alle andere mogelijke vormen van meststaalnames over de nodige expertise en uitrusting zou moeten beschikken, terwijl hij deze niet of nauwelijks zou uitvoeren. Het bekomen van een erkenning zou voor vele van deze transporteurs dan ook extra bemoeilijkt worden. Daarenboven zou, indien men een erkenning krijgt, deze ook gelden voor de andere vormen van meststaalname. Aangezien men deze andere vormen van meststaalname echter nauwelijks zal uitvoeren, bestaat de vrees dat na verloop van tijd de expertise daarvoor ook te beperkt zal zijn, waardoor het risico op incorrecte monsternames groter is.

Daarom wordt er voor geopteerd om het nemen van meststalen tijdens transport in een apart erkenningenpakket onder te brengen zodat, naast laboratoria, ook mestvoerders hierop apart kunnen intekenen.

Art. 272. Dit artikel wijzigt bijlage 9 van het VLAREL.

Punt 1°:

Het opschrift van bijlage 9 van het VLAREL wordt gewijzigd omdat deze bijlage ook van toepassing is voor de MER-coördinator.

Punt 2°:

Dit punt voert de vereisten voor de in artikel 13/2 vermelde opleiding voor MER-coördinatoren in. Aangezien specifieke competenties, waaronder plannen en organiseren, communicatieve en participatieve vaardigheden en leidinggeven en redactionele vaardigheden, en een basiskennis van alle in een MER bestudeerde disciplines vereist zijn voor het goed uitvoeren van de taak van een MER-coördinator worden de opleidingsseisen voor MER-coördinatoren hierop afgestemd.

Art. 273. Dit artikel vervangt punt 8° in bijlage 10 van hoofdstuk 1 bij het VLAREL. De beoordeling van de ringtest voor het pakket voor de laboratoria in de discipline bodem, deeldomein bodembescherming, wordt gewijzigd. De parameters organische koolstofgehalte en de zuurtegraad worden in het vervolg samengenomen voor de beoordeling.

Art. 274. Dit artikel wijzigt bijlage 12 van het VLAREL naar aanleiding van de opheffing van titel I van het VLAREM op 23 februari 2017 en het opheffen van de integrale voorwaarden via dit besluit. Er moet bijgevolg niet meer verwezen worden naar de artikelen van deel 5bis van titel II van het VLAREM.

Art. 275. Dit artikel wijzigt bijlage 13 van het VLAREL.

Een airco-energiesdeskundige moet voldoen aan minstens één van de voorwaarden, vermeld in bijlage 13 van het VLAREL. Een van deze voorwaarden is een certificaat van categorie I of II als vermeld in artikel 14, §1, 1° en 2°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 september 2009 inzake de certificering van koeltechnische bedrijven en hun koeltechnici, behaald hebben. Dit besluit is opgeheven met de VLAREM-trein 2015. Er wordt nu verwezen naar het Europees certificaat van categorie I of II als vermeld in de verordening nr. 2015/2067 van 17 november 2015 van de Commissie tot vaststelling, ingevolge Verordening (EU) nr. 517/2014 van het Europees Parlement en de Raad, van minimumeisen en de voorwaarden voor wederzijdse erkenning voor de certificering van natuurlijke personen betreffende stationaire koel-, klimaatregelings- en warmtepompapparatuur en koeleenheden op koelwagens en koelaanhangwagens die gefluoreerde broeikasgassen bevatten, en voor de certificering van bedrijven betreffende stationaire koel-, klimaatregelings- en warmtepompapparatuur die gefluoreerde broeikasgassen bevat.

Art. 276. Dit artikel wijzigt bijlage 14 bij het VLAREL.

Punt 1°: Dit punt corrigeert het opschrift van bijlage 14 bij het VLAREL aangezien in artikel 53/9, 3°, van het VLAREL niet meer naar bijlage 14 verwezen wordt maar naar de nieuwe bijlage 24.

Punt 2°: De vermelding van het faxnummer op een certificaat is achterhaald.

Punt 3°: Conform verordening (EU) nr. 2015/2067 moet een nummer op het certificaat van een koeltechnicus vermeld worden.

Punt 4°: Conform verordening (EU) nr. 2015/2066, 304/2008, 306/2008, 307/2008 moet een nummer op het certificaat van een technicus vermeld worden. Verder wordt de verwijzing naar een koeltechnisch bedrijf geschrapt aangezien een nieuwe bijlage 23 aan het VLAREL toegevoegd wordt die de minimale gegevens bevat die moeten vermeld worden op een certificaat dat uitgereikt wordt aan een koeltechnisch bedrijf. Ook de verwijzing naar een bedrijf voor brandbeveiligingsapparatuur wordt geschrapt gezien het certificaat door de overheid zelf uitgereikt wordt.

Art. 277. Dit artikel wijzigt bijlage 15 bij het VLAREL.

Punt 1°: Zowel van de geslaagde als de niet-geslaagde persoon worden de identificatiegegevens opgevraagd. Deze gegevens kunnen gebruikt worden in het kader van een controle.

Punt 2°: De vermelding van een faxnummer is achterhaald.

Art. 278. Dit artikel wijzigt bijlage 16 van het VLAREL naar aanleiding van de opheffing van titel I van het VLAREM op 23 februari 2017.

Art. 279. Dit artikel wijzigt bijlage 18 van het VLAREL.

Punt 1° en 2°:

Er wordt een retributieregeling ingevoerd voor de MER-coördinatoren waarbij wordt afgestemd op de retributieregeling voor MER-deskundigen. Er wordt een verlaagde retributie aangerekend indien een MER-coördinator reeds erkend is als MER-deskundige, analoog aan een erkenning als MER-deskundige in een bijkomende discipline. Ook indien men een aanvraag indient voor een erkenning als MER-deskundige en men reeds erkend is als MER-coördinator heeft men recht op een verlaagde retributie.

Punt 3°:

Vanaf 1 januari 2020 zal een erkend persoon de toezichtretributie niet meer vijfjaarlijks moeten betalen maar jaarlijks (zie toelichting bij wijziging van artikel 54/1 van het VLAREL).

Art. 280. Dit artikel wijzigt bijlage 19 van het VLAREL.

Punt 1°:

Dit punt wijzigt het opschrift van bijlage 19 van het VLAREL naar aanleiding van de invoering van een registratie van monsternemer van bodem.

Punt 2°:

Indien een persoon niet over een rijksregisternummer beschikt, moet men de geboortedatum en -plaats bezorgen om een persoon te kunnen identificeren.

Art. 281. Dit artikel wijzigt het opschrift van bijlage 21 van het VLAREL. Het betreft een rechtzetting.

Art. 282. Dit artikel wijzigt bijlage 22 bij het VLAREL. De erkenning als koeltechnisch bedrijf wordt verleend aan de rechtspersoon. Het is dan ook voldoende als de keuringsinstelling het adres van de maatschappelijke zetel en het ondernemingsnummer aan de bevoegde overheid bezorgt. Het adres van de exploitatiezetsels en de vestigingsseenheidsnummers moeten dus niet meer bezorgd worden. De keuringsinstelling moet aan het Departement Omgeving voor de koeltechnici die werkzaam zijn bij het bedrijf enkel nog de voor- en achternaam en het certificaatnummer bezorgen en niet meer de geboortedatum en -plaats en de categorie omdat de overheid over deze gegevens al beschikt via de opleidingscentra of op basis van de melding van de erkenning van rechtswege als koeltechnicus met toepassing van artikel 32, §2, van het VLAREL.

Art. 283. Dit artikel voegt twee nieuwe bijlagen toe aan het VLAREL:

- bijlage 23 bevat de onderdelen van de opleiding voor de monsternemer van bodem
- bijlage 24 legt de minimumgegevens van het certificaat voor een koeltechnisch bedrijf vast.

HOOFDSTUK 6. — *Wijzigingen van titel III van het VLAREM*

Art. 284. Dit artikel vervangt artikel 2.2.3 van titel III van het VLAREM en het betreft louter een rechtzetting ter correcte omzetting van de Richtlijn Industriële Emissies (artikel 22(3)).

Art. 285. Dit artikel wijzigt artikel 3.2.5.3 van titel III van het VLAREM. Het betreft een rechtzetting van de gehanteerde bewoording voor de parameter vluchtige organische stoffen, uitgedrukt als totaal organische koolstof.

Art. 286. Dit artikel wijzigt artikel 3.3.3.1 van titel III van het VLAREM. Met deze wijziging wordt ervoor gezorgd dat er een duidelijkere verwijzing is naar de bedoelde meetmethodes in art. 4, §1 van bijlage 4.2.5.2 van titel II van het VLAREM en wordt ervoor gezorgd dat er geen tegenstrijdigheid optreedt tussen art. 4, §2 van bijlage 4.2.5.2, en de in dit artikel vermelde volgorde van te volgen meet- en analysemethoden. De in de artikels opgesomde volgorde is verschillend aangezien deze een letterlijke vertaling is van de richtlijn 2010/75/EU van 24 november 2010 inzake industriële emissies of de BBT-conclusies, terwijl art. 4, §2 van bijlage 4.2.5.2 reeds een te volgen volgorde bepaalde indien er geen WAC-methode gespecificeerd is.

Dit artikel voegt de beperking “in afwijking van artikel 2.3.1, eerste lid, ” toe aan de opgelegde meetfrequenties. Door deze aanvulling wordt niet toegelaten gebruik te maken van het controlemeetprogramma van bijlage 4.2.5.2 en bijlage 4.4.4 van titel II van het VLAREM in het kader van deze meetfrequenties in titel III van het VLAREM. Hierdoor wordt gegarandeerd dat de door de GPBV-installaties gehanteerde meetfrequenties voor deze parameters uit deel 3 van titel III van het VLAREM voldoen aan de BBT-conclusies die door de Europese Commissie aangenomen zijn.

Art. 287. Dit artikel wijzigt artikel 3.5.2.4 van titel III van het VLAREM. Met deze wijziging wordt ervoor gezorgd dat er een duidelijkere verwijzing is naar de bedoelde meetmethodes in art. 4, §1 van bijlage 4.2.5.2 van titel II van het VLAREM en wordt ervoor gezorgd dat er geen tegenstrijdigheid optreedt tussen artikel 4, §2, van bijlage 4.2.5.2 en de in dit artikel vermelde volgorde van te volgen meet- en analysemethoden. De in de artikels opgesomde volgorde is verschillend aangezien deze een letterlijke vertaling is van de richtlijn 2010/75/EU van 24 november 2010 inzake industriële emissies of de BBT-conclusies, terwijl artikel 4, §2, van bijlage 4.2.5.2 reeds een te volgen volgorde bepaalde indien er geen WAC-methode gespecificeerd is.

Art. 288. Dit artikel wijzigt artikel 3.6.2.3.3 van titel III van het VLAREM. Dit artikel schrapt de definitie voor daggemiddelde voor de pulp- en papierindustrie. De definitie van daggemiddelde was zonder voorwerp, aangezien alle emissiegrenswaarden in hoofdstuk 3.6 voortschrijdende jaargemiddelden betreffen. Het definiëren ervan kan tot verwarring leiden, en wordt daarom geschrapt.

Art. 289. Dit artikel wijzigt artikel 3.6.2.3.4 van titel III van het VLAREM. Met deze wijziging wordt ervoor gezorgd dat er een duidelijkere verwijzing is naar de bedoelde meetmethodes in art. 4, §1, van bijlage 4.2.5.2 van titel II van het VLAREM en wordt ervoor gezorgd dat er geen tegenstrijdigheid optreedt tussen artikel 4, §2, van bijlage 4.2.5.2. en de in dit artikel vermelde volgorde van te volgen meet- en analysemethoden. De in de artikelen opgesomde volgorde is verschillend aangezien deze een letterlijke vertaling is van de richtlijn 2010/75/EU van 24 november 2010 inzake industriële emissies of de BBT-conclusies, terwijl artikel 4, §2, van bijlage 4.2.5.2 reeds een te volgen volgorde bepaalde indien er geen WAC-methode gespecificeerd is.

Art. 290. Dit artikel wijzigt artikel 3.7.2.15 van titel II van het VLAREM. Dit artikel voegt de beperking “in afwijking van artikel 2.3.1, eerste lid, ” toe aan de opgelegde meetfrequenties. Door deze aanvulling wordt niet toegelaten gebruik te maken van het controlemeetprogramma van bijlage 4.2.5.2 en bijlage 4.4.4 van titel II van het VLAREM in het kader van deze meetfrequenties in titel III van het VLAREM. Hierdoor wordt gegarandeerd dat de door de GPBV-installaties gehanteerde meetfrequenties voor deze parameters uit deel 3 van titel III van het VLAREM voldoen aan de BBT-conclusies die door de Europese Commissie aangenomen zijn.

HOOFDSTUK 7. — Wijzigingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid

Art. 291. Dit artikel wijzigt artikel 59, §1, van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid.

Punt 1°: Met ‘het koolstofgehalte’ wordt ‘het organische koolstofgehalte’ bedoeld. Met de voorliggende wijziging wordt dit in de betreffende paragraaf verduidelijkt.

Punt 2°: Met de analyse van een bodemstaal wordt de bepaling van de zuurtegraad, het organische koolstofgehalte en de bodemtextuur van een bodemstaal bedoeld. Met de voorliggende wijziging wordt dit in de betreffende paragraaf verduidelijkt.

Punt 3°: Wanneer een perceel niet meer aan de gestelde voorwaarden voldoet, kan de verlaging van de erosiegevoeligheidsklasse van een perceel worden beëindigd. De overheid moet hiervoor beschikken over een recentere analyse van een erkend laboratorium, waaruit blijkt dat het organische koolstofgehalte lager is dan 1, 7% of dat de pH zich niet in de optimale zone bevindt, en moet de landbouwer hiervan in kennis stellen. De bemonstering voor deze analyse moet uitgevoerd zijn door een erkend laboratorium in de discipline bodem, deeldomein bodembescherming, of door de subentiteit van het Departement Omgeving, bevoegd voor bodembescherming. Vanaf het jaar dat volgt op deze kennisgeving wordt de klasseverlaging niet meer toegekend.

In de wetenschappelijke literatuur is veelvuldig de inverse relatie tussen het bodemorganische koolstofgehalte en de erosiegevoeligheid beschreven waarbij een hoger organisch koolstofgehalte leidt tot een lagere erosiegevoeligheid. Het bodemorganisch koolstof zorgt immers voor een betere binding tussen de bodempartikels waardoor de bodemstructuur verbetert en de aggregaatstabiliteit toeneemt. Een hogere aggregaatstabiliteit zorgt ervoor dat de bodempartikels moeilijker worden losgemaakt door de inwerkende kracht van regendruppels en afstromend water. Bovendien zorgt een verbeterde bodemstructuur voor een lagere slempgevoeligheid van de bodem, een betere infiltratie van water en een hogere draagkracht van de bodem zodat verdichting minder snel optreedt. Het gunstige effect van bodemorganische koolstofgehalte wordt weerspiegeld in de verschillende formules om de erosiegevoeligheid van de bodem te berekenen. Ook in het RUSLE-model, dat de basis vormt voor de berekening van de erosiegevoeligheidskaart van Vlaanderen, is deze relatie beschreven. Andere belangrijke factoren die de erosiegevoeligheid van een bodem beïnvloeden zijn de bodemtextuur (met leem en fijn zand als meest gevoelige fractie) en de zuurtegraad (zure bodems gevoeliger dan neutrale bodems).

Art. 292. Dit artikel wijzigt artikel 60 van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid.

Punt 1° en 2°: Met ‘het koolstofgehalte’ wordt ‘het organische koolstofgehalte’ bedoeld. Met de voorliggende wijziging wordt dit in de betreffende paragraaf verduidelijkt.

Punt 3°: Met de analyse van een bodemstaal wordt de bepaling van de zuurtegraad, het organische koolstofgehalte en de bodemtextuur van een bodemstaal bedoeld. Met de voorliggende wijziging wordt dit in de betreffende paragraaf verduidelijkt.

HOOFDSTUK 8. — Wijzigingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning

Art. 293. Dit artikel wijzigt de bijlage 1 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (Aanvraag van een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen, voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting, voor kleinhandelsactiviteiten of vegetatiewijzigingen). In onderdeel 3.5 met betrekking tot de gegevens van een ingedeelde inrichting of activiteit wordt in de tabel de indelingsrubriek 9.3 vervangen door de indelingsrubrieken 9.3.1 en 9.3.2. Met dit besluit worden onder de indelingsrubriek 9.3 namelijk 3 nieuwe rubrieken toegevoegd (9.3.3, 9.3.4 en 9.3.5). Voor deze nieuwe rubrieken moet het addendum R9 niet ingevuld worden. Hiervoor moet onderdeel 3.5 van het aanvraagformulier aangepast worden.

HOOFDSTUK 9. — Wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 maart 2019 besluit tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen en het besluit van de Vlaamse Regering van 21 juni 2013 betreffende dierlijke bijproducten en afgeleide producten

Art. 294. Dit betreft de rechtzetting van een verwijzingsfout.

HOOFDSTUK 109. — *Overgangs- en slotbepalingen*

Art. 295. Dit artikel voorziet een overgangsregeling die verzekert dat procedures betreffende een omgevingsvergunning of melding die gestart zijn voor de inwerkingtreding van dit besluit behandeld en beslist worden op basis van de indelingslijst die geldig was op het moment van de start van de procedures.

Art. 296. Een erkend laboratorium in de discipline bodem, deeldomein bodembescherming of bemesting, moet pas vanaf de eerste dag van de vierde maand die volgt op de maand van de bekendmaking van dit besluit in het *Belgisch Staatsblad*, oktober 2019 een monsternemer inschakelen die door het laboratorium bij de Mestbank geregistreerd werd voor het uitvoeren van monsternames in het kader van het Mestdecreet en de uitvoeringsbesluiten ervan en/of het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2014 tot vaststelling van de voorschriften voor de rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. Zo krijgen de erkende laboratoria voldoende tijd om hun monsternemers bij de Mestbank te laten registreren.

Art. 297. Dit artikel bevat de overgangsregeling voor de erkende laboratoria in de discipline water naar aanleiding van de aanpassing van de pakketten in bijlage 3, 1°, bij het VLAREL.

Art. 298. De erkenning als laboratorium in de discipline water voor de pakketten W.5.13, W.5.14 en W.7.19.1 wordt opgeheven naar aanleiding van het schrappen of verplaatsen van deze pakketten (zie eerder).

Art. 299. Volgens het compendium LUC, dat een erkend laboratorium in de discipline lucht dient toe te passen, is de toe te passen methode voor de natchemische bepaling van SO₃ (pakket L.5.14) afhankelijk van het soort proces (procesemissies of verbrandingsgassen). Met het voorliggend besluit wordt het pakket L.5.14 opgesplitst in twee deelpakketten, namelijk voor procesemissies (L.5.14.1) en voor verbrandingsgassen (L.5.14.2).

Niet alle laboratoria kunnen de correcte methode onder erkenning voor zowel procesemissies als verbrandingsgassen toepassen. Het referentielaboratorium VITO heeft bij de beoordeling van het pakket L.5.14 in het kader van een erkenningsaanvraag voor alle laboratoria die momenteel voor het pakket L.5.14 erkend zijn, nagegaan of het laboratorium de methode voor de natchemische bepaling van SO₃ voor procesemissies en/of voor verbrandingsgassen correct kan toepassen. Dit wordt nu met het voorliggend artikel geregeld.

Art. 300. De laboratoria in de discipline water en lucht krijgen de nodige tijd om een erkenning voor nieuw ingevoerde pakketten te behalen. De verplichting om over een erkenning te beschikken geldt vanaf 1 januari 2020.

Art. 301. Vanaf 1 januari 2020 moeten erkende personen jaarlijks in plaats van vijfjaarlijks de retributie voor de uitoefening van het toezicht op de erkenning betalen. Personen die in 2016, 2017, 2018 of 2019 de vijfjaarlijkse toezichtsretributie betaald hebben, moeten nog niet onmiddellijk deze jaarlijkse retributie betalen. Zij zijn vrijgesteld tot 2021, respectievelijk 2022, 2023 of 2024.

Art. 302. Het nemen van stalen tijdens mesttransport wordt uit het bestaande erkenningenpakket M-M1 gehaald en ondergebracht in een apart erkenningenpakket M-M6. Laboratoria die al erkend waren voor het bestaande pakket M-M1, beschikken dus al over een erkenning voor het nemen van stalen tijdens mesttransport en behouden deze ook.

Art. 303. Dit artikel legt de datum vast vanaf wanneer een MER-coördinator over een erkenning als MER-coördinator moet beschikken voor het leiden van een team van erkende MER-deskundigen zoals opgelegd in artikel 10, §3, van het decreet van 18 december 2002 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel betreffende de milieueffect- en veiligheidsrapportage. Tot deze datum kan de rol van MER-coördinator vervuld worden door personen die reeds erkend zijn als MER-coördinator (deze erkenning wordt met dit besluit ingevoerd) of een erkend MER-deskundige uit het team van erkende MER-deskundigen dat het milieueffectrapport opstelt.

Art. 304. Dit artikel regelt de inwerkingtreding van een aantal artikels met betrekking tot het betalen van de toezichtsretributie. Vanaf 1 januari 2020 moet de toezichtsretributie jaarlijks in plaats van vijfjaarlijks betaald worden.

Art. 305. Deze artikelen voorzien in een overgangsbepaling zodat de indelingsrubrieken vermeld in de meldingen van standaardgarages en -carrosseriebedrijven en standaardhoutbewerkingsbedrijven waarvan akte werd genomen voor de inwerkingtreding van dit besluit worden gelezen als de hiermee overeenstemmende indelingsrubrieken die zijn opgelijst in kolom 3 van de bijhorende tabel, zodat er niet opnieuw een melding moet gebeuren.

Art. 306. Dit artikel bepaalt de datum van inwerkingtreding van dit besluit op 1 oktober 2019.

Art. 307. Dit artikel stelt de klassieke slotbepaling vast.

Brussel, 3 mei 2019.

De Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw,
K. VAN DEN HEUVEL